

עדי ליניאל | נסיכה של אבא

עדי ליניאל

נסיכה של אבא

Adi Linial
Daddy's Princess

עריכה: רותם בירון

עיצוב כריכה: סיוון לוי C GRAPHICS

צילום כריכה אחורית: סטודיו עדיגיטל

תמונת שער לקוחה מאתר - http://www.123rf.com/profile_dimafoto

עימוד והפקה: ספרי ניב

www.bookpublisher.co.il

076-5410810

© כל הזכויות שמורות למחברת

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר, כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

עלילת הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן הם כולם פרי דמיונה של המחברת.

כל קשר בין עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות, כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין דמויות או שמות של אנשים אמיתיים - מקרי בהחלט.

לאורי, בר וגילי, אהוביי.

"צריך שכל איש ידע ויבין,
שבתוך תוכו
דולק נר.
ואין נרו שלו
כנר חברו.
ואין איש
שאין לו נר.

וצריך שכל איש ידע ויבין,
שעליו לעמול
ולגלות
את אור הנר
ברבים,
ולהדליקו לאבוקה גדולה.
ולהאיר את העולם כולו."

- הרב קוק

תוכן העניינים

13	כשנולדתי
34	אחות גדולה
37	הבית החדש
49	בועה של גיהנום
66	החבר הראשון שלי
83	מסיבת הפתעה
88	בחושך
93	סבא וסבתא
95	ערב כיתה
105	חבל הצלה
107	בטן רכה
112	ביער
118	טעם החיים
133	שתיקות בשקל
139	מטבעות של אהבה
143	שקרנית
148	תחרות מתישה
150	צו ראשון
156	משתחררת
164	חיים חדשים
172	באוניברסיטה העברית
178	בן יהודה, תל אביב
182	ניר
191	סם האהבה
196	חשיפה ראשונה
204	זוג אמיתי
207	חסרת רחמים
212	משפחה

217	רוצה לסלוח
220	אימא לשניים
223	אימא רעה
231	השרשרת נשברת
236	סבתא
240	ארוחת שישי
243	קליפה דקה
246	בן יהודה, ירושלים
250	נקודת שבירה
255	אחרית דבר

במקלחת היא בודקת אם יש לו כחולים. היא מפחדת.

אם היו נשארים לו כחולים זה ממש סימן.

סימן שהיא לא יכולה להיות אימא.

מטומטמת.

הרי היא ידעה שהיא לא צריכה להביא ילדים לעולם.

על מה היא חשבה?

לא נשארו לו כחולים.

"זה בכלל לא כואב..." הוא אמר וביקש להמשיך לשחק ושתפסיק להטריד אותו בשאלות.

היא התבוננה בעיניו ותהתה מה הוא חושב עליה מאחורי הכחול הזה.

איזו אימא הוא יזכור כשהיה גדול?

הוא יזכור את הרע? הוא יזכור את הטוב? גם וגם?

היא משכיבה אותו לישון, נשכבת לצדו ומנשקת את עורפו, מחבקת אותו מכל הכיוונים ושואפת אותו עמוק לתוכה. ככה מרגישים כשאוהבים עם כל התאים בגוף.

הוא נרדם, והיא ממשיכה ללטף אותו וללחוש לו שהיא אוהבת אותו, משתוקקת לעטוף אותו באהבה גדולה עד כדי כך שתמחק את הצהריים מהזיכרון שלו.

הוא כזה רך ותמים.

באמת שהיא לא מבינה איך יכלה לעשות את זה.

איזה בן אדם עושה דברים כאלה לילדים שלו?

דפוקה. היא דפוקה.

היא מייסרת את עצמה עוד קצת ליתר ביטחון.

אולי בפעם הבאה היא תצליח לחשוב פעמיים ולעצור בזמן.

כִּשְׁנוֹלְדָתִי

אימא צרחה בכאב חד כשהגחתי החוצה לעולם, כאב גדול שלא הלם את התוצאה הקטנה והכחושה שהייתי - תינוקת. היא בכתה בהקלה, וסבתא ליטפה את ראשה והתבוננה בי בזמן שהרופאים ניקו ובדקו אותי. דמעות נצצו בעיניה. שלושה חודשים לפני כן נפטר סבא לאחר מחלה שלקה בה מאז הגיח מאושוויץ שלדי ושבור. הייתה זו השמחה היחידה שנצנצה בלבה זה חודשים. אימא חשבה בצער על אבא, בעלה, שכלל לא יודע שנוולדה לו בת. הוא היה רחוק ממנה, זרוק באיזה אוהל מאובק בערבות סיני בשלהי מלחמת יום כיפור. כשגייסו אותו, אימא לא הפסיקה לבכות ונענתה ברצון להצעתה של סבתא לבוא ולגור איתה עד שישוב. שתיהן שנאו להיות לבד, בלי גברים לצדן. שמחת ההקלה שחשה אימא מכאבי הלידה התחלפה די מהר במועקה שליוותה אותה מאז פרצה המלחמה. היא קיוותה שהכול בסדר איתו.

כשהגיע הביתה סוף-סוף, לאחר שבועות ארוכים של לחימה, הרים אותי בזהירות ואימץ אותי אל לבו. מראות המלחמה עדיין הולמים בראשו, חונקים את גרונו, גודשים את תוכו.

הם החליטו להתגורר עוד זמן מה אצל סבתא בקטמון הישנה בירושלים, עד שיסתדרו מבחינה כלכלית, עכשיו כשהפכו להורים ויש להם מחויבות גדולה כל כך.

אימא הייתה אישה גבוהה ויפה, עיניה כחולות וצלולות ושיערה בלונדיני מתולתל. היא חזרה ללימודיה לתואר שני בעבודה סוציאלית כשהייתי בת כמה שבועות. שנים אחר כך אמרה לי

בחיוך נוגה שהיא מצרה על כך שלא נשארה איתי בבית כמה חודשים, אך באותם ימים היו הלימודים כל חייה ומפלט מהאווירה הדחוסה ששררה בו.

אבא היה איש גדול למדי ושיערו אדום ומדולדל. הוא גידל זקן פראי וחבש משקפי קריאה עבים לעיניו. מאז חזר מהמלחמה מאובק ועייף הוא היה בעיקר עצוב, אבל מעולם לא דיבר על מה שקרה "שם". הוא חזר לעבודתו כעורך דין בפרקליטות ונהג לשוב הביתה בשעות אחר הצהריים המאוחרות.

הייתי תינוקת בכינית. סירבתי לאכול או לישון כמו שצריך, אך סבתא, שהייתה אמונה על הטיפול בי, התמסרה אליי בסבלנות אין קץ, ובעיקר באהבה גדולה. כשטיילה איתי ברחוב, בעודי ישובה בעגלה לבנה בעלת גלגלים ענקיים ומחייכת לעוברים ולשבים, נהגה להזדקק כמו מלכה אנגליה. כולם ידעו שאני התינוקת היפה ביותר בשכונה.

היום, כשאני מתבוננת בתמונות הצהבהבות מאותם ימים, אני מתמלאת בגעגוע מתוק ובעצב דק. אלו היו השנים היפות ביותר בחיי. סבתא רוזה מחייכת בתמונה ומלטפת את ראשי הפעוט המכוסה שיער תינוקי צהוב, ואני שמחה ומאושרת. אף אחד לא ידע להגיד מה התקלקל שם אחר כך.

שנתיים אחר כך, כשאימא סיימה את הלימודים ונעשתה עובדת סוציאלית מוערכת, היא חשבה שהגיע הזמן לחיות כמו משפחה נורמלית. אימא, אבא וילדה. היא החלה להרוויח משכורת לא רעה, ועם זו של אבא אפשרה להם להפסיק את התלות בסבתא.

מה גם שנמאס לה לגור אצל אמה הדעתנית, שהתחרתה בה על אהבתי ולא חסכה ביקורת על תפקודה כאם.

היא גם התגעגעה מאוד לאבא, לזוגיות שהייתה להם, וקיוותה שכשיהיו לבד בבית משלהם הוא ישוב להיות האיש שנישאה לו.

אבא היה ממורמר. הוא לא אהב את מקצוע עריכת הדין, וכשהציעו לו להיות רכז ביחידה לאכיפה אזרחית, משרה שדרשה פחות שעות עבודה ביום, הוא שמח להזדמנות לבלות יותר זמן בבית, כך שגם יהיה מי שיטפל בי כשאשוב מהמעון.

שעות הבילוי איתי היו המפלט שלו. הקלה מהצורך המתיש להעמיד פנים בשאר שעות היום. אני זוכרת שקנה לי בובות של קרמיט הצפרדע וקישקשתא ושיחקנו בהן יחד במשך שעות רבות. הוא השתולל איתי כמו ילד, במלחמות דגדוגים, בתופסת ובמחבואים. כשרחץ אותי באמבטיה מלאה קצף וצעצועים לימד אותי לשיר שירים מצחיקים בגרמנית, ולפני השינה סיפר לי אגדות עם ארוכות. לעתים, כשהביט בי בזמן ששקעתי במשחק עם עצמי, היה נתקף בתחושת חמלה גדולה ומיד ניגש למטבח ומקלף לי תפוח טרי ומתוק.

האהבה שלו התבטאה תמיד באוכל.

הוא ואימא רבו הרבה. צעקו, התווכחו על כל דבר כמעט. מהרגע שהגיעה עייפה מהעבודה ועד שהלכו לישון. היא ניחמה את עצמה שזהו שלב מעבר, וכשיעברו הימים הוא יחזור להיות אותו מיקי שהכירה ואהבה. מיקי שראתה לראשונה יושב על הגדר ברחוב ליד ביתה בגיל שבע-עשרה והתאהבה בו מיד, בגבר הצעיר והרומנטי בעל הבלורית שניגן בגיטרה ושר שירים.

מאז חזר מהמלחמה הוא השתנה. הפך מכונס בעצמו, אכל המון, היה עצבני. רק לצדי הוא חזר להיות המיקי שהכירה. היא הביטה בנו בקנאה מלווה ברגשות אשמה כשדגדג אותי תוך חיבוק ונשיקה, כשצחקקתי בהנאה. היא עדיין אהבה אותו מאוד.

עברנו לגור בדירה שכורה בגבעה הצרפתית למרות מחאותיה של סבתא על המהלך, שהיה חסר אחריות בעיניה. היא חשבה שהם עושים טעות גדולה: לגור קרוב לכפר ערבי, להוציא כל כך הרבה כסף על שכר דירה כשהם יכולים להמשיך ולהתגורר איתה.

בינה לבין עצמה היא הודתה שהמחשבה להישאר שוב לבד בבית השקט כל כך ממלאת אותה פחד גדול. אבל הוריי היו נחושים. בעיקר אימא. הן התווכחו בגרמנית צעקנית וכמעט כל שיחה ביניהן הסתיימה בטריקת דלתות.

ובכל זאת עברנו.

שכחתי די מהר את דירתה של סבתא רוזה. שמחתי בחדרי החדש, שהיה גדול ומרווח, וחלוננו פנה לגינה הציבורית של הבניין. גרנו בקומת קרקע, ובימים יפים נהייתי לשבת על אדן החלון כשרגליי משתרבות ומתנדנדות מבעד לסוגרים לעבר הגינה, נהנית מקרני השמש החמות וממלון עסיסי שאבא חתך עבורי.

בשבתות נסענו לפעמים באוטובוס של הכפר הערבי הסמוך וטיילנו בעיר העתיקה. כשעלינו על האוטובוס, שעבר בכביש הצר המפריד בין השכונה לכפר, אנשים הצטופפו ופינו לנו מקום. כמעט תמיד היה עמוס, ונאלצנו לעמוד רוב הדרך, אבל לי לא היה אכפת. אבא ואימא עמדו צמודים אליי ומדי פעם הניחו עליי יד כדי לוודא שלא אפול. אהבתי להתבונן בשאר נוסעי האוטובוס מבעד לחרכים שיצרה ידה המגוננת של אימא, להציץ בילדים האחרים שהיו שם

ולעשות להם פרצופים מצחיקים. הרגשתי אהובה ומוגנת. הייתי גאה בהוריי והרגשתי בת מזל.

בעיר העתיקה הרחובות היו צרים אך מלאים בכל טוב. אבא ואימא נהגו לצעוד בהם מחובקים, ואחד מהם תמיד נתן לי יד. אני זוכרת איך פינקו אותי במתנות מיוחדות כמו גמל מגולף מעץ או תוף עם שרוכים וחרוזים, אני זוכרת גם את טעמם של הבייגלה החם והטרי עם הזעתר המלוח ושל קלח תירס חם ומתקתק.

היו אלו ימים יפים וטובים, או שככה לפחות אני זוכרת אותם, אבל משהו בכל זאת קרה שם. דבר מה שלא יכולתי לקרוא לו בשם. הצעקות והריבים ביניהם הלכו ותכפו. הכעס של אבא הלך וגבר, ואימא לא נשארה חייבת. הם התווכחו המון. לא ידעתי למה ועל מה, אבל יכולתי להרגיש אותו, את המתח, בלתי נראה ורעיל כמו גז שקוף שמתפשט בחדר.

באותו יום הפכו קולותיהם של אבא ואימא לשאגות צרחניות ומפחידות. הכול התחיל מוויכוח שהגיע לפתע לטונים גבוהים ומאיימים. אבא ואני בדיוק חזרנו מהמעון הביתה, והתכוונתי ללכת לחדר ולשחק בבובות שלי. כשראיתי שהצעקות והוויכוחים מחמירים ולא נרגעים הנחתי אותן בצד וסגרתי בשקט את הדלת. אטמתי אוזניים בשתי ידיים וניסיתי לזמזם לעצמי שיר חדש שלמדנו. אבל הצעקות מהסלון הפכו לשאגות.

כבר היו ביניהם ריבים קולניים לפני כן, אבל הרגשתי שזה - מפחיד וחזק יותר, וגם ארוך, ולא נראה שעומד להירגע מעצמו כמו בפעמים הקודמות. שרתי שיר ועוד אחד כאשר לפתע, בתוך

כל הצעקות וההאשמות, נשמע קול התנפצות, ואחרי כמה שניות נשמעו עוד כמה. הפסקתי לשיר וקפצתי ממקומי בבהלה, מנסה להבין מה נשבר ומה קורה עכשיו בסלון. הקולות נדמו לרגע, ואז הם המשיכו לצרוח חזק יותר. התגנבתי מהחדר החוצה והתקדמתי במסדרון בפחד.

עיניי נקרעו באימה. אבא ואימא עמדו משני צדי פינת האוכל והשליכו דברים זה על זה במטרה לפגוע! אימא לבשה את החלוק הבורדו שלה ונראתה פרועה ואבודה. עיניה היו פעורות בכחול צובט ושפתיה מעוותות משנאה. שני חריצים העמיקו משני צדי פיה ושיוו לפניה מראה סובל וקרוע. אבא עמד מעברו השני של שולחן האוכל, מזיע וענק, שיערו האדום דבוק למצחו ואגרופו קפוצים, פרקי אצבעותיו לבנים. נדמה היה כי הוא מחפש משהו או מישהו לחבוט בו כדי להירגע.

הרגשתי שעומד לקרות משהו איום ונורא. ובלתי הפיך.

עצרתי את נשימתי ולא ידעתי אם להישאר שם או לחזור לחדר. עורי סמר. פחדתי מהמראה שעמדו עיניי לראות, אך חששתי לחזור לחדר ולהשאיר אותם לבד. אם אגיד משהו, האם הם יפגעו גם בי? והם צרחו, אלוהים, הם צרחו כל כך.

“מפגרת! למי את חושבת את עצמך? פרה מטומטמת!”

“חתיכת בן זונה! תחזור לכוס של האימא שלך! זבל מסריח, חבל שבכלל התחתנתי איתך!” השנאה זלגה מפיהם והתעופפה מעבר לשולחן כפינג פונג אלים וסוער. תמיד כעסו עליי כשדיברתי לא יפה, איך הם מעזים לדבר ככה בעצמם? חשבת, נעוצה על מקומי, פוכרת את אצבעותיי, ועכשיו הם יורקים מילים מכוערות כל כך...

בעודי מסתרת ומתלבטת מה לעשות אחזה אימא פתאום באגרטל כחול שסבתא רוזה קנתה לה מתנה לאחד מימי ההולדת והשליכה אותו לעבר אבא. האגרטל התהפך באוויר כמה פעמים והתנפץ לרגליו של אבא לחתיכות גדולות של זכוכית כחולה. דמעות זלגו ללא הרף מעיניי. "די! תפסיקו!" נמלטה מפי צרחה חסרת שליטה. לרגע אחד הם קפאו על מקומם והביטו בי בהפתעה, כאילו שכחו שגם אני שם. הבטתי בהם במבט מתחנן.

"די, תפסיקו, אתם מפחידים אותי..." התחננתי בבכי, מקווה שנוכחותי בחדר תזכיר להם שהם מבוגרים, שהם הורים, שהם צריכים לטפל בי, להגן עליי. אבל אחרי רגע קצר שבו תלו בי את מבטם, רגע שבו הרגשתי קטנה ושקופה, הם המשיכו בקרב.

אבא היה ממש עצבני. הוא התקרב לעבר אימא במהירות, דחף אותה אל הקיר ולפת את גרונה בידיו. "אני אהרוג אותך מטומטמת!" זעק אל פניה, שהיו במרחק סנטימטרים ספורים ממנו. "אל תהרוג את אימא!!" צרחתי מבועתת מהמחשבה ורצתי לעברם, מנסה להפריד ביניהם ולמשוך את אבא אחורה.

אבא דחף אותי אחורה בזרועו האדירה. "תעופי מפה ואל תתערבי! או שגם את תקבלי ממני מכות!" מבטו היה מאיים כל כך עד שנעתי לאחור ברתיעה. מעולם לא הביט בי כך, ולרגע הוא נראה לי זר, לא האבא האהוב שלי שקורא לי סיפורים וקונה לי בובות. נצמדתי בגבי אל הקיר, אוחזת בו בכוח. חולשה פשטה בי והרגשתי לבד כל כך. רק שלא יהרוג את אימא, התחננתי בלי קול והרגשתי את לבי פועם במהירות בחזי. נשמתי נשימות קצרות ומבוהלות, שפתיי רטטו, מכווצות וקפוצות, וסנטרי רעד. רק שלא ירביץ לה, הלוואי שאימא תפסיק כבר לעצבן אותו כל כך, אלוהים, אם אתה קיים, עשה שיפסיקו עכשיו... בבקשה...

אימא הצליחה להשתחרר מאחיזת החנק של אבא ורצה לעבר שברי הזכוכית שעל הרצפה. היא הרימה חתיכה משולשת של זכוכית כחולה ואחזה בה. שיערה היה פרוע ולובן עיניה הבריק. "שלא תעז להתקרב אליי חולה נפש אחד! אני אחתוך אותך!" צרחה לעברו כשצעד לעברה.

מה קורה להם?

אבא נעצר לרגע כמחשב צעדיו, ואז לפתע היא הסתערה עליו כשהזכוכית מזדקרת מידיה. אבא נראה מבולבל והרים ידיו כדי לגונן על פניו. "אני שונאת אותך!" היא צרחה בבכי ודקרה אותו.

ידו הימנית של אבא החלה מיד לדמם. הדם הכתים את הרצפה בטיפות גדולות. שאגה חייטית פרצה מפיו ובעיניו ראיתי טירוף. אימא השליכה את הזכוכית, רצה אל חדר השינה ונעלה את עצמה בו.

לרגע השתרר שקט. לא העזתי לזוז. נשארתי דבוקה אל הקיר, משתדלת לנשום בלי קול. פחדתי שאבא ירוץ אחריה, אבל הוא ניגש לחדר האמבטיה ופתח את ברז הכיור.

"מיה, תביאי כיסא ובואי לכאן מיד, אני רוצה שתראי מה אימא שלך עשתה לי!" קפאתי לשנייה, מתפללת להיות שקופה שוב, "מיה! בואי הנה מיד!"

ניגשתי לפינת האוכל ואחזתי בכיסא. גררתי אותו באטיות, נזהרת משברי הזכוכית שבדרך. התקרבותי אל אבא בחשש, מנסה למשוך את הזמן שנותר עד שאפגוש בו.

אבא עמד מעל הכיור ושטף את ידו בזרם. מבוהלת מהתמונה שדמיינתי שאראה הצצתי אל פניו לראות אם לפחות הזעם שהיה בהן התפוגג.

"נו, תעלי כבר, כמה זמן לוקח לך?" טיפסתי על הכיסא ברגליים יחפות ורועדות, ועיניי נפערו באימה למראה הכיור המוצף באדום. מעולם לא ראיתי כל כך הרבה דם. תהיתי מה יקרה אם ייגמר לו כל הדם בגוף. הצצתי שוב אל פניו וראיתי שכואב לו. ריחמתי עליו. פחדתי ממנו. רציתי לבכות, אבל התאפקתי, מפחדת להרגיז אותו שוב.

אבא שטף את החתך בתנועות חדות ועצבניות. כעסו העצום איים להתפרץ משפתיו המכווצות ומגבותיו שחרצו במצחו, והדם המשיך לזרום בפעימות שבות ונשנות מהחתך העמוק, מציף את הכיור עד גדותיו.

לא זזתי. לא העזתי. לא ידעתי מה הוא מצפה שאעשה או אגיד. הלב שלי פעם בכוח בדפנות חזי ובגרון, וחששתי שאם רק אגיד מילה לא נכונה או אעשה תנועה מיותרת, הכול יתפוצץ מתוכו ויתחיל שוב מחדש, הפעם בגללי.

"את רואה איזו אימא משוגעת יש לך?" שאל אותי לפתע בקול רם, כאילו הייתי רחוקה ממנו. הנהנתי במהירות, מנסה לרצותו, להרגיע אותו, להיות ילדה טובה.

"היא חתכה אותי בזכוכית, ראית? אימא שלך אישה רעה מאוד!" הוא הביט בי וחיכה לתשובה בזמן שחבש את החתך. הבטתי בו ומוחי סער. הוא מחכה לאישור שלי.

"נכון, היא רעה..." אמרתי בקול דק ובעיניים מושפלות, מביטה בכפות רגליי היחפות.

הרגשתי שמשוהו נרעד תחתן, אך לא היה זה הכיסא.

שמעתי את בכייה של אימא מבעד לדלת הטרוקה של חדר השינה וריחמתי עליה. רציתי לגשת אליה ולחבק אותה, ללטף את פניה

ולהגיד לה שתפסיק לבכות, שאבא נרגע קצת ושהכול בסדר עכשיו, שהיא לא אישה רעה, שהיא לא פרה מטומטמת, שאני אוהבת אותה.

אבל פחדתי מאבא. פחדתי להגיד משהו שיכעיס אותו שוב.

הבנתי לראשונה שדבר מה בלתי הפיך התרחש בחיי, ושהם לעולם לא ישובו להיות עוד כפי שהיו.

במשך כמה ימים הסתובב אבא ותחבושת לבנה כרוכה סביב כף ידו, מספר לכולם שנחתך כשניסה לתקן את מכונת הכביסה. כששמעתי אותו אומר זאת לאחד השכנים התפלאתי, ואז כעסתי. הרי פעם, כששיקרתי לו באיזה עניין, הוא כעס עליי כל כך...

די מהר הבנתי שגם לי אסור לספר. אסור לי לדבר על המקרה. לא דיברנו עליו בבית. לא הזכרנו את שקרה. לא סיפרתי לאף אחד. לא לגננת ולא לשום חברה מהמעון.

הבנתי שדברים כאלה נשארים בבית, בין אבא לאימא לילדה אחת קטנה, ומוטב שכך.

אבא ואימא לא השלימו ולא התנצלו. הימים פשוט עברו, והם החליפו מילים קצרות ודוקרות בטונים קשים וחמורים, מלווים במבטי שנאה שחלפו מעל ראשי.

ואני, תקועה ביניהם. נמוכה, בלתי נראית.

לפעמים ניסיתי להצחיק אותם, לשמח אותם, לרכך ולהשלים ביניהם, להדביק אותם בשמחה הטבעית שהייתה בי, אך הם נותרו ספונים בכעסם.

ובכל זאת, לאט-לאט, וככל שהימים חלפו, הם חזרו לטונים רגילים והאווירה בבית נרגעה. נראה היה שהם שכחו מכל מה שקרה.

אני לא.

כמה שבועות אחר כך אימא סיפרה לי שהיא בהיריון ושיהיה לי אח קטן. העמדתי פנים שאני שמחה, בעיקר כי ראיתי כמה היא מתרגשת מהבשורה, אבל לא הצלחתי לשכוח את היום הנורא ההוא שנחקק לי בבשר ומחץ לי את הלב.

זכרתי שאבא איים להרוג את אימא ואת המבט בעיניים שלו כשאמר את זה. זכרתי שאימא דקרה את אבא ושנאה אותו כל כך. זכרתי איך היא בכתה לבד בחדר בלי שיכולתי לעזור לה. זכרתי שעמדתי ליד אבא ואמרתי שאימא רעה. זכרתי את הבדידות הנוראית והתחושה החשופה של חוסר האונים שחשתי לראשונה בחיי. לא הצלחתי לשכוח, אף שרציתי.

"אני אשמור עליך תינוקי, ואתה תשמור עליי, אל תדאג", לחשתי אל בטנה של אימא כשחיבקתי אותה, שמחה בשמחתה, ומודאגת כל כך.

סבתא רוזה עברה לגור בתל אביב. היא הכירה גבר חדש ששכנע אותה למכור את דירתה הירושלמית ולקנות איתו דירה ברחוב הירקון. בהתחלה אימא כעסה נורא. היא צעקה על סבתא שהיא לא חושבת על הירושה שלה, שלא אכפת לה מכלום חוץ מעצמה.

לא הבנתי למה היא כועסת. הרי יש לנו דירה ואיפה לגור, מה אכפת לאימא שסבתא תגור בעיר אחרת עם מישהו שהיא אוהבת?

סבתא ואימא התווכחו המון בטלפון, אך בסופו של דבר עשתה סבתא כרצונה. נמאס לה מהקור הירושלמי, היא אמרה, ואני הרגשתי שאולי קצת נמאס לה גם מאימא.

הן השלימו כשסבתא באה יום אחד בהפתעה לבקר אותנו. היא שמחה מאוד לראות אותי ואת בן, אחי התינוק, וכמו תמיד הביאה הרבה שוקולדים ומתנות וגם כמה קופסאות שבתוכן מאכלים שאימא אהבה במיוחד. אימא והיא הסתגרו במטבח ושוחחו, וכשיצאו נראו שמחות ורגועות. סבתא הבטיחה לבוא לבקר בתדירות גבוהה.

סבתא הייתה אישה יפה, ותל אביב עשתה לה טוב. בשבתות של קיץ נהגנו לנסוע אליה לארוחת צהריים ולטבילה בים. בחוף היא חבשה לראשה כובע אדום רחב שוליים, וציפורניה נמשחו תמיד בלק מטופח וזוהר.

אהבנו את הפירות החתוכים והטריים שהביאה איתה, וכשתקף אותנו רעב נהגה לשלוף כריכים של לחם לבן עם שכבה עבה של חמאה וגבינה צהובה. בדרך חזרה מהחוף בירכו אותה המון אנשים לשלום ונופפו אלינו בעליזות. נראה היה שכולם מכירים ואוהבים אותה: בעל המכולת, בעל המכבסה, הסנדלר.

אימא השלימה עם הזוגיות החדשה של סבתא, והן חזרו לשיחותיהן הטלפוניות היום-יומיות. חשתי הקלה עצומה. שמחתי שיש לאימא מישהו לדבר איתו, בעיקר בימים שהיא ואבא לא החליפו מילה, וגם על נוכחותה המחודשת של סבתא בחיי עם אהבתה החמה והעליזה.

האוטובוס השמיע שריקת אנחה, עצר בתחנה ופתח את דלתותיו. ירדתי בצהלה עם כל הילדים האחרים והתחלתי לפסוע בצעדים מהירים לכיוון הבית שלי, שהיה ברחוב לא רחוק מהתחנה. עוד יום לימודים הסתיים והבטן שלי קרקרה מרעב. מיהרתי להגיע הביתה

כדי להתקשר לאבא, כמו שסיכמנו שאעשה, להודיע שהגעתי ושהכול בסדר. ידעתי שהוא מחכה לשיחה, ושאם אשכח או אאחר להודיע לו, הוא יכעס.

ורד עקפה אותי בריצה. הבטתי בה, בגבה המתרחק. קינאתי. ידעתי שאימא שלה מחכה לה בבית עם אוכל טעים ברוטב אדום וריחני. "אבו-ארבע" קראתי לה בהפסקות בבית הספר בגלל המשקפיים העבים שהרכיבה לאפה. לפעמים גם הרבצתי לה.

הייתי הבכורה. ילדת מפתח. אחי הקטן, בן, היה בן עד השעה ארבע, ואימא לרוב חזרה הביתה מאוחר, לקראת ארוחת הערב. כשהגיעה הסתגרה בדרך כלל בחדרה בלאות והגיפה את הדלת, מבקשת שאף אחד לא יפריע לה.

אבא תמיד חזר מהעבודה בארבע ורבע בדיוק. בדרך כלל הוא הגיע רעב נורא וקודם כול התיישב לאכול. נהגתי לשבת איתו ולספר לו על היום שהיה לי. לא תמיד הייתה לו סבלנות, ולפעמים ביקש ממני שאהיה בשקט ואתן לו לנוח. קצת נעלבת כשהוא דיבר אליי ככה, אבל התחשבת.

הרגשתי שהאהבה שרחש לי כשהייתי קטנה יותר כבר לא מובנת מאליה, ושאני צריכה להתאמץ יותר כדי לקבלה. רציתי להיות ראויה לה. רציתי להיות ילדה טובה. כבר היינו שניים שצריכים לחלוק בה, ובן היה חמוד כל כך.

כשאבא הביט בו נזכרתי איך נהג להביט בי והתמלאתי קנאה חמוצה. אני הייתי הבכורה. הגדולה. האחראית, כבר לא קטנה וחמודה. הייתי זו שסומכים עליה, שיכולה להיות לבד בבית עד שכולם יגיעו, זו שמחזירה את בן כל יום ברבע לארבע מהגן, יד ביד.

החשתי את צעדיי, וכשראיתי את הבניין שלנו שלחתי יד אל צווארי כדי לשלוף את המפתח שהיה אמור להשתלשל ממנו, תלוי על שרוך.

נעצרתי בהפתעה גמורה. הוא לא היה שם! לבי החל לפעום בחוזקה. הרגשתי אותו בגרון ובלעתי גוש כבד של רוק.

התרגשתי כשאבא ואימא הושיטו לי בפעם הראשונה את המפתח עם השרוך האדום וענדו אותו בחגיגות לצווארי. עליתי לכיתה א', וזו בהחלט הייתה סיבה מספקת להכריז שאני ילדה בוגרת ואחראית שיכולה לפתוח בעצמה את הדלת ולחכות בבית עד שכולם יחזרו.

איפה המפתח? ניסיתי להיזכר אם לקחתי אותו בכלל בבוקר כשיצאתי. אם איבדתי אותו זה הסוף שלי, ככה אבא אמר כמה רגעים אחרי שענד לי אותו. "אם תאבדי אותו זה הסוף שלך".

ידעתי שאבא מתרגז בקלות, וכמה עליי להיזהר לא להכעיס אותו. אולי אצליח להיכנס איכשהו בלי מפתח, אולי יש מישהו בבית? פיעמה בי תקווה קלושה. הגעתי לבניין, ספרתי כהרגלי עשרים ושבע מדרגות בירידה לדירה שלנו ונעמדתי מול הדלת.

בבקשה אלוהים, בבקשה, אם אתה קיים, עשה שהדלת תהיה פתוחה או שיהיה מישהו בבית, התפללתי חזק בעיניים עצומות. כשסיימתי פקחתי את עיניי, ומעודדת מעט לחצתי על הידית.

הדלת נעולה.

דפקתי חזק על הדלת. "יש כאן מישהו?" קראתי. תקווה חדשה פיעמה בי.

לא נשמע כל רחש מעברה השני של הדלת. הבטתי לצדדים

במסדרון האפלולי. איש מהשכנים לא היה בחדר המדרגות. מה אעשה עכשיו?

התיישבתי על המדרגות ודמעות נקוו בעיניי. אולי אחכה כאן עד שאבא יחזור מהעבודה. בטני השמיעה קרקור חזק של רעב והייתי צריכה פיפי. חבל שלא הלכתי לשירותים בבית הספר, חשבתי בצער. יצאתי החוצה והקפתי את הבניין, מתאמצת למצוא פתרון שיציל אותי.

לפתע צץ בי רעיון. גרנו בקומת קרקע והייתה לנו מרפסת מקורה עם יציאה לגינה. אולי החלון שם פתוח במקרה? אולי אצליח להיכנס דרכו הביתה? כל מה שאני צריכה לעשות הוא לרדת דרך הגג אל החלון. אני יכולה להגיע אליו בעזרת הגדר שצמודה לגרם מדרגות מהרחוב. ידעתי שהרעיון קצת מסוכן וידרוש ממני טיפוס וגלישה, אבל זיק של תקווה ניצת בי.

קיוויתי שהמצב יפתר בלי שאיאלץ לטלפן לאבא.

יצאתי מהבניין ורצתי לכיוון המדרגות הציבוריות הצמודות לגג המרפסת שלנו. הבטתי לצדדים ווידאתי ששום שכן אינו רואה. דילגתי בקלות מעל מעקה המדרגות ונחתתי על גג המרפסת המקורה. ידי נשרטה משיח קוצני ענקי והחלה לדמם. ניגבתי את הדם בחולצה, מביטה באימה בכתם שנוצר. לא נורא, אשטוף הכול בבית, יהיה בסדר, ניחמתי את עצמי, אך ראיתי שהמצב מחמיר.

נזהרת לא למעוד זחלתי על ארבע על גג המרפסת, לכיוונו של החלון עם המשקוף הרחב, שממנו אוכל לגלוש למטה ולנסות להיכנס הביתה. ברכיי נשרטו מהבטון החשוף והחלו לצרוב. "בבקשה שיהיה פתוח..." מלמלתי כשהגעתי לחלקו העליון של הקיר שבו היה החלון. הסתובבתי בזהירות ושלחתי את רגליי

מעבר לגג, נתלית בזרועותיי ומייצבת את עצמי. רגליי גיששו באוויר, מנסות למצוא אחיזה, לרגע לא מוצאות את המשקוף. נתקפתי בהלה, הרגשתי שעוד רגע תתרופף אחיזתי ואפול מטה, אל האדמה והשיחים הקוצניים שתחתי, אבל אחרי כמה גישושים נוספים חשתי בו בקצה רגלי ונעמדתי עליו, מתנשפת מהמאמץ. התכופפתי בזהירות.

החלון סגור, ובכלל שכחתי מהסורגים. גם הדלת שלידו נעולה ומסוגרת. הבית מוגן כמו מבצר אטום. לא היה לי סיכוי. עכשיו אהיה חייבת להתקשר לאבא. הוא יהרוג אותי.

שרוטה ומותשת התחלתי לבכות בייאוש תוך טיפוס בחזרה אל הגג ומשם אל הבניין. עליתי במדרגות לקומה הראשונה, מקווה שאחד השכנים יהיה בבית.

דפקתי בהיסוס בדלתה של משפחת לוי. אימא ואבא קראו להם "שוורצע חייעס", וכששאלתי לפרש השם הם ענו שמשמעותו "חיות שחורות". הם היו אנשים נחמדים, וקצת נעלבתי בשמם כשהורים כינו אותם כך מאחורי גבם. הדלת נפתחה כמעט מיד וגברת לוי עמדה בפתח, לבושה חלוק מסוגן ומביטה בי בפליאה וברחמים.

"מה קרה לך כפרה?"

"שלום", אמרתי במבט מושפל, "שכחתי את המפתח ואני לא יכולה להיכנס הביתה, אולי אוכל להתקשר לאבא שלי?"

גברת לוי הזמינה אותי להיכנס. באוויר עמד ריח מגרה של תבשילים ביתיים. שאפתי אותו עמוק ונזכרתי כמה אני רעבה.

חייגתי בביטחון, גאה בעצמי על כך שאני זוכרת את המספר בקלות. לרגע שכחתי את פחדי העצום מתגובתו הצפויה של אבא.

"מטומטמת!" הרעים אבא בקולו. "איך שכחת את המפתח?! עכשיו בגללך אני צריך לצאת מוקדם! חכי שאגיע הביתה, את תקבלי עונש שלא תשכחי בחיים!" הסתובבתי במהירות, מפנה את גבי לגברת לוי, מנסה להסתיר את זעמו של אבא, שפרץ מהשפופרת הצהבהבה כמו הר געש רותח וחסר שליטה.

גברת לוי עמדה מאחוריי. כשהצצתי לעברה במבוכה ראיתי בעינייה חמלה. התביישתי.

"סליחה אבא, אני מצטערת, זה היה בטעות, אני לא אעשה את זה יותר," עניתי בקול זעיר ומרצה.

"את תקבלי כזה עונש שלא תשכחי בחיים!" הוא חזר וניתק. הנחתי בזהירות את השפופרת על כנה. "תודה על העזרה," מלמלתי, מנומסת למבוגרים כמו שתמיד לימדו אותי, ולא העזתי להישיר מבט לעברה.

"אולי את רוצה לחכות לאבא כאן ולאכול משהו חמודה?" שאלה בחיוך מנחם והצביעה בידה על המטבח, שהיה מקור הניחוחות. רציתי להגיד שכן. הייתי כל כך רעבה... אבל אז חשבתי על אבא. על תגובתו.

"לא תודה," חייכתי בלי להרים את עיניי מהרצפה. ידעתי שאבא יכעס עוד יותר אם אקבל את הזמנתה. הוא שונא להיות חייב לאחרים. "זה בסדר, אני אחכה לו ליד הדלת, הוא יגיע עוד מעט ואוכל כבר בבית. להתראות." יצאתי בחזרה לחדר המדרגות החשוך והתיישבתי על המדרגה שלייד הדלת. ניסיתי להיזכר מה עשיתי עם המפתח, איפה הוא יכול להיות. ממש קיוויתי שהוא נמצא איפשהו בבית ולא נפל לי בהפסקה, אז אבא בכלל ישתגע...

השלפוחית לחצה לי נורא וכדי להקל את הכאב נעמדתי והתחלתי לזוז באי-שקט.

"נו, שיגיע כבר..." ייבבתי בקול, שומעת את ההד העמום בחדר המדרגות.

אבא הגיע אחרי חצי שעה בערך. הרגשתי הקלה עצומה כשראיתי אותו. הרעב, הלחץ והצורך בשירותים התישו אותי לגמרי וכמעט חיבקתי אותו כשירד במדרגות. קיוויתי שנרגע מאז השיחה שלנו, אבל אז נתקלתי במבט שלו. הכועס כל כך. המפחיד.

"הי אבא... מזל שהגעת, כמעט עשיתי פיפי במכנסיים..." חייכתי, מנסה להצחיק אותו ולמחוק את המבט הארוך. הוא חלף על פניי בהפגנתיות ופתח את הדלת בלי לומר דבר. כשהדלת נפתחה רצתי לשירותים והתרוקנתי בהקלה.

בעודי מקשיבה לצליל השתן הניתז על דופנות האסלה תהיתי בדאגה מה יהיה המחיר שיהיה עליי לשלם על טעותי. כשיצאתי הוא חיכה לי בפנינת האוכל עם דף ועיפרון:

"את תשבי עכשיו ותכתבי מאה פעמים - 'לא לשכוח את המפתח בבית', הבנת אותי?" הנהנתי במרץ והתיישבתי לכתוב. העונש פחות נורא ממה שחשבתי. אני אסיים צ'ק צ'ק ואוכל ארוחת צהריים. אני יכולה לעשות את זה.

שמחתי הייתה מוקדמת. זה היה קשה משחשבתי. הרעב נעלם והתחלף בתחושת לחץ. רק לאחרונה למדתי בכיתה את אותיות הדפוס ועדיין לא שלטתי היטב בכתיבתן. מרוב לחץ שכחתי איך מאייתים חלק מהמילים.

"אבא?" צייצתי בהיסוס לאחר כמה דקות, "תוכל לכתוב לי בבקשה פעם אחת את המשפט?"

“את כבר בכיתה א’, את עוד לא יודעת לכתוב? מה, את לא מקשיבה למורה?” בדיוק מה שחסר לי, להכעיס אותו עוד יותר. הוא התקרב אליי וחסף מידי את העיפרון והדף. ואז כתב בזעם את המשפט, בכתב גדול וברור.

בטח שהקשבתי בכיתה. לא מזמן המורה אפילו ציינה אותי לשבח בפני כל התלמידים על הקריאה הרהוטה שלי, אבל ההאשמה שלו הייתה כה נחרצת שתהיתי אם היא באמת צדקה. הרי אם באמת הייתי תלמידה כל כך טובה הייתי אמורה לדעת לכתוב את המשפט. כשסיים הושיט לי את הדף בחזרה בתנועה חדה. התנועות שלו הפחידו אותי.

“מאה פעמים, הבנת? ואני אספור אותן אחר כך אז שלא תחשבי לשקר לי!”

“בסדר, אבא, אמרתי. זה אפילו לא חלף במוחי.

העתקתי את המשפט באטיות. שוב, ושוב, ושוב. ספרתי בקפידה מאה פעמים. שלא יחשוב שאני משקרת לו.

כשהושטתי לו את הדפים, אחרי שלוש שעות מתישות, הוא חטף אותם מידי והשליך אותם בהפגנתיות אל הפח. “ואוי ואבוי לך אם תשכחי שוב את המפתח, הבנת?” הוא לא פנה אליי בשמי וירק את הת’ בלעג ובשנאה.

נסגרתי שפופה בחדרי, מחכה לשעה רבע לארבע שבה אצא כדי להחזיר את אחי הקטן מהגן, ואז אולי אוכל ארוחת צהריים. כבר לא הייתי רעבה כל כך.

אני מנסה לרצות אותו, אבל זה בלתי אפשרי, חשבתי. הוא פשוט כועס עליי ללא הפסקה, נדמה לי שמאז לידתו של בן עצם קיומי מכעיס אותו ללא הרף.

כשנשכבתי על המיטה שלי, מחכה לזמן המתאים לצאת, ראיתי אותו פתאום על השולחן. המפתח. רב בריח צהוב זרחני קשור בשרוך אדום וחגיגי. כנראה הנחתי אותו לרגע כשהכנתי את המערכת ושכחתי להחזיר. מטומטמת שכמותי. אם היה לי קצת שכל הייתי זוכרת להכניס אותו לתיק או לענוד אותו על הצוואר. אוף. הכול כל כך משובש.

נזכרתי בימים אחרים, ימים שבהם נסענו שנינו לבד באוטובוס למעון ויצ"ו בבית הכרם. הוא ישב בספסל הקרוב לנהג ואני ישבתי על ברכיו. וכשנתקפתי בחילות מהנסיעה הוא לא התבייש משאר הנוסעים וביקש מהנהג לפתוח את הדלת כדי שאוכל להקיא.

הוא אהב אותי אז ואף פעם לא כעס עליי כשהקאתי. הוא פשוט טיפל בי בסבלנות. אני מתגעגעת להרגשה הזאת. ניסיתי לחשוב איך אוכל לתקן ולהשיב את המצב לקדמותו.

אני צריכה להתאמץ יותר, להיות ילדה טובה יותר, החלטתי. ילדות טובות לא שוכחות מפתחות בבית.

אבא קנה טייפ חדש, כסוף וגדול, והציב אותו בסלון. מוזיקה נפלאה נכנסה אלינו הביתה:

החיפושיות, אבבא, אלביס קוסטלו ועוד שמות מצחיקים של זמרים ולהקות שהפיחו חיים בשעות אחר הצהריים שלנו. כשהיה לאבא מצב רוח טוב נהג להושיט יד לאימא ולרקוד עמה. הם נראו מאושרים ככה. זה הצחיק אותנו, אותי ואת אחי, ואפילו קצת הביך, אבל העדפנו לראות אותם ככה מאשר צועקים ורבים בקולי קולות. כשהם רקדו נראה היה שהם שייכים זה לזה, מתאימים. המראה הזה

הרגיע אותי, הנה, הם הורים, מבוגרים, שיודעים לרקוד ולהתחבק. הבנתי שהכול בסדר, שיש ימים כאלו ויש ימים כאלו, שבטח ככה זה אצל כולם. שומעים מוזיקה, רבים, רוקדים, מקללים, משלימים. ככה זה.

יום אחד אבא קנה לנו קלטת של שירי ילדים. כשההורים לא היו בבית אהבתי להקשיב לה ולרקוד על השולחן בסלון, לאחוז כף ולהעמיד פנים שהיא מיקרופון ואני זמרת על במה. שרתי בקולי קולות והייתי מאושרת. רקדתי מול הצללית שנשקפה אליי מחלונות הזכוכית של המזנון ודמיינתי את עצמי כוכבת מפורסמת, כמו הבלונדינית ההיא מלהקת אבבא.

פעם, כשהקשבנו לקלטת, אבא הקים אותי כדי לרקוד איתו. הייתי מופתעת והבטתי באימא לבקש את אישורה, הרי היא הפרטנרית שלו. היא חייכה אליי וקראה "תרקדי, נו!" ואני חייכתי במבוכה וניסיתי לרקוד. הרגשתי מגושמת לצדו ודרכתי לו על הבהונות כמה פעמים, אבל הוא לא התעצבן ולא הפסיק. השתדלתי לא לאכזב אותו.

בכל זאת, לא בכל יום הוא מזמין אותי לריקוד.

אחות גדולה

ככל שבן הלך וגדל אבא אהב אותי פחות ופחות. המילה "אהבה" נעשתה קלף מיקוח אצלנו בבית. "את מי אתה אוהב יותר בן, את אבא או את אימא?", "את צריכה להיות ילדה טובה אם את רוצה שנאהב אותך!", "בן לא יאהב אותך בכלל עם הצורה שבה את מתנהגת אליו!" ועוד ועוד. המילה "אהבה" הפכה לאיום על צווארי. אם לא אמלא אחר כל הציפיות שיש ממני לא אהיה ראוייה לה.

קינאתי בבן. אלוהים, כמה קינאתי בו. הוא קיבל אהבה בקלות וללא תנאים.

"כשהם קטנים הם כל כך חמודים, אבל כשהם גדלים..." היה משפט ששמעתי הרבה בשיחות בין המבוגרים שבחיי.

ואני כבר גדולה. הייתי צריכה לעבוד הרבה יותר קשה כדי לקבל אהבה. אבא דיבר אליי בטון אחר לגמרי. טון מצווה, של פקודות ואיומים. גם אל אימא הוא דיבר כך. רק אל בן הוא דיבר אחרת לגמרי. כמו שדיבר אליי פעם, כשהייתי קטנה.

הוא שיחק איתו, השתולל איתו, לקח אותו לגן השעשועים, וכאילו לא הבחין שגם אני שם. ואם הבחין, אז מצא סיבה לכעוס עליי.

חבל שנולדתי בת ולא בן, חשבתי. הרגשתי איך הכעס בלבי הולך וגדל.

הצקתי לבן. צבטתי אותו כשאף אחד לא ראה, בעטתי בו כשעברתי לידו. רצייתי שהוא יבכה, שיהיה ילד רע ומעצבן, שיפסיקו לאהוב

אותו על חשבונני רק בגלל שהוא קטן. אבל בכל פעם שהוא בכה זה עבד לרעתי. הם ידעו.

"מפלצת קטנה", "מכשפה אמיתית", כך כינו אותי בפני חבריהם. הם חשבו שאני לא שומעת, או שכלל לא היה אכפת להם שאני שומעת. זה פגע בי בכל פעם מחדש. והם צדקו. כבר לא הייתי הילדה הקטנה והמתוקה. הייתי כבר כמעט בת תשע, וככל שגדלתי זכיתי ליחס של מבוגרים, אבל מבוגרים כאלה שאי-אפשר לסמוך עליהם, שצריך להיזהר מפניהם, כמו שאבא ואימא התייחסו לרוב האנשים שסבבו אותם. "ילדים קטנים אומרים תמיד את האמת..." פתאום נזכרתי במשפט הזה, השגור בפיהם. "אבל את, כבר לא קטנה" הם הטיחו בי בחשדנות, נזהרו מפניי. התייחסו אליי כמו אל איום.

כמה חודשים אחר כך סיפרה לנו אימא שהיא שוב בהיריון. היא ואבא רבו במשך שעות אחר כך, ובן ואני הסתגרנו בחדר שלו ושמענו כל מילה. "בשביל מה אני צריך עוד ילד? לא מספיק לך? גם ככה אני היחיד שמטפל בהם ואת נחה כל היום!" אימא שתקה והניחה לו לצעוק. "אני לא אטפל באף אחד מהם! את שומעת? באף אחד! מצדי תתפטרי ותתחילי להיות בבית ולטפל בילדים שלך! נשבר לי הזין כבר! ומי יממן את כל זה? את? עם המשכורת המגוחכת שלך? איך את מחליטה על דברים כאלה בלי לשאול אותי? את פשוט מטומטמת!"

בן ואני היינו באותה סירה. הילדים האלה, שהוא לא רצה לטפל בהם, היו אנחנו.

הבטתי בו וראיתי בעיניו עצב ובהלה. אני כבר התרגלתי לסגנון הדיבור הזה, אבל הוא היה כזה עדין. ברגעים כאלה לא הייתה בי

כל שנאה אליו, רק רצון להגן עליו מפני המלחמות האלה שלהם, שמרעידות את כל הבית, וגם אותנו.
"בוא בן, נשחק בפליימוביל," אמרתי.

התיישבנו על הרצפה ושיחקנו בשקט. אימא באמת טיפשה, חשבת. בשביל מה היא צריכה עוד ילדים כמונו? גם ככה נראה שקשה להם, ואין לה כוח אלינו. בשביל מה באמת צריך עוד ילד? כמה אהבה תישאר בשבילי אז?

גלי נולדה זמן קצר אחר כך. תינוקת שמנמנה ומתוקה ששבתה את לב כולנו בחיוכיה הרחבים ובגומות החן בלחייה. נזכרתי איך כעסתי על החלטתה של אימא ונתקפתי רגשות אשמה. טוב שהיא לא הקשיבה.

הבית החדש

"צאו החוצה ילדים! עכשיו!" צרח אבא בחוסר סבלנות. בן וגלי, אחיי הקטנים, מיהרו להתיישב לידי כדי שאעזור להם לנעול נעליים. בן כבר היה בן שמונה, אך נראה קטן לגילו. הוא היה מופנם ושקט. גלי הייתה בת כמעט שנתיים, פעוטה שובבה וקופצנית שלראשה שיער "בקבוקי" עדין שהקנה לה מראה מתוק במיוחד. ואני הייתי בת אחת-עשרה. כמעט. מבוגרת לגמרי. בלי שמץ של ילדה בתוכי. האחות הגדולה ברמ"ח איבריי. הייתי מרדימה את גלי בלילות, מחממת לשניהם אוכל כשהיו חוזרים מהמסגרות, שוטפת כלים, מטפלת בהם עד שההורים יחזרו מהעבודה, ומחלצת אותם מהריבים הקטלניים שהיו מנת חלקנו מדי יום ביומו.

מיהרתי לנעול את נעליי כדי שאוכל לעזור לבן לשרוך את שלו ולנעול לגלי את נעלי הפעוטות שלה. פחדתי להכעיס את אבא. מוזר, אבל נראה היה שאני היחידה שמפחדת ממנו.

בן נעל את נעליו באטיות וגלי המשיכה ללהג קשקושי פעוטות בשמחה תמימה. כשסיימנו, אחזתי בידיהם ומשכתי אותם אחריי אל חדר המדרגות שהריח מסיד.

סוף-סוף עברנו לבית החדש, הבית שחיכינו לסיום בנייתו במשך שלוש שנים שבהן גרנו בדירה שכורה.

בדירה הקודמת היו ריבים רבים ומתח. אבא ואימא חיכו בלי אוויר כמעט שהבנייה תסתיים, וכשהם דיברו על הבית החדש עיניהם נצצו.

הייתה בי תקווה שכשנעבור הכול יהיה אחרת. זה נשמע כמו בית החלומות שלהם, עם נוף יפה למדבר, חניה ומחסן. בית חדש עם הבטחה לחיים חדשים.

”הבית החדש יהיה גדול יותר ויהיה לכם יותר מקום, ולך יהיה סוף-סוף חדר משלך.”

אימא הבטיחה, ואני פנטזתי על הפינה שלי, החדר הקטן שלי שיגן עליי מכל הרעש הזה. הייתה לי הרגשה שיהיה טוב יותר לכולנו, ושאוּלי אבא ואימא יפסיקו לריב כל הזמן.

אבל גם אחרי שעברנו הם לא הפסיקו לריב ולצעוק. ואולי אפילו יותר.

הבית החדש היה מלא ארגזים ומבולגן, והם היו לחוצים לפרק הכול ולהרגיש שוב בבית. כל הזמן שלחו אותנו, הילדים, החוצה. אף שה”בחוץ” היה בסך הכול שביל סלול שלצדו רחבת דשא חדשה שמישהו הציב עליה סלעים גדולים כדי שילדים לא ישחקו בה בכדור ויפריעו למנוחת השכנים.

לא פגשנו ילדים רבים בחוץ. זה לא דמה כלל לרחוב הקודם שלנו, שם הייתה לנו חבורה ענקית של ילדים ובילינו את רוב שעות היום בחוץ מרצוננו. עשינו ”קובכות” מכדורי בוץ ונלחמנו איתן בילדי הבניין השכן, ובין המלחמות התבודדנו ב”מחנה” הסודי שבנינו על גג המבנה של פחי האשפה. כבר עברו שבועיים וחצי מאז עברנו, וכל מה שקיויתי שיקרה בבית החדש לא קרה. אבא ואימא המשיכו לריב, בן המשיך להציק לי, ולא הייתה לי שום חברה חדשה שאוכל לברוח אליה.

וכל הזמן שלחו אותנו החוצה.

התיישבנו, שני אחיי הקטנים ואני על ספסל ברחוב, מחכים בשעמום שהזמן יחלוף ונוכל לחזור הביתה. בן התחיל להשליך לעברי אבנים קטנות ולהתגרות בי, ואני רדפתי אחריו כדי להרביץ לו. גלי נשארה לבד על הספסל והתחילה לבכות.

הלוואי שיכולנו לחזור לגור בבית הקודם, חשבתי בייאוש כשחזרת לינחם את גלי. כבר לא היה לי אכפת לוותר על החדר שלי. הבית החדש היה הרבה יותר גרוע.

כשסוף-סוף עברה שעה הכרזתי בהקלה שאנחנו יכולים לחזור הביתה. ליתר ביטחון הצצתי שוב בשעון. לא רציתי להכעיס את אבא. כל דבר עצבן אותו, בעיקר הנוכחות שלנו. לפעמים תהיתי בשביל מה בכלל הביאו אותנו לעולם. שמעתי אותם מתלוננים שוב ושוב בשיחות ערב עם חברים כמה קשה להם איתנו. הם חשבו שאנחנו לא שומעים, אבל אני שמעתי הכול והבנתי. הבנתי שאנחנו מועקה כבדה על כתפיהם, שקשה להם להיות הורים שלנו, שאנחנו ילדים קשים ולא ממושמים. הם לא שמחו בנו כמו ההורים בסרטים האמריקניים שראיתי.

אבל לא יכול להיות שיש הורים כאלה, שאוהבים את ילדיהם ומחייכים אליהם כל הזמן, שמדברים אליהם בעדינות ובכבוד, ניחמתי את עצמי, זה רק בסרטים ככה, לא באמת. הרגשתי הקלה כשהחברים שלהם הסכימו איתם והתלוננו גם הם על ילדיהם. הבנתי שאנחנו כמו כולם, שאלו החיים האמיתיים, שהילדים קשים וההורים מתלוננים, ושככה זה.

חזרנו לבניין ועלינו לאטנו בחדר המדרגות הנקי. אהבתי את ריח הסייד והצבע הטרי, הוא הזכיר לי שהייתה בי תקווה למשהו אחר. ואולי בכל זאת הוא יקרה מתישהו.

חלפנו על פני דלתות השכנים עד שהגענו לדירה שלנו בקומה הרביעית. דפקתי בהיסוס בדלת הפלדלת הכבדה והחומה. אבא פתח את הדלת בעצבים. "כבר חזרתם?! לא יכולתם להישאר עוד קצת?"

חמקנו מהר פנימה, לפני שיוכל לשלוח אותנו החוצה שוב, מקווים שיסגור כבר את הדלת. "משעמם לנו בחוץ, אין אף ילד לשחק איתו..." מלמלתי, שמה עצמי לדוברת של אחיי הקטנים, מביטה באכזבה בדלת שנשארה פתוחה.

"תצאו לעוד שעה, ואל תחזרו דקה לפני, ברור?!" שאג לעברנו בכעס. שמעתי את הקול שלו מתגלגל במורד חדר המדרגות, וחשבתי לעצמי שהשכנים ודאי שומעים אותו.

איזה בושות.

"לא רוצים!" עניתי בשם כולם ובשם בכורתי, שואבת ביטחון מאחיי שעמדו מאחוריי, מצפים שאגן עליהם. זו לא רק אני, זה הקול של כולנו. "משעמם לנו בחוץ..." הוספתי ברפיון, מנסה לטשטש את חוצפתי הקודמת.

הוא לא יעז.

בשתיקה הרגעית שהשתררה בחלל הרגשתי שחציתי קו אדום. הרגשתי את הפחד מסמר את שערות עורפי ומיהרתי לכיוון החדר החדש שלי, להתחבא שם עד יעבור זעם.

"מה אמרת?" אבא טרק את הדלת ודלק אחריי במהירות מפחידה. "איך דיברת אליי?!" פרצופו עטה מבט מטורף. הכרתי את המבט הזה, זה המבט שלו כשהוא מאבד שליטה, מבט של שנאה שורפת. מבט שהכרתי היטב מפעמים רבות שבהן "חציתי קו", מבט שהפחיד אותי נורא.

קפאתי על מקומי כשהוא אחז בשיערי והפיל אותי ארצה בחבטה. למה הייתי צריכה לענות לו בכלל... ייבבתי בבהלה כשהוא אחז בקרסולי והניף אותי הפוכה באוויר.

"די! תפסיק! תעזוב אותי! אני מצטערת!" בכיתי באימה עד שגרוני ניחר.

אבא לא עזב. הוא החזיק אותי תלויה באוויר, כמו תרנגולת שמובלת לשחיטה, וחבט בבטני ובגבי באגרוף גדול ומכאיב. לאחר כל מכה הרגשתי איך צעקה צורמת של כאב והשפלה גודשת את גופי ואת נפשי ומבקשת לצאת החוצה בבכי זועם.

"עזוב אותי!" צרחתי וניסיתי לבעוט בו ולהשתחרר מאחיזתו הלופתת. נאחזתי בשרידי הביטחון שהיה בי קודם, אני הבכורה, זעקתי בתוכי, אני אמורה להיות החזקה.

קירות המסדרון הבוהקים בלבן חדש סגרו עליי משני צדדי. אותו מסדרון שהוביל מהסלון לחדר שלי. למקום המבטחים שלי. ועדיין כל כך רחוק ממנו. אימא לא נראתה באופק. כנראה הכינה משהו במטבח או שוב הייתה ספונה בחדרה. אולי שמעה ולא הגיבה. לא ראיתי את בן וגלי והתפללתי שגם הם לא רואים אותי.

"אני אראה לך מה זה לדבר אליי ככה, מטומטמת, פרה!" הוא ידע שנושא המשקל העסיק אותי מאוד, ובזמן האחרון הרגשתי שמנה ומגעילה. הוא ידע שזו הנקודה הרגישה והכואבת שלי. שנים אחר כך, כשגדלתי ובגרת, נדהמתי לגלות שבכלל לא הייתי שמנה, ואפילו די רזה. אבל באותם ימים הרגשתי כמו פרה, ואבא ידע זאת היטב.

אבא הכה שוב ושוב, דורך בלי משים על שיערי הארוך, שהשתרך על הרצפה כמו סחבה. הוא רמס באכזריות את שיערי, את נפשי, את לבי.

כל הגוף כאב לי, אבל הפחד שמילא אותי היה גרוע יותר - לא ידעתי מתי ואיך זה ייגמר. אצל אבא אי-אפשר לדעת מתי הכעס יעבור. ידעתי בוודאות שהשיא עוד רחוק, שיש בתוכו עוד המון זעם שישתחרר על גופי עם כל מכה נוספת.

דמעות זלגו מעיניי אל מצחי, מותירות שובל רטוב ונקוות לכתמים על הרצפה שתחתי. רוק נזל מפי כשייבבתי בשקט ובעלבון נורא. התעייפתי מלצרות. החלטתי לשתוק. אני לא אבכה בקול, אני לא אתן לו את העונג הזה.

איבדתי תחושה של זמן או כאב, רק רציתי שישחרר אותי כבר. שהסיטו ייגמר ואוכל לשוב לחדרי המוגן וללקק את פצעיי. ואז ראיתי אותם בזווית עיני.

הם עמדו בקצה המסדרון, קפואים על מקומם. רחוקים מספיק מידו המונפת, אבל קרובים דיים כדי לחזות כל העת באחותם המושפלת. צמודים זה לזה כמו שני גורים שאמם נטרפת מול עיניהם הקרועות. הם הביטו בי בעיניים פעורות בעודי תלויה הפוך ונשחטת. מורבצת, מושפלת. איפה אימא לעזאזל? לפחות שתציל אותם אם לא אותי!

הרגשתי כמו בובת סמרטוטים שמתנפנת לכל עבר בלי שליטה. התפללתי שיפסיק כבר, שייגמר לו הכוח. לא הבנתי איך הוא יכול להחזיק אותי באוויר זמן רב ולא להתעייף, אבל נדמה היה שהוא לא יפסיק לעולם. הוא המשיך להכות אותי בחמת זעם. יכולתי לשמוע את החבטות על גופי, שהפך לשק של עור ובשר, וחשבתי על האודם השורף שיופיע במשך כמה שעות אחר כך על אחוריי ועל כל גופי.

“את לא תדברי אליי ככה! את שומעת?”

הוא רצה לשבור אותי. הוא רצה שאתחנן. הוא רצה להרגיש חזק ושולט ושאיית כמו חיילת בדיל לפקודותיו. אני לא אצרח.

בכיתי בשקט, יודעת שהשתיקה שלי מעצבנת אותו. שנאתי אותו. הרגשתי שהוא נחלש, ושהכוח שלי חוזר אליי. אני לא אתחנן שיפסיק. אם אתחנן זה יהיה המסמר האחרון שייתקע בארון הקבורה של כבודי ואנושיותי.

"די מיקי, תירגע כבר", שמעתי את קולה של אימא, ממלמל. היא כנראה יצאה סוף-סוף מהחדר. כבר היה מאוחר מדי בשבילי.

הצצתי שוב לעברם. הם עדיין עמדו שם. עכשיו גם אימא עמדה לצדם, ונראה כאילו כולם צופים בהצגה. שותקים, מתבוננים, אולי אפילו סקרנים. הזעזוע נמחק מפניהם והם כמו ציפו בסתמיות לסוף. בעיניה של אימא זיהיתי מבט דואג וכואב.

הוא המשיך להכות אותי ברפיון, עד שלפתע שחרר את רגלי ושמת אותי אל הרצפה בחוסר עניין, משאיר אותי לשכב על בלטות השומשום הצוננות והמרגיעות בתוך שלולית של רוק, נזלת ודמעות.

הוא חזר למטבח, לבשל ארוחת צהריים למשפחתו.
זה נגמר.

בן וגלי עמדו שם עוד כמה שניות ואז חזרו לספה והדליקו טלוויזיה. יכולתי לשמוע את שיר הפתיחה של סטיב אוסטין, איש הברזל שלא נשבר לעולם.

בתוך דקות ספורות חזר הבית לטונים רגילים. אבא ואימא מתווכחים במטבח, ילדים צופים בטלוויזיה, ורק אני, הכבשה השחוטה, השחורה, תלושה מכל סצנה.

התרוממתי לאטי מהרצפה, מוחה את אפי בכף יד רועדת. ברכיי רעדו כשנעמדתי על רגליי.

חמקתי בשקט לחדרי ונשכבתי על המיטה. עכשיו יכולתי להישבר בלי שאף אחד יהיה עד לחולשתי. צרחתי לתוך הכרית את כאביי. נרמסתי היום, שוב. הפעם הפוכה ולעיני כולם.

בזמן האחרון הוא הרביץ לי יותר ויותר. סטירה פה, אגרופ שם. אבל היום היה הכי גרוע.

האבן השחורה והכבדה שעל לבי איימה למחוץ אותו. התמלאתי בצער גדול וברחמים עצמיים. הם ראו הכול וחזרו לשגרה שלהם כאילו דבר לא קרה. זה כאב לי יותר מכול. ההשפלה. הזרות. אני לא שייכת למשפחה הזאת ואין אף אחד ששומר עליי.

אחרי שפרקתי את כאביי אל הכרית, והבכי שכך מעט, קמתי ונעמדתי מול המראה, מפשילה את חולצתי ואת מכנסיי. גופי היה מעוטר בסימני ידיים גדולות, אדומות, גבריות. כמעט כולו. הבטתי בפניי האדומות מבכי, בעיניי הירוקות בבערה פנימית, הנפוחות ממאמץ הצרחות אל הכר ומהזמן הארוך שהוחזקתי הפוכה. אפי היה אדום ונזלת שקופה ומימית ניגרה ממנו. שיערי היה סתור ומדובבל.

שנאתי את עצמי. ממש.

לא אהבתי את עצמי במראה גם בימים רגילים. לא אהבתי את הבטן הקטנה והבולטת, לא אהבתי את שדיי שהחלו לצמוח וסימלו באופן נחרץ ואכזר את תום ילדותי. לא אהבתי את רגליי, שאף שהיו רזות נראו לי תמיד קצרות מדי. לא אהבתי את צבע גופי הלבן בוהק, האשכנזי להפליא. ועכשיו הסימנים האדומים האלו, שהיפכו כחולים או סגולים וייעלמו מעצמם. כבר ידעתי שבתוך ימים ספורים הכול כמו יישכח, עד הפעם הבאה.

התלבשתי ונשכבתי במיטה. דפיקה מהוססת נשמעה בדלת, ואימא פתחה אותה בלי לחכות לתשובה.

"את בסדר?" שאלה בשפתיים חשוקות ובטון נמוך ומאופק.

לא ענית. אני בסדר? זה בסדר?

"למה לא עצרת אותי?" הצלחתי לפלוט כמה מילים בלי לבכות שוב, מייחלת לכף ידה המנחמת.

אימא לא משה ממקומה. "לא יכולתי, את יודעת שהוא משיגענער," אמרה. היה משהו באופן שבו ביטאה את המילה "משיגענער" שגימד את הטירוף שלו לכדי דבר פעוט, אפילו חמוד, כזה שאפשר לסלוח עליו.

"חוץ מזה, למה את תמיד צריכה לענות לו ולהתחצף אליו? אם לא תתחצפי הוא לא יעשה לך כלום." הבטתי בה בעיניים נפוחות מבכי. היא באמת מאמינה בזה? ניסיתי להחליט מה לעשות עם המילים שיוצאות לה מהפה ועם אלו שלא יוצאות ושכה השתוקקתי להן.

"תמיד את עושה צרות ומתנהגת ככה, את לא יכולה להתאפק קצת? לא לענות על כל דבר שהוא אומר לך? פשוט תעשי מה שהוא אומר וזהו!"

לא ענית. יכול להיות שרק אני מרגישה שזה לא צודק? אולי אני טועה? אולי אני באמת לא בסדר? אם כולם אומרים, אולי זה נכון? "כואב לך איפשהו? יש לך כחולים?" אימא קרבה אליי וביקשה להרים את החולצה שלי.

"אל תיגע בי!" קפצתי לאחור.

היא איתו, היא תמיד בצד שלו.

אימא משכה את ידה ונסוגה לאחור. קרירות וריחוק פשטו באוויר.

"טוב, אם תצטרכי אותי תקראי לי, אני רואה שאי-אפשר לדבר איתך כמו בן אדם!"

היא יצאה מהחדר בטריקת דלת.

נותרתי לשכב במיטה הוורודה שלי. הכיסויים הטיפשיים מכסים על גיהינום שמתרחש אצלי בבית. משהו כאן ממש לא בסדר. וכולם אומרים שזו אני. שאני אשמה. הרגשתי בכעס גדול שמציף אותי. רציתי לפגוע במישהו. הטחתי אגרוף בקיר החשוף, ועוד אחד חזק יותר. ואז הטחתי את הראש בקיר בחוזקה. חזק יותר.

כאב לי.

שמחתי.

שיתפוצץ לי הראש. שאתפוצץ כולי.

לא אכפת לי.

רציתי להכאיב לעצמי.

רציתי להפסיק להרגיש ככה.

רציתי להפסיק להיות אני.

אני יושבת בחדר וקוראת. בדרך כלל הספרים גורמים לי להרגיש טוב, מאפשרים לי לברוח מהכאב שלופת אותי לאחורונה יותר ויותר וחונק אותי בסמיכותו. כשאני קוראת משהו בי נרפה, משתחרר, בורח לכמה שעות לעולם של מישהו אחר ממני.

אבל הפעם הספר קשה לי, ואני עוצרת לעתים תכופות כדי לבכות. קשה לי להכיל את המראות, את התיאורים. את הכאב הנורא שמסתתר בין דפיו.

אני מדמיינת את קאת' דולנגיינג'ר, גיבורת הספר "פרחים בעליית הגג". היא בת גילי. בת שתים-עשרה, וחייה הפכו לגיהנום קשה יותר משלי. זה מנחם אותי באופן מאוד אגואיסטי.

גם קאת' כלואה, גם היא מקבלת מכות ואיומים, גם אמה זונחת אותה, וגרוע מכך, היא מנסה לרצוח אותה ואת אחיה. אני עסוקה בהשוואות, והסיפור שלה מנצח. הוא הרבה יותר קשה משלי. לי יש אור של שמש, יש לי בית ספר, יש לי חברים וחברות. ההורים שלי לא זנחו אותי. הספר מזעזע אותי נורא, אבל אני לא יכולה להניח אותו מידי. אני מדמיינת את קאת' וכריסטופר, אחיה הגדול, שוכבים, אוהבים, וכמה שזה מעוות זה גם מכניס בי תקווה ואור. מתעורר בי געגוע לאהבה. גם אני קצת מאוהבת בכריס, אני קצת מקנאה בקאת' ומיד מרגישה מלוכלכת. איך אני מעזה לקנא בה? מסכנה שהיא, והרי חיי כל כך יותר טובים מחייה. כשאני מגיעה לחלק שבו קורי, אחיה הפעוט, נפטר כתוצאה מרעל שסבתו טמנה לו באוכל, אני נשברת, טורקת את הספר באימה וממרת בבכי כואב ואיום. אני לא מבינה איך אנשים יכולים להתנהג ככה כלפי הילדים שלהם? הנכדים שלהם? בשביל מה הם בכלל מביאים ילדים לעולם אם ככה הם מתייחסים אליהם?

אני בוכה על קאת', אני בוכה על מותו של קורי המתוק שמת צעיר ותמים. ואני בוכה גם על עצמי. מבולבלת בין עצב לכעס ולתשוקה עזה לאהבה, אני לא מוצאת את עצמי ואת מקומי בעולם.

אני רוצה להיות סופרת.

זה מבליח בי לרגע בין הדמעות.

גם אני רוצה לכתוב את הסיפור שלי.

אני רוצה להיות קאת'י, אני רוצה להיות מישהי שיזכרו אותה
וידברו עליה. שיבינו את כאבה. אני לא רוצה להיות לבד עם זה.
אני רוצה להיות מישהו בשביל מישהו. אני רוצה שידעו מה קורה
לי. אני מניחה את הספר מתחת לכרית שלי ונרדמת בבכי.

בועה של גיהנום

יומני היקר,

יש לי יום הולדת. אני בת שתיים-עשרה היום ועצוב לי כל כך. סבתא התקשרה לאחל לי מזל טוב וכמעט בכיתי לה בטלפון. מבחוץ הכול נראה רגיל כל כך, אבל אני מרגישה שאני כלואה בבועה של גיהנום שאף אחד לא שם לה אליה. רק אני. כמו הסיוט ברחוב אלם, שרק מי שנרדם פוגש את פרדי קרוגר, כך גם אני. אני היחידה שפוגשת את הרוצח של הנפש שלי יום-יום, ואף אחד לא רואה את זה ולא מאמין לי. אבא פשוט שונא אותי. מסתכל בי במבט מתעב, אומר לי מילים נוראות. שמנה, פסיכית, מטומטמת, לפעמים מרביץ לי או מרים יד כדי להבריח אותי לחדר.

הדבר הכי טוב בחיי כרגע הוא לילי. מצאתי אותה ברחוב לפני כמה חודשים. בהתחלה אבא לא הרשה שאביא אותה הביתה והחזקתי אותה באופן זמני על הגג. היא הייתה גורונת קטנטנה ולא היה לה סיכוי לשרוד ברחוב לבד. כל יום עליתי לשם כדי לשחק איתה ולהוציא אותה לטיול, וכמובן - גם הבאתי לה אוכל, בגנבה. אבא לא ידע שהמשכתי להחזיק בה בסתר, והייתי בטוחה שאם יגלה הוא יהרוג אותי, אבל כשהוא ראה אותנו במקרה מטיילות בחוץ משהו בפניו התרכך והפתיע אותי. בערב שאל אותי עליה וסיפרתי לו בעיניים מושפלות שאני מגדלת אותה על הגג, הסברתי שהיא גורה ואין לה סיכוי לשרוד בלעדיי. הוא לא כעס כמו שחששתי ואפילו סיפר לי שכשהיה ילד גם לו היה כלב והוא אהב אותו מאוד, עד שמת יום אחד. וכמה עצוב היה לו, ועד היום עצוב לו כשהוא נזכר בו. "קראו לו בובי", הוא אמר. ואני הבטתי בעיניו ופתאום

ראיתי בהן רוח. "אני מאוד אוהב כלבים," הוא אמר בשקט. "אבל הם מתים מהר. אסור להיקשר אליהם יותר מדי כי זה מאוד כואב כשהם מתים."

הוא הרשה לי להכניס אותה הביתה בתנאי שאחזיק אותה רק בחדר שלי, קשורה להסקה. כך יצא ששתינו כלואות בחדר.

לפחות אני לא לבד, לפחות לה יש בית עכשיו, ולפחות גיליתי שיש משהו משותף לאבא ולי. שנינו אוהבים כלבים.

שוב רבנו היום, ואני כבר לא יודעת מה לעשות כדי להפסיק את הריבים האלה. כתבתי לו מכתב וביקשתי סליחה על כל מה שעשיתי, וגם סליחה על זה שנולדתי.

אני מנסה להפסיק להילחם בו. אולי אם אהיה שקטה ומפויסת יותר הדברים יתרככו. כשכתבתי את המשפט שאני מבקשת סליחה על זה שנולדתי התחלתי לבכות.

אני מקווה שזה יזיז לו משהו בלב והוא יחזור לאהוב אותי כמו פעם, כשהייתי קטנה. המכות שלו מכאיבות לי. בעיקר בלב. וזה כבר קורה כמעט כל יום... מעניין איך הוא יגיב. אף פעם לא ניסיתי לכתוב לו מכתב. אני מדמיינת אותו פורץ לחדר שלי ו... אני לא יודעת אפילו מה לדמיין... באמת שאין לי מושג איך הוא יגיב.

בסרט אמריקני טוב הוא היה מתייסר ובוכה על כל מה שעשה לי, ואז הוא היה מחבק אותי ומבקש שנפתח דף חדש, אבל אלו החיים האמיתיים כאן, ואסור לי לשגות בהזיות. השארתי את המכתב על הכרית שלו בחדר. בינתיים שמעתי אותו מדבר עם האחים שלי בסלון. הקשבתי בריכוז רב לצעדיו, שחלפו על פני חדרי המוגף בדרך אל חדר השינה שלו. שקט. אולי עכשיו הוא קורא את המכתב?

לְיוֹמֵנִי שְׁלוֹם,

אֲנִי עֲדִיין בְּאוֹתוֹ תֹאֲרִיךְ, הַשְׁעָה עֲכָשִׁיו בְּדִיּוֹק חֲמֵשׁ וָרֶבַע. אָבָא כָּבֵר
קָרָא אֶת הַמִּכְתָּב וְעֲכָשִׁיו הַכּוֹל יִהְיֶה בְּסֹדֵר. אַחֲרַי שְׁהוּא קָרָא הוּא
בְּאֵמֶת נִכְנַס בְּסַעֲרָה כְּמוֹ שֶׁחֲשַׁבְתִּי וַיֵּשֶׁב לְדַבֵּר אִתִּי. הוּא הִסְבִּיר לִי
שֶׁהוּא לֹא שׁוֹנֵא אוֹתִי כָּל הַזְּמַן.

הוּא הִסְבִּיר לִי, לֹאט וּבִשְׁקֵט, שֶׁהוּא שׁוֹנֵא אוֹתִי רַק כְּשֶׁאֲנִי עוֹשֶׂה
הַהֶפֶךְ מִמָּה שֶׁהוּא אוֹמֵר, כְּשֶׁאֲנִי לֹא מְמַלֵּאת אַחֲרֵי הַחֻּקִּים שֶׁלּוֹ
וּמְעַצְבֶּנֶת אוֹתוֹ בְּכוּוֹנָה.

נִיִּסִּיתִי לְהִסְבִּיר לוֹ שֶׁאֲנִי לֹא מְעַצְבֶּנֶת אוֹתוֹ בְּכוּוֹנָה, שֶׁפְּשׁוּט קִשָּׁה
לִי לְזַכּוֹר אֶת כָּל הַחֻּקִּים וְהַדְּבָרִים שֶׁמְעַצְבְּנִים אוֹתוֹ כָּל הַזְּמַן, אֲבָל
כְּשֶׁרָאִיתִי שֶׁהוּא שׁוֹב מִתְעַצְבֵּן שֶׁאֲנִי מִתְוֹכַחַת שֶׁתִּקְתִּי וְהִנְהַנְתִּי
בְּהַסְכָּמָה. כִּכָּה זֶה אֲמֹר לְהִיּוֹת. אֲנִי אֲשַׁתּוֹק וְאֲסַכֵּים לְכָל מִילָה
וְלֹא אֲחַטּוֹף מִכּוֹת. אוֹלַי בְּתַמּוּרָה הוּא יִזְרוֹק לִי מִדֵּי פֶּעַם פִּירוֹר שֶׁל
הַעֲרֵכָה, קִמְצוֹץ שֶׁל אֶהְבֶּה.

בְּעֶרֶב הוּא נֹתֵן לֹאִימָא לְקִרְוָא אֶת הַמִּכְתָּב. אִימָא בְּכַתְהָ.

שֶׁמִּחְתִּי לְרֵאוֹת שְׁלֵמִישֶׁהוּ עֲדִיין אֲכַפֶּת מִמֶּנִּי.

לֹא לְהִשְׁאִיר נְעִלִים בְּסִלּוֹן.

לֹא לְהִשְׁאִיר כְּלִים בְּכִיּוֹר.

לֹא לְעִשׂוֹת רַעַשׁ אַחֲרַי תִּשְׁעָ בְּעֶרֶב.

לֹא לְהַזְמִין חֲבָרִים בְּלִי רִשׁוֹת.

לֹא לְהַתְחַצֵּף.

לא לאכול ישר מהסיר.

לא לגמור את האוכל לכולם.

לא לריב עם האחים.

כשהבטתי ברשימת החוקים הכתובה נמלאתי באופטימיות.

זה אפשרי! עכשיו כשהכול רשום לי אוכל לציית לכל החוקים והכול יהיה בסדר, זה אפשרי! אבא מסר לי את הדף שעליו נכתבו החוקים כמה ימים אחרי שקרא את המכתב. הוא עשה זאת ללא כעס בפניו, ולבי ניתר משמחה. התרגשתי. הרגשתי שהיחסים בינינו עומדים להשתנות לטובה, הרגשתי שגם הוא רוצה לשנות את המצב, שאכפת לו ממני, שהסיוט שלי יכול להיגמר!

השמחה שלי התפוגגה בכאב גדול כמה ימים אחר כך, כשראיתי שהציות לכל החוקים באופן מושלם לא פשוט כל כך, ועוד יותר לא פשוט שאבא ממציא כל הזמן חוקים חדשים: לא לדבר בטלפון יותר מחמש דקות. לא להתלבש חושפני. להוציא את לילי הכלבה בכל יום בחמש בדיוק. לא לשמוע מוזיקה בווליום גבוה. לא לטרוק דלתות. לא להוריד מים באסלה בלילה.

האופטימיות שחשתי כמה ימים קודם התחלפה בתחושה קשה של אכזבה וחוסר יכולת לרצות. לא עמדתי בחוקים. אני דפוקה. והכי גרוע, נראה היה שאבא רק מחכה שאכשל, שאפר איזה חוק במעידה קטנטונת כדי שיוכל לעוט עליי ולהוכיח לי "את רואה? אחר כך אל תתפלאי שאת מקבלת יחס כזה!"

הבעיה עם רשימת החוקים הייתה שבכל פעם מחדש נתתי לה צ'אנס. באמת הייתה לי תקווה שאולי הפעם אצליח, אצליח להיות ילדה טובה, ובכל פעם הנפילה הייתה קשה וכואבת יותר. לא הצלחתי לרצות אותו, לא הצלחתי להיות מושלמת. לא הצלחתי לגרום לו לאהוב אותי.

גם לאבא ואימא היו חוקים. אחרי ריבים סוערים במיוחד הם התיישבו לדבר וניסחו אותם מחדש. הם המשיכו בכך שנים רבות אחר כך, גם אחרי שעזבתי את הבית. תהיתי איך אימא ממשיכה ליפול במלכודת החוקים השקרית, איך היא משתפת פעולה עם המשחק האכזרי הזה, שמעניק לרגע לקורבנותיו זיק של תקווה ואז גודע אותה באכחה חדה, כואבת ושמתה לאיד על כישלונם.

שבת. אני בת שלוש-עשרה כמעט, ואנחנו בדרך לאחד מהיערות ליד בית שמש כדי לעשות פיקניק ו"על האש". אנחנו מאושרים, עד כמה שאפשר להיות מאושר במשפחה שלנו. חוגגים לאבא יום הולדת. שקט באוטו. כולם בוהים החוצה מהחלון, מביטים בהיסח דעת בעצים וברחובות החולפים על פנינו במהירות מרגיעה.

אימא ואבא התווכחו על משהו שולי בקולי קולות לפני שיצאנו, אבל נראה שהם התאפסו על עצמם והחליטו בכל זאת שלא להרוס את החגיגה. כולם מחזיקים את עצמם לא לעצבן ולא להתעצבן.

אבא קנה מכונית חדשה לפני כמה שבועות ומציק מדי פעם בשאלות שאסור לטעות כשעונים עליהן. "נו? איך היא? נוחה מאחורה? אתם שומעים כמה היא שקטה?" אני עונה לו כמו רובוט. "ממש נוחה, היא ממש שקטה, כיף לנסוע בה," ומציצה בעיניו שבראי הנהג. נראה שהן מרוצות. חולפת בי מחשבה שהלוואי שהיה אכפת לו ממני כמו שאכפת לו מהמכונית הזאת. אני מגחכת לעצמי כשאני נזכרת איך הוא מקיף אותה בכל בוקר, משפשף באצבעו כתמים בלתי נראים ואז פותח את הדלת ומתיישב בהנאה בכיסא הנהג.

אני אוהבת את השבתות האלו, המתח יורד קצת כשאנחנו מחוץ לבית. אני כל כך גאה לספר אחר כך ביום ראשון בכיתה שנסענו

לעשות על האש. זה נשמע נורמלי כל כך, והשקר שאני מספרת לכל העולם הולך ותופח.

כשחברות שלי מספרות לי על שיחות עם ההורים, על ארוחות שישי, על משפחה שנוסעים לבקר בשבת, אני מקנאה. מעולם לא ראיתי צל של פחד בעיניה של מישהי מהן כשהיא מדברת על הוריה. להפך, ראיתי הערצה, הערכה, אהבה. אני לא מכירה את התחושות האלו. אני לא אוהבת לדבר עם חברותיי על ההורים שלי ומנסה להצניע ככל האפשר את החלק הזה בחיי. חוץ מזה שהן חושבות שהם מעט קשוחים איתי, הן לא יודעות דבר. אני די נבוכה לדבר על הדברים שקורים אצלנו בבית, נבוכה מפני האפשרות שמישהו מתבריי ייקלע לאירוע כזה. אני כבר מבינה היטב שזה לא נורמלי, אבל לא מוכנה שידברו רעות על ההורים שלי או על מישהו מהמשפחה שלי. מותר לי לקטר, אבל אני נפגעת כשאחרים מדברים על אבא או על ההורים האשכנזים שלי בלעג.

בכל זאת - הם המשפחה שלי. בגלל זה אני לא נוהגת להזמין חברות אליי הביתה. מעדיפה שהן לא ייחשפו למצב.

האמת שגם ככה אבא ואימא לא אוהבים שאנשים זרים מסתובבים להם בבית. גם אם מדי פעם הם מרשים שאביא חברה, הם מבקשים שאגיד לה ללכת בשעה מסוימת. ושנשב רק על השטיח ולא על הספה. ושנדבר בשקט. ושלא אכבד אותה בכלום. "האוכל הוא למשפחה ולא לאנשים זרים!"

זה כל כך דבילי... אבל אני מוכנה לסבול את ההגבלות הטיפשיות האלו כל עוד לא מתחילים לריב ולצעוק. אם הם מתחילים בא לי לקבור את עצמי מבושה.

אני רואה את מבטן המופתע של החברות שלי כשהן מגלות איך צועקים אצלנו, ובעיקר איך מדברים זה לזה. אני כבר התרגלתי,

אבל בכל פעם שאני רואה את המבט הזה אני נבוכה נורא ומבינה כמה המצב אצלנו לא נורמלי.

אבל השבת אנחנו נורמלים. כמו כולם. נוסעים לפיקניק ומבלים יחד, ואני שמחה. אמנם אבא עצבני כמעט תמיד כשהוא מנסה להבעיר את המנגל, אבל ביער אני יכולה להתרחק קצת ולהקשיב לציפורים, להביט אל ההרים, לאסוף אצטרובלים. להיות רחוקה ממנו.

בנסיעה אני מקפידה להיות שקטה. בעצם, כולם שקטים. זה תא קטן ודחוס שיכול להתלקח ברגע. זה שקט שאף אחד לא רוצה להפר. אבא מרוכז בנהיגה ומתעצבן בעיקר על הנהגים האחרים. העיקר שלא עלינו. אלו השעות היחידות שבהן אני יכולה להיות עם המשפחה בלי סערות. בלי דרמות.

כשאנחנו מגיעים ליער אבא ואימא מתחילים להתווכח איפה כדאי לשבת. גלי מתחילה לבכות שהיא רעבה, ואבא צועק עליה שתשתוק. קשה לי לצפות בזה מהצד, היא כל כך קטנה לעומתו. היא נעלבת ומתכנסת לתוך עצמה. אני קוראת לה לבוא אליי ומשחקת לה בשיער כמו שהיא אוהבת. זה מרגיע אותה. בינתיים אימא מוותרת, כנראה הבינה שהיא עלולה לקלקל את האווירה הטובה. אני מודה לה בלבי. רק שיישאר ככה, רגוע. יכול להיות כיף. ועדיין, הכול יכול להתהפך בתוך רגע ולהתפוצץ. כולם משתדלים מאוד לא לריב, הולכים על ביצים. הלוואי שיכולנו לנהוג כך גם בשאר השבוע.

אחרי שאנחנו מסיימים לאכול אנחנו מתיישבים על השולחן הדוקר של קק"ל כדי לשחק טאקי. הילדים משחקים ואבא ואימא שותים קפה מהתרמוס שהביאו ומדברים ביניהם בשקט. צוחקים צחוק שקט מדי פעם. מחייכים. כמה נעים לי בלב.

בדרך הביתה אבא שם רדיו בווליום גבוה ומזמזם את השיר שבוקע ממנו.

"מיה, אז את אוהבת את האוטו החדש?" הוא פונה אליי ואני מתבלבלת, הוא פונה אליי ודעתי חשובה לו.

"מאוד!" אני עונה כמעט מיד ונשטפת גל של אהבה אליו. אכפת לו ממני. הוא מביט בי במראה, עינינו נפגשות והוא מחייך. אני אוהבת אותו. אני אוהבת אותו כשהוא טוב אליי. אני כמעט יכולה לחבק אותו מרוב אהבה, אבל עוצרת את עצמי. הוא לא איש של חיבוקים. אני מחייכת אליו בחזרה. גלי מתבוננת בי ומחייכת, ואני נושמת עמוק את הרגע הזה.

"כואו נצא לטיול!" אני קוראת לאחיי הקטנים בחיוך מאולץ, עיניי מבוהלות ומתרוצצות לכל עבר במבטים רדופים. אני מתפללת בלבי שאבא יתאפק רק עוד כמה דקות.

בן כבר בן עשר וגלי כבר כמעט בת ארבע. אני תופסת בידי את ידה הקטנה והלחה של גלי ומושכת אותה אחריי אל חדר המדרגות, מחכה לבן שיסיים לנעול את נעליו. לברוח כמה שיותר מהר.

אנחנו יורדים בשעטה את ארבע הקומות, קומה אחר קומה. שומעים את הדי צעקותיהם של אבא ואימא מתגלגלים בעקבותינו, כאילו רודפים אחרינו. כמה דקות לפני כן הם החלו לריב, וכמו תמיד בתוך זמן קצר הריב התלקח לקללות ולצעקות מחרישות אוזניים. בדרך כלל אחרי כמה דקות כאלה הם היו נרגעים, מסתגרים כל אחד בפינה אחרת של הבית ומפסיקים לדבר זה עם זה לכמה ימים.

אבל היום זה היה שונה. הריב לא נעצר בצעקות והחל לגלוש למכות. אימא התחילה. היא זרקה על אבא ספר, ואבא דחף אותה והיא נפלה.

"אתם יודעים שאימא שלכם לא אוהבת להזדיין איתי?" הוא שאג בעיניים רושפות.

לא האמנתי למשמע אוזניי. חיפשתי בעיניי את בן וגלי וראיתי שהם עומדים בפתח חדרם, מבוהלים וצמודים זה לזה. הם נזעקו באמצע משחקם רק כדי לצפות באבא ואימא הולכים מכות ואומרים דברים מחרידים שלא נועדו לאוזניהם של ילדים קטנים.

גלי החלה לבכות ולבקש שאימא תיגש אליה. לרגע חטוף ומבהיל התלבטתי למי לגשת. לאימא, שעדיין הייתה שרועה על הרצפה, או לגלי הבוכה. מיד התעשתי ורצתי לגלי, אוחזת בידה, מאיצה בשניהם לצאת איתי החוצה לטיול כפוי.

נראה שאבא איבד שליטה והוא עלול לפגוע באימא, אבל מה יהיה על אחיי? הם יהיו עדים לזוועה שנגלית מול עיניהם? אין לדעת מה יעשה, איך ישרוט את כולנו לנצח. הנפש שלי כבר אבודה, מלאה בשריטות ובכאבים, אבל גלי לא צריכה לראות או לשמוע דברים כאלו. הייתי חייבת לשמור על התום שלה.

בעודנו שועטים החוצה במדרגות הציפה אותי מחשבה מבהילה. ומה אם אבא רוצח את אימא ברגעים אלו ממש? כבר קראתי על מקרים כאלו בעיתון - אב רוצח את האם מול עיני ילדיהם. יכולתי לדמיין את זה קורה בבית שלנו ממש עכשיו. והרי רק אני יכולה להציל אותה, ואם זה מאוחר מדי? ומה יהיה עלינו בלי אימא? ומי יודע מה יקרה איתנו ואיך ייראו חיינו.

מחשבות ושאלות התרוצצו בראשי בכלבול ובסערה גדולה, אבל רגליי המשיכו לנוע מעצמן. אני לא עוצרת עכשיו. אני חייבת להציל את אחיי הקטנים. שמעתי את אימא צורחת עליו ומקללת אותו - זה אומר שהיא עדיין בחיים. ומה אם עשיתי טעות שאצטער עליה כל חיי? אולי אשאיר אותם כאן ואלך להציל את אימא? עוד לא מאוחר מדי, אבל איך אוכל להשאיר את הקטנים לבד? ומה אם יחליטו לחזור הביתה ויראו את הזוועה?

בן הוא הראשון שמוציא מילה מאז יצאנו למדרכה המוליכה לפארק.

"את חושבת שהוא יהרוג אותה?" בקולו נשמע רעד של בכי מאופק. "מה פתאום בנצ'וק, הם סתם רבים כמו תמיד. עוד כמה דקות זה ייגמר," אני אומרת לו, נחרדת מכך שגם הוא עסוק במחשבות נוראות ומפחידות במקום להיות שמח ולחשוב על דברים שילדים אמורים לחשוב עליהם. ומה אם הוא באמת הורג אותה ממש ברגעים האלו שאנחנו מטיילים לנו בחוץ? אני לא יודעת מה לעשות וכולעת את הדמעות. "נטייל קצת בחוץ, יום יפה היום, ועד שנחזור הכול יהיה בסדר, הם יירגעו וישלימו..." אני אומרת ולא מאמינה לשום מילה שיוצאת לי מהפה. בדמיוני אני רואה איך שלושתנו נכנסים לבית יתומים ואני בוכה ומתחננת שלא יפרידו בינינו.

אנחנו ממשיכים בטיול האימתני. צועדים לעבר גן השעשועים החדש שבפארק ממול.

אני מחייכת אל גלי ואל בן ולמענם. אחרי כמה גלישות במגלשת המנהרה וטיפוס בחזרה נראה ששניהם נרגעים. המתח נמחק

מפניהם, ומתחלף בשמחה ילדותית. סוף-סוף אני יכולה לשבת בצד ולהתמסר למחשבות המענות.

איך נדע מתי לחזור? איך אפשר לדעת? אולי אבקש מאחד האנשים שבפארק שישגיח עליהם לרגע וארוץ הביתה לבדוק? לא יכולתי להפסיק לחשוב על פתיחת הדלת ועל הסצנה הנוראה שתתגלה בפנינו. דם. גופות. אלימות.

לצד החולשה הנוראה שתוקפת אותי אני מתמלאת כוח. מרגישה כמו לביאה, מרגישה שאני חייבת להגן על אחיי בכל מחיר, זו שאלה של חיים או מוות. התחושה הזאת חדשה לי, כאילו התבגרתי ברגע ורובד חדש נגלה בתוכי.

"ילדים, בואו, נחזור הביתה!" אני מכריזה אחרי כמעט שעה שחלפה.

בן עוצר את המשחק ומתבונן בי. ברגע ניכר מתח בפניו. "את בטוחה?"

"כן, חוזרים הביתה."

אנחנו מטפסים במדרגות באטיות. ממש באטיות. מושכים את הזמן עד לרגע שבו נדפוק בדלת ונחכה. בלי לדעת מה מצפה לנו מעברה השני. המתח מתגבר עם כל קומה. אוזנינו דרוכות מול דלת ביתנו, כרויות, מקשיבות במתח לקולות הבוקעים מבפנים, מחפשות רמזים למה שמתרחש שם. אני דופקת בשקט בדלת. שקט בפנים ואני מחסירה פעימה ואוחזת בחוזקה בידיהם של שני אחיי. שוב דופקת.

"פתוח!" אבא צועק מבפנים.

אני לוחצת על ידית הדלת הכבדה, שנפתחת באטיות.

אין שום גופה על הרצפה, וגם לא דם.

“אימא?” אני שואלת בחשש.

“מה את רוצה?” היא עונה בעצבנות מהמטבח. היא עומדת שם וחותכת בצל. עיניה דומעות.

אכן כבדה מאוד נגולה מלבי. לא אכפת לי מהטון העקר שלה, העיקר שהכול בסדר.

אני מאמינה שאימא כועסת עליי בגלל שנשתי אותה, אבל אין לי מושג מה לעשות עם זה. “לכו לשחק בחדר,” היא מצווה פתאום, בטון קשה. אבא לא נראה בסביבה.

אני מלווה את גלי וכן לחדרם ומחפשת משחק לשחק בו איתם. לבי מלא באהבה כלפיהם. סוף-סוף אני מרגישה שיש משמעות לחיי.

אבא ואימא הזמינו טיסה לחוץ לארץ, וסבתא רוזה גויסה כדי לשמור עלינו למשך שלושה שבועות. יהיה לנו שקט, חשבתי. בזמן האחרון אבא התחיל לפגוע גם בכך ובגלי. לא במכות, אבל במילים. עם כן הוא תמיד היה עדין יותר, אבל חששתי לגלי. ימי גן העדן האלו, של הילדות המוגנת, ספורים ומוגבלים בזמן. הגיהנום ממתין מעבר לדלת. זה מתחיל בערך בגיל שש, כשעולים לכיתה א', ואין לי מושג אם זה נגמר אי-פעם. בינתיים זה רק הלך ונעשה גרוע יותר עבורי מיום ליום, ולגלי יש אופי מרדני, בדיוק כמוני.

סבתא תגיע, פנטזתי, ואני אשב בסלון מול הטלוויזיה ואתחבק איתה, אניח את ראשי על ירכיה ואנוח. יהיה לי שקט. היא תלטף את שיערי, תסרק אותי, ואני ארגיש כמו נסיכה שברירית ויפה. סבתא גרמה לי להרגיש אהובה. פעם היא לחשה לי בסוד שאני הנכדה האהובה עליה מכולם וביקשה ממני לא לספר לאף אחד.

הודיתי לאלוהים שיש לי את סבתא. בחופש הגדול האחרון נסעתי אליה לבד באוטובוס בפעם הראשונה כדי לשהות אצלה כמה שבועות. התעלמתי מההרגשה שאבא ואימא שמחים שלא אהיה והתמקדתי בכיף הגדול שעמדתי לעשות אצלה. סבתא חיכתה לי בתחנה המרכזית בתל אביב עם בייגלה חם וטרי ומיץ גזר מתוק.

אצל סבתא אני נסיכה. היא מכינה לי אוכל שאני אוהבת, מדברת איתי ומקשיבה לי, קונה לי מתנות ומטיילת איתי בדיזנגוף. בערב היא לוקחת אותי למפגשים עם חבריה בטיילת, ובזמן שכולם מדברים בידיש או בגרמנית אני יושבת בשקט ומביטה בשקיעה, חושבת על כמה הייתי רוצה להיות כאן, איתה, לנצח.

“סבתא, אולי אני יכולה לגור אצלך?” שאלתי אותה פעם.

“אל תדברי שטויות, יש לך בית והורים, ואימא אוהבת אותך מאוד.”
 “אימא בכלל לא אוהבת אותי, ואבא שונא אותי. את יודעת שהוא מרביץ לי, נכון?” ידעתי שהיא יודעת. שאימא מספרת לה הכול.

“הוא איש טוב, אבל קצת עצבני, תנסי להתרחק ממנו מותק, תנסי להיות בחדר שלך או מחוץ לבית. הזמן עובר והכול נגמר בסוף, גם הטוב וגם הרע.” סבתא רוזה הייתה אישה חכמה, אף שלא למדה מעולם ואפילו לא סיימה תיכון. אבל לפעמים היו לה תפיסות של עולם ישן, שבו מה שקורה במשפחה נשאר במשפחה, ולא מכבסים כביסה מלוכלכת בחוץ. “אבא שלך היה במלחמה של יום כיפור וחזר לא טוב,” היא המשיכה במבטא היקי שלה. “אני מקווה שעוד מעט זה יעבור לו והוא יהיה כמו פעם. הוא אבא טוב בסך הכול, והוא אוהב אתכם מאוד... חוץ מזה, אימא שלך היא אישה חלשה, היא לא תסתדר לבד, מי יביא לכם כסף? איך תסתדרו? מותק שלי, את יודעת כמה אני אוהבת אותך, הכי מכולם... את ילדה חזקה וחכמה מאוד, תנסי להיות יותר חכמה מההורים שלך, לא לריב

איתם. בסוף זה ייגמר ואת תגדלי ותוכלי לעשות מה שתרצי, צריך רק סבלנות.”

היא לא הבינה. אף אחד לא הבין מה באמת קרה אצלנו בבית בין ארבעת הקירות.

המשפחה שלנו הלכה והתפצלה ואני נשארתי לבד. אבא התקרב מאוד לבן, וככל שהוא התקרב אליו הוא שנא אותי יותר. בן עבר לצד שלו. פעם היינו משחקים ביחד ומתנהגים כמו אחים רגילים, אבל לאחרונה בן העדיף לשחק עם אבא והתחיל לדבר אליי בצורה מכוערת, כמו אבא. קרא לי פסיכית, מטומטמת, שמנה. הוא שנא אותי כמו שאבא שנא אותי.

גלי הייתה תלויה באימא ורצתה אותה כל הזמן. אימא טיפלה בה כמובן במסירות. ניסיתי לדבר עם אימא על כך שאני מרגישה שאף אחד לא לצדי. היא אמרה שיש מין חלוקה כזאת במשפחה, שלכל אחד יש את הילד האהוב שלו. אבא עם אחי, והיא איתי, גלי עדיין קטנה אז היא של שניהם.

ידעתי שזה שקר. שאימא, לעומת אבא, מתייחסת אל כולנו במידה שווה, ושהיא לא באמת בצד שלי. הכי גרוע היה כשאני ובן התווכחנו או רבנו. אבא תמיד התערב לטובתו ועודד אותו להעליב אותי, לקרוא לי פרה ופסיכית ושמנה, ואז שניהם היו צוחקים ומלגלגים עליי. ברגעים האלו יכולתי להרוג אותם. ברוב הפעמים הייתי מתחילה לבכות ובורחת לחדר. לפעמים ניסיתי להכות את בן, אלא שאז אבא עודד אותו להחזיר לי חזק יותר. “תרביץ לה! תראה לה מה זה! תראה לה שאתה יותר חזק ממנה!” היה מתלהם, כאילו צופה במשחק כדורגל ושונא עד מוות את הקבוצה היריבה. הרגשתי שהוא נהנה לראות אותנו רבים, ובעיקר נהנה לראות אותי בעמדה נחותה ומושפלת.

הלוואי שהוא ימות כבר, חשבתני, ומיד ידעתי שאני בן אדם נורא. לפעמים, כשפגשנו מכרים של אימא, הם אמרו בפליאה ובחיבה "איך את דומה לאימא!"

"מה פתאום דומה לי, היא דומה למיקי, אלו רק הצבעים שלי," ענתה תמיד, ושלחה אותי בלי לדעת לצד של האנשים הרעים. אלו שמגיע להם למות.

לפני כמה ימים חיטטתי לאימא במגירות שליד המיטה כמו שנהגתי לעשות לפעמים כשנשארת לי לבד בבית. נהניתי לנבור בין מוצרי היופי והקוסמטיקה השונים, כשלפתע מצאתי מכתב סגור במעטפה לבנה. הכתב היה נשי ומעוגל.

אימא כתבה בו שאין טעם לחייה ושהיא רוצה למות. קראתי אותו פעמים ספורות כדי להבין: זה מכתב התאבדות. בכיתי. המון רגשות הציפו אותי בבת אחת. נעלבתי. מה, אנחנו לא הטעם לחייה? בשביל מה היא הביאה אותנו לעולם אם היא הולכת לנטוש אותנו? ואז חשבתני בצער שהיא מסכנה שכך היא מרגישה, ולא פלא, עם הצורה שבה אבא התייחס אליה. והוויכוחים שהיו לה עם סבתא כל הזמן.

ואז כעסתי. גם אני הרגשתי רע, ולה לא היה אכפת בכלל. כמו תמיד היא חשבה רק על עצמה.

ואז נבהלתי. מה אעשה בחיים האלה אם גם המעט שיש לי ממנה ייעלם? המשפחה שלנו תתפרק לגמרי.

מתי היא כתבה את המכתב? אולי זה יקרה בימים הקרובים? הם הרי אמורים לטוס בעוד כמה ימים, ואולי כדאי שאקדים אותה

ואתאבד לפניה? גם ככה חשבתי על זה הרבה לאחרונה, אבל תמיד נתקעתי בשלב המעשה. איך עושים את זה בלי שיכאב? בלי לסבול יותר מדי?

לפעמים דמיינתי שמחבל נכנס לבית הספר ומרסס תלמידים ברובה. אני נפגעת ראשונה ומתה. כל הכיתה שלי מתגודדת סביבי ובוכה, החברים מנסים להציל אותי ומספרים לי כמה שהם אוהבים אותי. המנהל מטלפן לאימא ולאבא ומבשר להם שמת. הם בוכים ומצטערים על ההתנהגות שלהם כלפיי. אני מתענגת על החרטה שלהם. היא מנחמת אותי מאוד. פתאום מתפרצת מהם אהבה שחיכתה לצאת בכל הזמן הזה שהייתי בחיים ונמנעה ממני. פתאום הם מגלים איזו ילדה טובה הייתי וכמה חברים היו לי, הם מגלים כמה אנשים אוהבים אותי כמו שאני, עם הצד הרע שלי והכול.

הדמיונות האלו עשו לי טוב, והיו ימים ששקעתי בהם למשך שעות רבות. מדמיינת ובוכה ומרחמת על עצמי ושמחה...

המוות שלי יפתור הכול, ישחרר את כולם מהמצב הסבוך הזה.

אבל פחדתי. פחדתי שיכאב, שאתייסר במשך שעות. פחדתי להתחרט כשכבר יהיה מאוחר מדי. אז בינתיים השתזפתו בכוונה בלי קרם הגנה, להפך - מרחתי שמן גזר על העור. לא היה אכפת לי לחטוף סרטן מהשמש. גם ככה לא התכוונתי להאריך ימים, כך שלא אהיה זקנה מקומטת כמו שכולם מזהירים.

ולא היה אכפת לי להסתובב ביער ושאיזה רועה צאן ערבי ירצח אותי, גם לא היה אכפת לי להרעיב את עצמי למוות לו רק היה לי כוח רצון.

אבל לא היה לי.

לא היה אכפת לי למות. להפך, הרגשתי שכך אגאל סוף-סוף מייסורי.

אַבֵּל פַּחַדְתִּי.

בִּימֵים שֶׁאַחֲרַי בַּחֲנִיתִי אֶת פְּנֵיהַ שֶׁל אִימָא. מִנְסָה לְמִצּוֹא סִימָן לְמִשְׁהוֹ. לַחֲרֻטָּה, לְכוּוֹנָה. לֹא רֵאִיתִי כְּלוּם. הִיא נִרְאָתָה דוּוֹקָא בְּסִדְרָא ... אוּלַי זֶה הִיָּה סַתָּם רִגְעַ כֹּזֵה, וְהִמְכַתֵּב יִישָׂאֵר לְנִצְחַ בְּמַגִּירָה?

חֲשַׁבְתִּי לְדַבֵּר אִיתָהּ, אַבֵּל לֹא יִדְעַתִּי כִּי־צַד אֲצִיג אֶת הַנוּשָׂא בְּלִי שֶׁהִיא תִּכְעַס עֲלַי, בְּכֹל זֹאת חִיטְטִיתִי לָהּ בְּמַגִּירָה. בְּכֹל פַּעַם שֶׁאֲמַרְתִּי לָהּ שֶׁאֲנִי רוֹצֵה לְדַבֵּר אִיתָהּ עַל מִשְׁהוֹ מִיַּד הַתְּחַרְטִיתִי וְאֲמַרְתִּי שֶׁשִּׁכַּחְתִּי עַל מָה, וּבִינְתִּימִים יוֹם הַטִּיסָה הִגִּיעַ בְּשִׁלּוּם וּדְבַר לֹא קָרָה.

חִיכִיתִי לְבוֹאָה שֶׁל סַבְתָּא רוּזָה בְּקוֹצֵר רוּחַ. הַכּוֹל הִיָּה פְּשוֹט כְּשֶׁהִיא בָּאָה. פְּתָאוּם הִיָּה מְבוּגֵר אַחֲרָאִי בְּבֵית, כֹּזֵה שֶׁאֲפֹשֶׁר לְסַמוֹךְ עֲלָיו. כְּשֶׁהַהוֹרִים נִפְרְדוּ מֵאִיתָנוּ לֹא חֲשִׁיתִי כֹל עֲצָב, רַק שֶׁמַּחָה וְהַקְּלָה. הֵם נִסְעוּ וְאֲנַחְנוּ נִשְׁאַרְנוּ בְּבֵית, שֶׁנִּרְאָה פְּתָאוּם מוֹאֵר וְחוֹפְשִׁי יוֹתֵר. סַבְתָּא חִיבְקָה אֶת שְׁלוּשְׁתָּנוּ וְהִבְטִיחָה שֶׁנִּעֲשֶׂה כִּי־פִי חַיִּים בִּיחַד.

הִיִּיתִי מְאוּשֶׁרֶת.

בְּכֹל יוֹם הִיא בִּישְׁלָה לָנוּ מֵאֲכָלִים שֶׁמִּמֶּשׁ אֶהְבְּנוּ וְקִינְחָה אוֹתָם בְּשׁוֹקוֹלְדִים טְעִימִים תּוֹצֵרֶת חוּץ. אֲכַלְנוּ בִּיחַד אֲרוּחוֹת עֲרַב נְעִימוֹת וּפְטָפְטָנוּ. כִּמָּה טוֹב יִכּוֹל לִהְיוֹת כֹּאֵן בְּלִי הַהוֹרִים. כִּמְעַט שֶׁלֹּא הִסְתַּגֵּרְתִּי בַּחֲדָר שְׁלִי, יִשְׁבַּתִּי הַרְבֵּה בְּסִלּוֹן, וּלְפַעְמִים עֲזַרְתִּי לְהַכִּיֵּן אוֹכֵל בְּמִטְבַּח. הַרְגַּשְׁתִּי חוֹפְשִׁיָּהּ וּבְטוּחָה. וְאֶהוּבָה. בְּכֹל יוֹם סַבְתָּא סִירְקָה אֶת שִׁיעָרִי וְאֲנִי עֲצַמְתִּי עֵינָיִים. אֶהְבֵּתִי כְּשֶׁטִּיפְלָה בִּי כִּמוּ בִּילְדָה קִטְנָה.

הָאֲחִים שְׁלִי סִפְרוּ אֶת הַיָּמִים בְּטַבְלַת יִיאוּשׁ כִּזְאֵת שֶׁסַּבְתָּא הִכִּינָה לָהֶם, סִימְנָו אִיקְס אָדוּם עַל כָּל יוֹם שֶׁעֲבָר. וְאֲנִי סִפְרִיתִי אִיתָם בְּצַעֵר בְּלֵב, עַד לְיוֹם שֶׁבּוּ גֵן הָעֵדֶן שְׁלִי נִגְמַר.

החבר הראשון שלי

השמועה התפשטה בשכבה כשרפה בשדה קוצני וצהוב. נער חדש הגיע לבית הספר, עולה חדש מבלגיה, יובל שמו. המושג "עולה חדש" יצר מיד דימוי של "לפלף", אבל הסקרנות הכריעה אותנו, בנות הכיתה.

הוא עמד במסדרון, גבוה ונבוך, לבוש בטוב טעם, שיערו מסופר בדייקנות וכולו מקרין ריחניות נעימה ואסתטיות. בניגוד גמור לשאר הבנים בשכבה, שהיו מוזנחים, חתימת שפם מגוחכת מעל שפתיים וריח זיעה חריף נודף תמיד מגופם. ממנו נדף ניחוח אירופי ובושם יוקרתי. הוא דיבר עברית וצרפתית ונראה כשגריר העולם הגדול, מביא איתו חוכמה וניסיון עשיר שחסרו בשכונה הירושלמית המצ'וקמקת שלנו.

בלילות, מאז פגשתי בו, ניסיתי לדמיין אותנו מתחבקים. הוא גבוה ורחב, נראה כמו מישהו שיכול לשמור עליי, להגן מפני העולם הזה. השתוקקתי לאהבה רכה ובטוחה.

עשיתי לו עיניים בהפסקות וניסיתי לתפוס את תשומת לבו. התפללתי שישים לב אליי. דמיינתי אותנו מתנשקים, מתחבקים. מאוהבים.

אחרי כמה שבועות של חיזור הוא התיישב לידי על המדרגות. התחלנו לדבר. הייתי בעננים! הוא בחר בי מבין כל בנות השכבה שמקררות סביבו. הוא שם לב אליי, הקטנטונת והשקטה.

גילינו שאנחנו ממש שכנים, ושלשנינו יש כלבים. קבענו להיפגש אחר הצהריים עם הכלבים בגינה.

נשענו על הגדר הירוקה והמקולפת. הכלבים שלנו התרוצצו לידנו בתופסת מצחיקה. צחקנו בקול. הצצתי לעברו והרגשתי מיד איך לחיי מתלהטות באש אדומה של סומק. הוא יפהפה, חשבת. איזה כיף לי שזכיתי בו!

הוא זז לעברי מעט, ירכו נוגעת מעט בירכי. המגע נעם לי והעביר בי צמרמורת. הרגשתי בחמימות גופו מתחת לבד. פתאום התמלאתי אומץ והנחתי יד על ירכו, פתוחה כלפי מעלה, מזמינה אותו להניח את כף ידו בידי. התפללתי שלא יביך אותי ויתעלם מהזמנתי. הוא נענה והניח את כף ידו בידי. מגע ידו היה חמים ובעיקר נעים. שילבנו אצבעות והצמדנו ידיים לחות מהתרגשות. מגעו הפך לזהט ומזיע. הרגשתי את ההשתוקקות שלו אליי. אחזנו ידיים חזק והשפלנו עיניים אל הדשא הצהוב והמוזנח, מפחדים להיתפס במבט שיסגיר את תמימותנו, את מבוכתנו מעצם המעמד. פחדנו לזוז. אף אחד מאיתנו לא ידע איך ממשיכים מכאן.

הוא היה כל כך נבוך, מה שדווקא הרגיע אותי. הרגשתי שהשליטה בידי. הובלתי את ידו אל ירכי, מניחה אותה, מזמינה אותה ללטף אותי. הוא הרים מבט שואל לעיניי כדי לקבל אישור לכוונותיי. חייכתי, מרגישה בטוחה ובוגרת. מפתה. בגופי עקצוצים של תשוקה נערית ולוהטת. רציתי נורא שיחבק אותי כבר.

פתאום הוא החליק מישיבתו, נעמד מולי ומשך אותי אליו לחיבוק צמוד. הרגשתי את בטנו, את כתפיו, את אברו הנוקשה. זה הצחיק אותי והביך אותי. הבלעתי חיוך בחזהו.

כמה חלמתי על הרגע הזה.

פתאום נבהלתי. "מה השעה?" שאלתי בקול רם מדי, ומנסה להסתיר את הבהלה. הוא זז לאחור והביט בשעון, מנסה להסתיר את אכזבתו.

"חמש וחצי". התכווצתי. אבא אמר לי לחזור אחרי רבע שעה, הייתי בחוץ כבר כמעט שעה. הוא יהרוג אותי.

הרגע הרומנטי התחלף בתחושת לחץ. קשרתי את לילי ומיהרתי הביתה. היו לי עוד חמש דקות הליכה. איחור של יותר מחמישים דקות. הוא יהרוג אותי.

"נתראה מחר!" נזכרתי לצעוק לעברו, מתרחקת בריצה, מספיקה לראות את מבטו התוהה. אם רק היה יודע לאיזה גיהנום עמדת י להגיע, הוא לא היה רוצה שום קשר איתי. מי רוצה להכניס ראש בריא למיטה חולה?

לילי קיפצה בשמחה סביב עצמה כשאחזתי ברצועה שלה. היא הרוויחה טיולים ארוכים והייתה מאוד מרוצה מהעניין. הלכתי לפגוש אותו בגינה, שוב. זה היה רשמי. הוא החבר הראשון שלי. נפגשנו כמעט כל יום כבר יותר מחודש. אחרי אותו אחר צהריים נעים, הוא ביקש ממני חברות בפתק קטן עם לבבות והוסיף ממתק. כבר הספקנו להתנשק נשיקה צרפתית מרגשת. ההורים שלי לא ידעו דבר, כמובן. התרגשתי באהבה שחשתי ונורא רציתי לשתף את אימא, בעיקר אחרי הנשיקה, אבל לא סמכתי עליה, היא תמיד רצה לאבא וסיפרה לו הכול, וחסר לי שאבא ידע.

בבית הספר כבר ידעו שאנחנו חברים. אחת המורות הצדקניות שהבחינה בנו אווזים ידיים בהפסקה עיקמה פרצוף וקראה לי לשיחה. לא סבלתי את המורה הזאת. מכוערת וקנאית. היא איימה עליי שאם תראה אותנו אווזים ידיים שוב היא תקרא להורים שלי לשיחה. ידעה בדיוק ממה אני מפחדת. היא פגשה את אבא באספת ההורים וראתה איך הוא מדבר אליי. מאז נזהרתי יותר, וגם סיננתי קללה מכוערת בכל פעם שראיתי אותה חולפת במסדרון.

אוי ואבוי אם בבית ידעו שיש לי חבר. אמנם אבא ממוצא גרמני, אבל אימא אמרה שהוא מתנהג כמו מרוקאי חמום מוח בכל הקשור אליי. לא יכולתי לדעת כיצד יגיב לבשורה כזו, אבל יכולתי להיות בטוחה שהוא לא יתמוך בי.

"לילי, מתוקה שלי, הנה אנחנו יוצאות, עוד שנייה, רק אסיים לנעול נעליים..."

ליטפתי באהבה את הכלבה ונזכרתי ביום ההוא. אני חייבת להקפיד לחזור בדיוק בזמן כמו שעשיתי בכל יום לאחר אותו מקרה ארוך שבו איחרתי כמעט בשעה. הגעתי הביתה מתנשפת והסברתי שלילי פגשה כלב אחר ושהם שיחקו כל כך יפה שלא רציתי להפסיק אותה. קיוויתי שהסיפור ירכך את לבו, אבל זה לא קרה. הוא צרח עליי שאני חסרת אחריות ושאי-אפשר לסמוך עליי. הוא גם אמר שאם אני משקרת לו זה הסוף שלי. אני שקרנית גרועה. הסמקתי מיד והשפלתי מבט. הוא קלט ששיקרתי וסטר לי בכוח.

"את לא תשקרי לי! את שומעת?" הוא צעק וסטר לי שוב על לחיי השורפת. עלבון צורב מילא את עיניי בדמעות ואת גרוני בגוש. ניסיתי לחשוב על יובל ועל החיבוק המתוק שלו. ניסיתי להתנתק מהפחד, ולכמה רגעים לא כאב לי בכלל, מה שעצבן את אבא עוד יותר. "אם אני אומר לך שעה! את תגיעי חמש דקות לפני! הבנת אותי מפגרת? ואוי ואבוי לך אם תשקרי לי שוב!"

"הבנתי! הבנתי!" צרחתי תוך שאני מגוננת על פניי בידיי שהורגלו לספוג את רוב המכות, אני לא רוצה סימנים על הפנים.

מאז הקפדתי לחזור בזמן, ואפילו כמה דקות לפני. כיוונתי את השעון שלי שיקדים באופן קבוע בכמה דקות, ובכל פעם, מיד כשנבהלתי מהאיחור הצפוי, נזכרתי שזכיתי בחמש דקות נוספות של חסד. כמו סינדרלה שעלולה להפוך לשק אגרוף אם לא תגיע בזמן.

"מה קרה שאת כל כך רוצה להוציא את הכלבה פתאום?" שאל אבא בלעג מהמתבח לקול שקשוק הכלים הנשטפים בכיור.

התלבטתי לרגע מה לענות. הוא חשד במשהו. הוא שם לב לכל דבר וכבר שאל אותי כמה פעמים לאן אני ממחרת לצאת בכל יום. הוא אפילו שאל אותי אם אני נפגשת עם מישהו. איכשהו הוא הרגיש וידע. פתאום פחדתי לשקר לו. חשדתי שאולי הוא יודע את האמת ובודק אותי. החלטתי להיות אמיצה ולהגיד את האמת. מקווה שאולי אם ישמע שמדובר בחבר רציני שגר בשכונה, ילד מבית טוב, אירופי, הוא יפסיק לחשוך ויירגע קצת. אולי זה הפתרון.

"אני הולכת לפגוש ילד מהכיתה שלי," עניתי, זהירה, לא זזה. איזה אומץ יש לי, או שאני ממש טיפשה. חיכיתי להתנפצות, להתפרצות. כשהוא לא יצא מהמתבח אזרתי אומץ והמשכתי להסביר מרחוק, כל עוד יש לי אפשרות. "הם עולים חדשים מבלגיה, והוא גר ממש קרוב. אנחנו מטיילים ביחד עם הכלבים," ניסיתי לגרום לזה להישמע תמים, בטוח. אולי אבא פתאום יפתיע ויבקש ממני להזמין אותו הביתה כדי להכיר. כן, ממש... גיחכתי לעצמי ובדיוק סיימתי לקשור את השרוכים והזדקפתי כשמילותיו הלמו בי ברוע.

"את לא מבינה שכל הבנים רוצים רק לזיין אותך?" הוא צעק מילים כואבות שנחתו עליי, נכנסו לאוזניי וסירבו להיקלט במוחי. לא יכול להיות. זה לא נכון. "את כל כך טיפשה שאת לא מבינה את זה? מה את חושבת, שאת מעניינת אותו? הוא חושב רק על הכוס ועל השדיים שלך! ככה כל הבנים חושבים! נראה לך שהוא מתעניין בדעות שלך? במה שיש לך להגיד? כל מה שהוא רוצה זה לזיין אותך! זה מה שכל הבנים רוצים, רק על זה הם חושבים כל הזמן, תזכרי את זה! אל תהיי מטומטמת!"

הרגשתי כיצד הלב שלי מתכווץ ומתגונן, מסרב לקלוט לתוכו מילים שיהדהדו בו עוד שנים רבות אחר כך. מיהרתי לקום. הזעזוע עדיין מהדהד באוזניי כשאני טורקת את הדלת בכוח ובורחת החוצה לרחוב עם לילי, מתרחקת מהבניין בריצה ומסתכלת לאחור, כועסת, מבוהלת, מפחדת שאולי הוא דולק אחריי. אי-אפשר לדעת איתו. דמעות עלבון שורפות עולות בעיניי. מה הוא חושב, שאני זולה? שאני נותנת? שאני קלה להשגה? איך הוא לא סומך עליי? איך הוא לא מתבייש לדבר ככה? אני הבת שלו! הוא שכח איך קנה לי מתנות? איך שיחקנו ביחד? הוא שכח איך אהב אותי פעם? למה הוא מדבר אליי ככה, במילים נוראות? כאילו שאני אישה זרה מהרחוב, אישה מגעילה ומלוכלכת? לפעמים היה לי נדמה שהוא שונא אותי עד כדי כך שהוא מקווה שמשוהו רע יקרה לי. שאלמד לקח אחת ולתמיד.

רצתי. משאירה מאחוריי את הבית החולה. את אבא. את אימא ששותקת.

יובל חיכה לי ברחבת הדשא. הנסיך היפה שלי, הגואל שלי. כשראיתי את דמותו הגבוהה מרחוק נשמתי עמוק ולחשתי לעצמי, "זה לא נכון, הוא מדבר שטויות, הוא לא מכיר את יובל, יובל אוהב אותי. יובל עדין. הוא לא חושב על דברים כאלה. הוא אוהב אותי", התמסרתי לחיבוקו העוטף. אט-אט הרפה העלבון מלבי, והאוויר הקריר של ירושלים ניקה את ריאותיי מהרעל הנורא, מאפשר להן להתמלא בחופש.

וכשיובל ניסה לנשק אותי, נרתעתי. איך אני יכולה לדעת באמת? וכשהביט בעיניי במבט שואל, השפלתי אותן.

איך יכולתי להסביר לו?

יומני היקר,

בחודשים האחרונים משהו רע מאוד קורה בבית, וזה רק הולך ומתעצם. האווירה קשה יותר, המכות תכופות וכואבות יותר. ההשפלות שוברות שיאים. אני מרגישה שאבא לא מסוגל לראות איך אני הופכת לנערה, כבר בת חמש-עשרה כמעט, ומנסה להפסיק את התהליך הזה בכוח. הלוואי שיכולתי להישאר קטנה. אהובה.

המשפחה שלנו הולכת ומתפרקת או שזו רק אני שמתפרקת החוצה ממנה. מבחוץ אנחנו נראים כמו משפחה רגילה, אימא, אבא, שלושה ילדים וכלבה. אבל הצעקות, ההשפלות, המילים הנוראות שנאמרות, כל אלו נשמרים כמו פצצה מתקתקת בין קירות הדירה שלנו. אני מתרחקת מהאחים שלי. לפעמים מתוך קנאה ולפעמים כי אני לא רוצה שידבק בהם המזל הרע שלי. גם מאימא אני שומרת מרחק. כל הזמן אני מתאכזבת ממנה ונפגעת שוב ושוב מחוסר האהבה שלה אליי, מהטון הקריר והמרוחק שלה, המאשים אותי בכל המצב הזה. מזל שיש את סבתא. היא הנחמה שלי. אני אוהבת לדבר איתה, אבל לא באמת יכולה לשתף אותה במשהו, היא בכל זאת זקנה ויש לה דעות עתיקות כאלה...

אני שונאת לגור בבית הזה. ראיתי פרסומת על פנימיית בן שמן בטלוויזיה. מרחבים ירוקים, דשא, נערים שנראים מאושרים. הלוואי שיכולתי לגדול שם. פעם ניסיתי לשאול את אימא אם הם יסכימו שאלך לפנימייה, והיא צעקה עליי שאפסיק לדבר שטויות. אחר כך היא שאלה אותי למה אני רוצה ללכת לפנימייה ואני הסתכלתי עליה בתמהון. יכול להיות שהיא באמת לא רואה?

יובל ואני מתחרמנים. האמת היא שאני לא מתה על זה. באמת מרגישה קצת כמו זונה, אבל הוא כל כך רוצה... וגם ככה אבא

כל הזמן מכנה אותי זונה... אולי אני באמת זונה. אבל אני רואה בעיניים שלו אהבה ורכות, ואז קשה לי לאכזב אותו ולהגיד לו שאני לא רוצה. אולי הוא יצליח להציל אותי מהבור הזה שאני מידרדרת אליו.
לילה טוב יומני.

נאחזתי בנסיך הבלגי שלי, מקווה שהוא זה שיציל אותי ממגדל השן הכואב והחונק. בזכותו יצאתי מהבית לכמה שעות בכל יום, בזכותו הרגשתי אהובה, לא הרגשתי בגועל שדבק בי. הייתי מוכנה לשלם בשביל להרגיש ככה. הייתי מוכנה להתחרמן איתו. יובל לחץ שנשכב, אבל זה היה הקו האדום שלי. לא רציתי להיות זונה, וידעתי שבנים יכולים להיות מסוכנים. העובדה שעדיין אהב אותי אפילו שלא שכבתי איתו רק הוכיחה שאבא טעה. "כל הבנים רוצים רק לזיין אותך." ומה עם אבא, הוא לא גבר? מה זה אומר עליו? המחשבה הבהילה אותי ודחקתי אותה לפינה אפלה ונסתרת. אלוהים, איזו מגעילה אני! אילו מחשבות מתרוצצות לי בראש? חשבתי, אבל לא יכולתי להפסיק לחשוב אותן.

"בוא נמצא מקום," משכתי את יובל אחריי, בורחת מהרעיונות המשונים שנכנסים לי לראש. נער ונערה מתחרמנים, זה נורמלי, הכול בסדר, אין מקום למחשבות על אבא עכשיו.

"בוא," נתתי לו יד והולכתי אותו לכיוון מבואת אחד המקלטים בשכונה.

"חרמנית קטנה שלי..." יובל היה מבסוט. חשב שאני להוטה. אם רק היה יודע אילו מחשבות מלוכלכות חשבתי לי, איזה מגעילה שאני.

ריח חזק של שתן עמד באוויר המחניק. בצד שלולית של משהו לא מזוהה שנראה כמו קיא והריח כמו קיא וגם כמה גושי צואה מצחינים. המקום הכי דוחה שקיים עלי אדמות, אבל זה מה שהיה.

ברור שהיה יותר נוח בבית, ונעים, אבל אבא לא הרשה לי לארח בנים. הוא לא היה מוכן להכיר את יובל, כאילו שיוכל עשה לו משהו רע. הוא העדיף שניפגש בחוץ - בחום, בקור ובגשם, ובלבד שלא יאלץ לראות את הבת שלו הופכת לנערה. למעשה, אבא לא הרשה לאף אחד לבוא אלינו הביתה. הוא שנא אורחים. הוא אמר. ואני ידעתי שאנשים זרים מאיימים עליו. אבל גם ככה לא רציתי שיבואו. היה חסר לי שישמעו את הקללות, את הטונים הצורמים. את הצעקות. לא הייתי צריכה את הפדיחות האלו.

כבר ידעתי שזה לא ככה אצל כולם.

אנחנו מתנשקים בלהט, נשענים על הקיר המטונף. יובל נצמד אליי ומתחיל למשש אותי, קוטע באחת את מחשבותיי כשידיו נוגעות בשדיי. אני נרתעת. עדיין לא התרגלתי למגע זר על גופי. עד לא מזמן הייתי היחידה שמיששה את הקפלים שלי בבטן, ופתאום ידיים זרות מתרוצצות על גופי ומרגישות לי חצופות ולעתים פולשניות. "לאט יותר יובל..." אני מחפשת את מבטו שנעוץ איפשהו למטה בגופי.

כמה עדנה ותמימות הייתה בפגישתנו הראשונה, ועכשיו יובל שולח ידיים לכל מקום בגוף שלי, נצמד אליי בכוח, מכאיב לי באיברו הקשה שנמעך על ערוותי, משתפשף בה ומכאיב ברוכסן הברזל שלו. אני באמת זונה... אני חושבת כשהוא מניח יד על שדי ומתאפקת לא להירתע שוב כשהוא מתחיל ללוש אותו. זה כואב לי. לא נעים בכלל.

"נעים לך?" יובל שואל, לוחש באוזניי, נצמד אליי ומכאיב לי יותר ויותר.

אני נזכרת בסרטים הכחולים שראיתי עם כמה חבר'ה מהכיתה. כולם צחקו ואוטי זה הגעיל. הנשים שם השמיעו קולות מעושים, כאילו חלמו כל חייהן שיזיינו אותן בחור של התחת.

"כן, מאוד..." אני עונה לו ומתחילה להשמיע אנחות מגרות שנראות לי מתאימות. כמו זונה.

קולו של אבא מדבר אליי בתוך ראשי, מזכיר לי כמה אני דוחה. כמה אני מלוכלכת.

ככל שתנועתו גוברת, כך אני מגבירה את עוצמת האנחות שלי, עד שיובל מתחיל להזיע ולהזיז את אגנו מהר יותר כנגדי. הוא גומר באנחה קולנית. מכנסיו נרטבים ומרטיבים את מכנסיי.

אני נגעלת, אבל באופן מוזר גם מתגרה. מה קורה לי? אני מבולבלת ומנשקת אותו.

"היה לך טוב?" אני שואלת.

ריח חזק של זרע פושט במבואה ומתערבב בריח השתן והצואה. אנחנו יוצאים מהמקלט ונפרדים בנשיקה.

"אני אתקשר אלייך הערב..."

"לא, אל תתקשר, נדבר מחר בבית ספר," אני עונה, מנטרלת עוד סיבה לריב בבית. הוא מהנהן כאילו מבין. אין לו מושג. אבל הוא אוהב אותי, אני מרגישה את זה. הוא אוהב אותי. מגיעה לי אהבה כזאת. אני בכלל לא זוכרת כבר אם אני אוהבת אותו או מאיפה הכול התחיל. רק שיישאר ככה, שלא אהיה לבד יותר. כל השאר לא חשוב.

אני חוזרת הביתה מרחפת ומוטרדת. גשם מרטיב את שיערי, אבל לי לא אכפת.

פחד מחלחל לתוכי ככל שאני מתקרבת לבניין, מחליף את תחושת הריגוש שחשתי כמה דקות לפני כן. אבא בטוח יעליב אותי כשאכנס, יזרוק לי איזה משפט מכאיב שידקור אותי, שיחזיר אותי לקו האפס.

למינוס.

ריקנות מדכאת מזדחלת לראשי. יכול להיות שיובל באמת רק רוצה לזיין אותי?

נכנסתי הביתה וסגרתי במהירות את הדלת, מקווה להגיע לחדרי לפני שיתחיל להתקיף, אך אבא היה דרוך והביט בי במבט קפוץ וחשדני.

"איפה היית כל כך הרבה זמן?" ירק לעברי בטון כועס.

"סתם, עשיתי טיול עם לילי, עניתי, משתדלת לא ליצור קשר עין שיפליל אותי. אני שקרנית גרועה. הבטתי בנוף שנשקף מהחלון, מתפללת שישחרר אותי בלי פגיעה.

הוא לא ענה, ואני נשמתי לרווחה והתכופפתי לנגב את רגליה של לילי מהבוץ שדבק בהן.

"מה פתאום!" צעק בן מהסלון, "היא נפגשת שוב עם החבר שלה..."
 בן הסתום. אחרי כל מה שעשיתי בשבילו הוא הלשין עליי, חימם את אבא. לפני כמה ימים סיפרתי לאבא שנפרדנו. שיקרתי. חשבתי שאולי זה ירגיע קצת את המתח בבית. איזה דפוק. הוא ראה אותנו בבית הספר, והשבעתי אותו שלא יגיד כלום. כבר לא יכולתי לסמוך עליו.

סימנתי לבן שאני אחתוך לו את הצוואר אם הוא יגיד משהו. הוא החזיר לי אצבע משולשת ושב לצפות בסדרה שלו. איזה בן זונה. הבן של אבא שלו הפך למפלצת בדיוק כמוהו.

למזלי אבא לא שמע את ההלשנה של בן ולא הגיב. ניצלתי. יכולתי ללכת לחדרי. למקלט הבטוח שלי. כעסתי. נפגעתי מההתנהגות של בן. ופחדתי. ידעתי שמתישוהו אשלם את המחיר על מעשיי הנוראים, היום הזה יגיע. הכול היה נפיץ. הכול געש. אבא חיכה לרגע שבו אמעד ואז יוכל להתקיף אותי בכל הכוח, לשסות בי את כל הכעס שלו. הוא חיכה. הוא חיכה.

"הבת שלך זונה ושקרנית!" שמעתי אותו מטיח באימא במטבח. הגברתי את הווליום של המוזיקה, ממאנת לשמוע עוד, רוצה לחשוב על אהבה. המילים שאמר גורמות לי לרצות למות, להשמיד את עצמי. לא רציתי להיכנס למצב הרוח הזה. היה לי חבר והוא אהב אותי, הוא אהב את הגוף שלי. מותר לי ליהנות מזה.

הטונים עלו והפכו לצעקות, כמו שקרה כמעט בכל יום. הוא הרגיש משהו, הוא ידע שאני עושה מעשים אסורים ושהוא לא מצליח לתפוס אותי. זה הרגיז אותו נורא והפחיד אותי פי חמישים. מה יהיה כשיגלה עד כמה אני נוראה?

הגברתי את הווליום. "Take on me..." שר הסולן של "אהה" בקולו המלטף "Take on me, I'll be gone in a day or two..." מבצעד לשיר דקרו אותי צעקותיהם. מבטיחות לי שיומי יגיע.

זמן לא רב אחר כך נשמעת דפיקה בדלת. תמיד ריגש אותי שזכרו לעשות זאת וכיבדו את הפרטיות שלי. זו אימא. "כן, ענית, והיא נכנסה והתיישרה על המיטה שלי, לידי. שתקנו.

"הילד ההוא עדיין חבר שלך?" היא הפרה את השתיקה בשאלה ישירה. כנראה נשלחה לרגל אחריי מטעם אבא... או שאולי באמת מעניין אותה? היא אפילו לא זכרה את שמו.

"כן", עניתי בקצרה. חוששת לשקר.

"הוא מהכיתה שלך?"

"מהשכבה שלי."

"אז הוא בגילך?"

"ברור, מה חשבת?" נעלבתי מההאשמה הסמויה.

"אני מקווה שאתם לא עושים כל מיני דברים שלא מתאימים לגילך", היא המשיכה בטון קר.

"מה פתאום, אנחנו רק מחזיקים ידיים", לא יכולתי לא לשקר אל מול הטון המאשים שלה.

"טוב, שלא תעזי לעשות שטויות, את שומעת?" היא קמה ופנתה לצאת מהחדר.

"טוב", עניתי, מרגישה כיווץ במקום הקלה.

הייתי כבר בת חמש-עשרה וחצי ולא נוצרו בינינו שום שיח, שום קרבה, לא יכולתי לספר לה כלום. בקושי על המחזור דיברנו, וגם שם היא נתנה לי תחושה שזה דבר מטונף שצריך להסתיר. כל דבר שקשור בגוף היה מטונף בעיניה. לכן התקלחה שלוש פעמים ביום. גם הגדילה שלי הייתה מטונפת בעיניה. הנשיות שהתחילה ללבלב. היא שנאה נשים. לא היו לה חברות כמעט, ועל אלו שכן החשיבה לחברות ריכלה בארסיות עם אבא. אימא דיברה איתי רק כי הייתה חייבת, לפי הספר.

מיכל, חברה שלי, סיפרה לאימא שלה הכול, כולל על הנשיקות הצרפתיות והמזמוזים עם החבר שלה. אימא שלה הייתה כמו החברה הכי טובה שלה. אימא שלי הייתה זרה לי.

גם סבתא רוזה לא באה בחשבון לדיבורים כאלה. מאז עברה לתל אביב לא ראיתי אותה הרבה. רק בחופשים לפעמים. בשיחות הטלפון שלנו לא יכולתי לספר לה על דברים כאלה, ובכלל לא הייתי בטוחה איך היא תגיב אם תדע על מעשי המתועבים. לא יכולתי להרשות לעצמי לאבד אותה. הייתי כל כך בודדה.

sweet sixteen כינו זאת האמריקנים, וכמו תמיד הם חיים בסרט. איזה sweet ואיזה בטיח. החיים שלי היו מלאים במכות ובשפיך, ואני שם, תקועה באמצע, שמנה, מתוסבכת ומכוערת. אה, וטיפשה. כן, גם טיפשה. לא היה לי מושג מה קרה ואיך, אבל שיבצו אותי בטעות לכיתת המצטיינים של השכבה. חמש יחידות מתמטיקה, חמש יחידות אנגלית, חמש יחידות בכל המגמות. כשהודיעו לי שאני בכיתה הנכספת הרגשתי היטב את הפער בין החוץ לפנים, בין המסכה שעטיתי על פניי לבין למי שהייתי באמת, והדהים אותי כמה קל להטעות אנשים. אני פשוט שחקנית טובה... חשבת, ומראה הילדה הטובה שלי מטעה. הרבה פעמים חשבו שאני ילדה טובה ירושלים כזאת. אני? בכיתת מצטיינים? יש יותר מגוון מזה? אני, שלא מצליחה להקשיב בשיעורים, שלא קולטת כלום ממה שמסבירים לה מיליון פעם? כמה פעמים אבא צרח עליי שאני מטומטמת שלא קולטת כלום כשניסה, שוב ושוב, להסביר לי תרגיל בחשבון שפשוט לא הצלחתי להבין.

שאר התלמידים בכיתה באמת הצטיינו. חלקם היו חנונים וחלקם מבריקים, מנהיגים כאלה. ישבתי בשיעורים ושתקתי. מפחדת לפצות פה פן יגלו את טמטומי, ואם חלילה פנה אליי מורה גמגמתי. אף פעם לא ידעתי את התשובה. ליתר ביטחון ישבתי מאחור, מסתרת עד ליום המר שבו יגלו את טעותם.

כל החברים שלי היו מכיתות מקבילות. הם איימו עליי פחות במוצלחותם. יותר מכולם אהבתי את גלעד. היינו ידידים טובים כבר כמעט שנה. הוא היה הכותל שלי, המושיע שלי והחבר של מיכל, החברה הכי טובה שלי. הוא אהב אותה בשיגעון. קינאתי בה נורא על שהיא אהובה כל כך ועל שיש לה אותו. לא שהייתי רוצה להיות חברה שלו, היה לי את יובל, ובכלל לא נמשכתי לגלעד, אבל הוא ידע לאהוב ברכות ובכבוד כמו שחלמתי שיאהבו אותי. ברוב ההפסקות ביליתי עם גלעד ומיכל, מברכת על החברה הטובה.

גלעד ידע שיש לו תפקיד מיוחד בחיי שאף אחד אחר לא קיבל. לא יובל ולא מיכל וגם שום חבר אחר. שנינו ידענו שאיש לא יבין את הקשר שנוצר בינינו, את העובדה שיכולנו לשבת מחובקים בחושך ולהקשיב למוזיקה, לשיר ביחד או להיות עצובים ביחד.

הכול התחיל כשפעם הוא הזמין אותי לבוא אליו לבד, בלי מיכל ובלי אף חבר אחר. זה היה קצת מוזר, אבל באתי בכל זאת. הסתקרנתי. באותו ביקור גילינו שאנחנו אוהבים מוזיקה דומה, פינק פלויד ודויד ברוזה ומטליקה, ושהכי כיף לנו בעולם לכבות את האור ולהקשיב לה בפול ווליום. בפעם הראשונה שהוא חיבק אותי בחושך נבהלתי. אמרתי לו שלא יחשוב על זה אפילו. הוא ענה לי שלא אדאג, שהוא אוהב את מיכל ולעולם לא יפגע בה, אבל שהוא אוהב אותי ומרגיש שאני צריכה חיבוק. התמסרתי לחיבוק שלו שהיה מכיל ועוטף ובכלל לא מיני או מאיים. הייתי מוגנת וטהורה. מאז המשכנו להיפגש ככה, לבד, מתחבקים ומתמסרים

למוזיקה. הרגשתי שזר לא יבין זאת. מיכל ידעה שאנחנו נפגשים גם בלעדיה. למזלי, היא פשוט סמכה על שנינו.

פעמים רבות גלעד החמיא לי שאני יפה. לא סתם יפה, יפהפייה. הוא התייחס אליי כמו שמתייחסים לבובת חרסינה שבירה, זה הפתיע אותי בכל פעם מחדש. אף אחד, אף בן, לא התייחס אליי ככה. היה לי נעים לראות את עצמי בעיניו, אבל פחדתי שהוא יגלה פתאום את הכיעור שבי. הפנימי והחיצוני, ואז הכול ייגמר בינינו. פחדתי שהוא יגלה את המפלצת שאבא ואימא ראו - השמנה, המטומטמת. המשוגעת. פחדתי שיתקרב אליי מדי ויראה את כל הפגמים שיש בגוף שלי. בפניי. את השיער על הלחיים, את הקפלים בבטן, את נקודות החן הרבות. לכן ביקשתי תמיד שנשב בחושך כדי שארגיש בטוחה, ולא הסכמתי שידליק אפילו נר או אור קטן. חושך מוחלט. רק כך יכולתי להיות אני באמת. נקייה.

גלעד לא ניסה לזיין אותי, הוא לא חלם לגמור עליי. הוא אהב אותי ככה כמו שאני.

"בואי אליי, ההורים שלי לא נמצאים..." יובל לוחש לי בהפסקה, חושב שהוא מפתה אותי. כאילו שאני כל הזמן מפנטזת לעשות מעשים מגונים ורק מחכה להזדמנות המתאימה. במפגשים האחרונים שלנו הוא המציא משחק חדש. אני שוכבת על המיטה בחדר שלו ומעמידה פני ישנה. הוא נכנס בגנבה, נשכב עליי כאילו בהפתעה ובכוח, אוחז בידיי ומונע ממני לזוז. גופו מוחץ אותי. הוא מתחיל לחכך את איבר מינו על הישבן שלי ואז מסובב אותי וסותם לי את הפה. אני מתעוררת בבהלה לתוך מצב שבו נכפה עליי אקט מיני.

אנחנו משחקים באונס.

זה היה רעיון שלו, ואני זורמת כי אני רוצה שהוא יאהב אותי וגם כי אני חושבת שזה מוצא חן בעיניי. כשאני מאבדת שליטה אני יכולה להיות חופשייה לאהוב או להרגיש אהובה. אני משתפת פעולה. אני נאבקת, צורחת, נאנקת, מתפתלת ואז מעמידה פנים שאני מתחילה ליהנות. ככה הוא אוהב את זה. אנחנו צופים בסרטים כחולים, מתפשטים, מתחככים, מוצצים, אנחנו עושים הכול חוץ מחדירה. אני מרגישה שאני חייבת לשמור על קצת תום וטוהר בתוך התוהו ובוהו הזה.

ואני מרגישה שאני בתוך תוהו ובוהו. בסדום ועמורה.

כקרחונים משתקים בים העונג הגדול אני מוצפת ברגשות אשמה. אני יודעת שבנות גילי לא עושות מעשים מלוכלכים כאלה, בקושי מתנשקות, מקסימום מזמוז בציצים.

לפעמים אנחנו מתחרמנים בסלון כשהוריו אינם, והידיעה שמישהו יכול להיכנס בכל רגע מדליקה אותי. זו הפעם הראשונה שאני גומרת. זה מוזר. מטרידה אותי המחשבה שזה מה שמגרה אותי, שמישהו יראה אותנו מהצד, שאנחנו נראים כמו סרט כחול שמישהו עלול לצפות בו. אני מרגישה שהפכתי לזונה שאבא חזה שאהיה.

מסיבת הפתעה

מלאו לי שש-עשרה. ביום ההולדת עצמו אבא ואימא איחלו לי מזל טוב ולא קרה שום דבר מיוחד, אבל אחרי כמה ימים התגלה גודל הזוועה. הם ארגנו לי מסיבת הפתעה. יצאתי לטיול עם לילי וכשחזרתי מצאתי את הסלון מרוקן מרהיטים ומשטיח וחבריי מהכיתה יושבים במעגל על כיסאות מפלסטיק באמצע כלום, נבוכים. על השולחן היה כיבוד: בורקסים, רוגלעך, ביסלי, במבה, חטיפי כיפלי עגולים.

וכולם ישבו בשקט.

כשנכנסתי הם צעקו לי באיפוק "הפתעה!" ואני הסמקתי. הובכתי קשות ולא ידעתי מה לעשות עם עצמי. השקט הזה. נראה היה שכולם מפחדים לזוז, מפחדים לעשות משהו לא נכון. כאילו שהאנרגיות של הבית דבקו באורחים.

התיישבתי בכיסא שהקצו לי וחיכיתי שהסיוט ייגמר. אבא ואימא היו במטבח והשאירו אותנו "לבד". התווכחו ביניהם בלחישות רמות שנשמעו עד הסלון.

רציתי למות. נשארנו יושבים במעגל ורק הגולם היה חסר במרכז. אני הייתי הגולם. ההורים שלי היו הגולם.

אפילו היום, כשאני נזכרת בסיטואציה הזו, אני חווה מבוכה גדולה בכל אחד מתאיי הבוגרים. אבא ואימא חשבו שאנחנו ילדים קטנים, שככה חוגגים יומולדת בגילי, יושבים במעגל בסלון עם ההורים בבית... על מה יכולנו לדבר? איך יכולנו לרקוד, להשתחרר?

אחרי שתיקות רבות ונשנושים סתמיים החברים החלו לשוחח ביניהם ולהרגיש יותר בנוח. הדיבורים העצורים הפכו לצחוקים משוחררים ואף לצעקות שמחה רמות. בכל פעם שמישהו דיבר בקולי קולות הצצתי לכיוון המטבח, קיוויתי שזה לא מעצבן את ההורים שלי. ידעתי שהם נפיצים במצבים כאלה. הייתה זו מחווה וטא של אימא על כל התקופה המחורבנת.

יומני היקר,

בימים ירודים כאלה, שהתרבו מאוד לאחרונה, אני לא מפסיקה לסעור מבפנים. קולות של ביקורת ושנאה עצמית מתרוצצים בראשי, מוכיחים לי כמה אני דוחה, טיפשה וכמה החיים האלה קשים לי מדי. המראה האכזרית שעומדת בחדר שלי, השמונים שאני מקבלת במבחנים, היחסים שלי עם ההורים שהולכים ומידרדרים, הבדידות. אני מותקפת מכל הכיוונים והכול נראה לי רע.

יובל כבר לא מצליח לפוגג את הקולות האלו. אני כבר לא רואה אהבה בעיניו, רק את הזונה שנהייתי, בשבילו. הנפש שלי מטונפת מטונות השפיך שלו. הוא מבקר אותי המון על המראה שלי, על שלושת הקילוגרמים שהעליתי. ואני לא יכולה לסבול את זה. בא לי להרביץ לו ולחתוך לעצמי את הכפלים בבטן. אני כל הזמן בורחת. לא יודעת לאן וממה, אבל אין שקט בתוכי. האויב שלי לא ידוע, ובעצם הוא כל בני האדם. בבית ומחוצה לו.

אני מבריזה הרבה מהלימודים, משוטטת במרכז הקליטה הישן, מחפשת פינה לשבת, לנסות למצוא קצת שקט. כשאני מוצאת כזו אני מתיישבת ואז קמה. אני חסרת מנוחה. ממשיכה לחפש, ממשיכה לברוח. כשאני רואה מרחוק תלמידים נוספים שהבריזו

אני מתחבאת בין השיחים כמו עכבר עלוב. רוצה להיות לבד. אין לי מה להגיד לאף אחד. אני ריקה מבפנים. כשאני בבית אני מסתגרת בחדר, מנסה לא למשוך אש, רוצה להיות קטנה ולא מזיקה. מלבד גיחות קצרות לשירותים או למטבח כדי לאכול משהו, אני נמנעת ממגע. אני נובלת בהדרגה מבפנים. החדר הוא ארבעה קירות שמגנים עליי, אבל בד בבד גם סוגרים עליי. והצעקות של ההורים שנשמעות בכל הבית חודרות אליו ומחרידות אותי.

תמיד מפחיד אותי שהם מדברים עליי, ששוב הם גילו שעשיתי משהו רע, או שעוד רגע הדלת שלי תיפתח בתוקפנות שתקפיץ אותי מהמיטה. הגוף שלי כואב מהמתח שהוא צובר גם כשאני שוכבת. קראתי פעם שדלי הוא מזל של חופש. הוא זקוק לו, למרחב. המושגים האלה זרים לי. אני חנוקה בגבולות מאיימים ומצומצמים. אני נסיכה שכלואה במגדל. אני לא יכולה לפרוח ולגדול, אפילו לא להציץ החוצה. אני נסיכה מכוערת שמגיע לה למות, ואף אחד לא יכול להציל אותי, ואף אחד גם לא רוצה.

כשאני לבד בבית אני מרגישה כמו חיה בגן חיות שקיבלה כמה שעות של שקט לשוטט בכלוב גדול ומרווח בלי שיבהו בה מבחוץ. יש לי אוויר חופשי לזמן מוגבל ואני חייבת לנצל אותו עד תומו. להסדיר נשימה עצורה ושטחית. אני מותחת איברים, מתנהלת בזהירות, דרוכה לכל רחש שיבריח אותי בחזרה לחדר. אני יושבת בסלון, מרגישה כאילו פלשתי לבית זר, וכשהביטחון שלי מתגבר אני מניחה בנועזות רגליים על השולחן ואוכלת כאוות נפשי מול הטלוויזיה. בשעות האלה יש לי חופש, יש לי מרחב להיות אני בלי לעצבן אף אחד.

ובעיקר יש לי שקט. אף אחד לא מעיר לי על המראה שלי, על האופי שלי או על משהו רע שעשיתי. אני יכולה להיות אני בלי להשתקף בשנאה בעיניו של איש.

אני לא מבינה את החיים האלה, את הטעם בהם. בא לי למות.

המורה לאנגלית שברה אותי כששוב השפילה אותי לפני כל הכיתה בזמן שהחזירה את המבחנים. זונה. כשהחזירה את שלי העירה בקול רם מדי שאולי כדאי שאשקול שוב לרדת לארבע יחידות כי שוב קיבלתי בקושי שבעים במבחן. היא גם שאלה לפני כולם אם אני דיסלקטית ואם בדקתי את זה. בתוך רגע תקפה אותי חמת זעם ורציתי להרביץ לה. סבטלנה המכשפה. קמתי כועסת ונבוכה ויצאתי מהכיתה בטריקת דלת. כאילו שלא מספיק אומרים לי בבית שאני טיפשה, אני צריכה לשמוע את זה גם ממנה, הכלבה. ביקורת הקיפה אותי מכל עבר. אם כולם מבקרים אותי כנראה שיש משהו בדבריהם, הרי אין עשן בלי אש אמרו גדולים וחכמים ממני. בן כמובן תלמיד מצוין, מצטיין באמת. כל הזמן אבא ואימא מתפארים באוזני חבריהם איך למד אנגלית בעצמו רק מצפייה בטלוויזיה. הוא כזה חנון, ברור שידע אנגלית טוב אם הוא כל הזמן בבית מול ערוץ הסרטים הלבנוני שמציג סרטים באנגלית ובלי תרגום. לי אין סבלנות. המוח שלי אטום. סגור. נעול. זרמים של זעם וחוסר שקט מבעבעים בי, ואני מרגישה שאני חייבת לקום. לברוח. לברוח.

הברזתי המון משיעורים. לא היה לי מושג איך אעבור את הברגרות ששיגיע זמנן, אם בכלל אשאר בבית הספר עד אז. הסיבה היחידה שנשארתי הייתה שלא היה לי מקום אחר ללכת אליו בבקרים, ובבית היה גרוע יותר.

באותו היום שוב הברזתי. נשכבתי על הדשא הצהוב והדוקר, חושבת על הבריחה הלא משחררת שלי מהשיעור. חושבת על החיים בכלל. הנפש שלי נקברה תחת מפולת אבנים כבדות ומדכאות ושיוועה

למשהו אחר. כבר לא ידעתי ממה אני בורחת ולאן. חשבתי לעצמי שהלוואי שיכולתי לברוח מעצמי.

הרגשתי בתוכי חנק וסמיכות שהיקשו עליי לראות בבירור מה קורה באמת. הריאות שלי נמחצו. ניסיתי להירגע ולנשום. מחשבה חלפה בראשי לחזור לשיעור הבא ולנסות להיות נורמלית, אבל כששמעתי את הצלצול הבנתי שלא אוכל לראות אף אחד. לא הייתי מסוגלת להוציא מילה אחת בלי לבכות. ובכלל, לא היה לי מה לומר. דממה שררה בתוכי, מתוחה כמו מיתר שעומד להיקרע.

זה היה סתם עוד יום שבו לא הצלחתי לקלוט מילה בכיתה והרגשתי כמו תמיד טיפשה ואטומה ליד שאר התלמידים. עדיין לא הבנתי למה שיבצו אותי בכיתה הזו, ולא הייתי מופתעת אם ביום בהיר אחד המנהל היה מגיע לכיתה וקורא לי אליו, מודה שטעה ושמקומי אינו שם.

אני לא מצטיינת, אני שורדת. וגם זה בקושי.

בחושך

חיכיתי בייאוש על הדשא היבש שליד בית הספר לשעת סיום הלימודים. ספרתי את השעות, שחלפו באטיות מייסרת, והחלטתי ללכת לגלעד מיד אחרי הלימודים. גלעד היה הגיבור שלי. הקשר שלי עם יובל קרטע והיה בשלבי גסיסה. האהבה הגדולה נעשתה שתלטנית ומחניקה. יובל היה חמום מוח, קנאי וכעסן. הוא השפיל אותי, ביקר אותי, היה קשה אליי. כל מה שהוא רצה ממני היה מיני. רצייתי לסיים את הקשר איתו אבל פחדתי מהתגובה שלו. תמיד נפגשתי עם גלעד מאחורי גבו, שיקרתי.

גלעד מעולם לא שאל אותי מה קורה בבית, ואני מעולם לא סיפרתי, אבל הוא ידע שקשה לי. משברי משפטים שפלטתי ומפרכי בכי מאופקים הוא ידע שההורים שלי קשוחים מאוד, לא יותר מזה. הוא לא שאל ואני התביישתי לספר.

הגעתי למפתן ביתו ודפקתי בהיסוס על הדלת הלבנה. פרחי הגרניום בעציצים הבריקו באדום וורוד צעקניים. על שטיח הכניסה החום נכתב "Home is where the heart is".

"פתוווח!" קראה אימא שלו בקול עליז בלי לדעת מי הדופק. כל כך שונה מהבית שלי, שהיה סגור ואטום למבקרים חיצוניים. אין יוצא ואין בא מלבדנו.

פתחתי את הדלת שתמיד הייתה פתוחה ופסעתי פנימה, נבוכה כמו בכל הפעמים שביקרתי בבתים של חברים. התפללתי שגלעד יהיה הראשון שאפגוש.

"מי האורח?!" קראה אימא שלו בקולי קולות. תמיד דיברה בקול רם מדי, אך הייתה נחמדה וחייכנית, ובכל זאת משהו בה הלחיץ אותי. היא הייתה מלכת הבית וכולם ריצו אותה. מול הביטחון העצמי העצום שהקרינה חשתי כמו עכבר מבוהל. רציתי למצוא חן בעיניה, רציתי שלא תזהה את חולשתי ותפגע בי. ידעתי שעל אף נחמדותה לא תוכל לחוש חמלה כלפיי.

"הי דבורה, גלעד נמצא?" גייסתי חיוך מנומס.

"נו, בוודאי שהוא נמצא, איפה הוא יהיה אם לא כאן?" היא התחכמה כמו תמיד, נהנית להביך בלשונה המתפלפלת את העומד מולה, ועל אחת כמה וכמה אם זו נערה שהבן שלה חיבב. איכשהו ידעתי שהיא לא ממש אוהבת אותי, "האשכנזייה", אבל שתינו שיחקנו את המשחק המנומס.

"הוא בחדר שלו, תמסרי לו ד"ש." נשמתי לרווחה ופסעתי לחדרו. כל הדרך קיוויתי שהוא בבית, הייתי זקוקה לידו המלטפת בסופו של יום מדכא וריקני. דפקתי בהיסוס בדלת המעוטרת בפוסטר של "החומה". קיוויתי שישמח לראות אותי.

"יבוא!" הוא צעק בעליצות ואני חייכתי לעצמי, יכולתי לשמוע בקולו חיוך.

גלעד היה בחור שמח ממשפחה שמחה. אף פעם לא ראיתי אותו עצוב. תמיד התבדח וחייך. אהבתי להיות לידו. הרגשתי אחרת כשראיתי את השתקפות דמותי בעיניו החמות.

פסעתי פנימה וגלעד הביט בעיניי. ואז התרומם ופרש ידיו אליי. הוא ראה אותי. הוא ידע בדיוק מה אני צריכה. התמסרתי לחיבוקו העוטף והנחתי ראש על חזהו, מקשיבה לפעיימותיו המרגיעות.

"בא לך שנקשיב לדויד ברוזה ושתשחק לי בשיער?" שאלתי בחיוך שהסתיים בעווית רוטטת בסנטר.

"בטח אוחתי, בשבילך הכול," הוא ענה לי בדאגה. רגיש אליי. היה נעים להרגיש שלמישהו אכפת ממני.

הוא כיבה את האור והכניס את הקסטה למערכת. התיישבתי מוכנה על ספת העור השחורה והגוף שלי התמלא בתחושת הקלה. חיכיתי שיסיים לסדר וישוב לידי.

"תגביר בבקשה." הוא ידע שאני רוצה לבכות.

ישבנו בחושך מוחלט, מקשיבים למוזיקה שמילאה את החדר בקולות דקים של רוך ועצב. הוא ישב צמוד אליי כשידו השמאלית מחבבת אותי ומשחקת קלות בשיערי.

דויד מילא בקול חם ובמילים נוגות כל פינה בחדר החשוך.

ככי כואב התפרץ ממני כמו נחשול של קיא. בכיתי על העצב שלי, שלא הרפה ממני. בכיתי על הכישלונות שלי שנשקפו אליי מכל עבר, בכיתי על המראה שלי, על הבריחות שלי, על הבדידות שלי. יבבות מביכות, אבל לא היה לי אכפת. הוא חיבק אותי חזק והגן עליי מהכול, מכולם. מאפשר לי להיות ילדה חלשה ובכל זאת אהובה. אפילו יפה. בכיתי הרבה, עד שהכול יצא ממני. גלעד הושיט לי טישו בלי סוף ולא אמר מילה. רק חיבק ונישק על הראש, כמו אבא את בתו האהובה.

"ביי," התגנבתי מחדרו החוצה אחרי שעה, מתפללת שלא אפגוש את אמו פנים אל פנים כשעיניי אדומות ונפוחות. הייתי בטוחה שהיא חושבת שאנחנו עושים דברים מלוכלכים. היא לא הבינה כמה טהור היה הקשר בינינו.

אנשים בודדים השאירו אותי בחיים. גלעד היה אחד מהם.

הכנתי לעצמי קערה עם ענבים ירוקים וטעימים והסתגרתי בחדר עם הספר החדש מהספרייה. "המאהב" של א"ב יהושע. מיד נשאבתי לעלילה. דאפי ונדודי השינה שלה, הבריחה שלה למקרר באמצע הלילה, בולמוסי האכילה המוכרים לי היטב. חיפוש הנחמה העקרה בביסים הבאים. עוד בים מאכזב ועוד אחד. עד שהבטן מתפוצצת ותחושת בחילה עולה בגרון. ונחמה אין.

דאפי המתוקה, השמנמנה, שלא חששה להעיר את הוריה כשלא נרדמה. ואבא שלה לא כעס עליה. להפך, הוא ישב לידה עד שתירדם, או עד שהוא חשב שנרדמה.

איזה אבא מדהים, ציינתי לעצמי. הלוואי עליי. ואז קראתי שהוא שוכב עם טלי, חברתה הטובה. הזדעזעתי. נגעלתי עד עמקי נשמתו מהגבר המזוקן שלא היסס לשכב עם ילדה בת חמש-עשרה.

מה יש לגברים האלה? מה קורה להם? כולם ככה? מחפשים רק לזיין? גם אלו שטובים לכאורה? שקעתי במרה שחורה אבל המשכתי לקרוא. הספר דיכא אותי, שיבש אותי. הטענה של אבא קיבלה הוכחות מכל עבר. גברים מעוותים. גברים הם זין מהלך, הם מחפשים רק איפה לתקוע אותו. גם בילדות.

אבא קרא לי מהמטבח. נגעלתי ממנו, מהגבר שהוא. עוד גבר מזדקן ועוד נערה בת עשרה. "תטעמי, תגידי לי אם חסר משהו, מלח אולי?" הוא הושיט לעבר פי שנפער בצייטונות כף עץ עם רוטב אדום שטפטף אל כף ידו השנייה הפרושה מתחת. לא התחשק לי לטעום, אבל הוא לא שאל אם אני רוצה. הוא החדיר את הכף הזולגת לתוך פי. מעט רוטב נזל על סנטרי, מגעיל אותי.

"ממזמ... טעים מאוד," אמרתי והרמתי גבות בהתפעלות. שיחקתי את המשחק. ילדה טובה. לא רציתי לאכזב אותו. הוא פנה בחזרה לסיר, מסופק מתשובתי, ואני שוחררתי בשתיקה לחזור ולקרוא על אבות ובנות אחרים. חולים לא פחות.

סבא וסבתא

מדי שבוע, בימי שישי בחמש אחר הצהריים, נסענו לבקר את סבא וסבתא מצד אבא. סבתא שיינדל תמיד הכינה לכבודנו מטעמים ושמחה על בואנו, אבל סבא היה חרא של בן אדם. הוא תמיד צעק על אבא שהוא לא שווה כלום והאשים אותו בכך שאחיו הקטן מת. "חבל שהוא לא מת במקומו..." היה מסנן בארסיות. באותם רגעים ריחמתי על אבא והבנתי מאיפה למד להתנהג כמו שהוא מתנהג. וגם הצטערתי על כך שהוא לא מספיק חכם בשביל לנהוג אחרת עם ילדיו שלו.

כמה שנים אחר כך, כשכבר גדלתי והשתחררתי מהצבא, סבא החל לדבר גם אליי כך, בזלזול המשפחתי המפורסם. כשניסיתי לשתף אותו בתכניותיי לעתיד הוא הגיב בביטול יד. "את לא יודעת מה את עושה! אין לך שכל, את לא שווה כלום!" לאט-לאט הבנתי שאני בכלל לא חייבת לבקר אותו והפסקתי. לא היה אכפת לי אם אבא כועס או נעלב. זה היה המרד הקטן שלי - להפסיק לעשות דברים כדי שיאהב אותי.

בהמשך סבא הפך סיעודי והפסיק לדבר לגמרי. היה עדיף ככה. למען אבא בכל זאת ביקרתי לפעמים בבית האבות שאושפז בו ושמחתי שהוא לא מזהה אותי. האמת היא שלא חשתי כל חמלה או אהבה אליו והתפללתי שימות כבר וישחרר את עצמו ואת כולנו. גם את אבא, שהיה מסור אליו באופן מפתיע כשהוא נעשה נזקק, בדיוק כמו שהיה מסור לאזכרות של אימא שלו אחרי שנפטרה, אף שבכל ביקור אצלם היה מקלל אותה וצורח עליה.

אני זוכרת איך ישבנו בצד בביקור השבועי אצלה. היא טורחת ומגישה לנו מטעמים אשכנזיים לשולחן, והוא יושב במקומו כמו סולטן וצועק עליה. "זה לא חם מספיק!" "שוב הכנת אותו דבר?" מה פתאום את מנסה עלינו מתכונים חדשים?" הוא רמס אותה לפני כולם. לפעמים אבא שלו הצטרף לחגיגה והם היו מתעללים בה ביחד. אחר כך, באוטו, אימא הייתה מתלוננת עליה ששוב הכינה אוכל תפל, או ששוב שכחה לשים לה כפית אחת של סוכר בקפה.

סבתא הייתה שותקת וסופגת. משמינה מביקור לביקור ומושכת אליה עוד אש. "מטומטמת! שוב עלית במשקל!" היה אבא אומר לה. "את לא מבינה שזה לא בריא לך לאכול מתוק? כל היום את טוחנת עוגות!?" והיא שותקת. דמעות היו עולות בעיניה ומטפטפות לתוך האוכל שהגישה לנו. מגעילות אותנו, מעוררות יצר קדום של "החזק שורד". כולם היו נגדה. גם אני רציתי להיות בצד החזק, הפוגע. התחצפתי אליה, עניתי לא יפה. התעלמתי ממנה. אחר כך היו לי ייסורי מצפון. סבתא שיינדל המסכנה.

יום אחד היא עברה שבץ ומתה.

אבא וסבא, שהתעללו בה כשהייתה בחיים, בכו על קברה כאילו הייתה כל עולמם. זה היה הזוי. הבטתי מהצד ולא הבנתי איך יכול להיות, איך יכול להיות שהם מתחרטים עכשיו ולפני רגע התנהגו אליה בגסות ובאלימות, כאילו רצו שתמות כבר. תהיתי אם אבא יבכה ככה גם על הקבר שלי כשאמות יום אחד. זה דווקא עודד אותי, כמעט שימת. עדיף מאוחר מאשר לעולם לא, לא?

סבא בכה שחיי אים חיים בלעדיה אבל המשיך לחיות עוד עשרים שנה אחרי מותה. אבא המשיך לבקר אותו ולתפל בו, ושניהם היו בודדים כמו שני כלבים נטושים. זה הגיע להם.

ערב כיתה

פסעתי לעבר הדלת שמחה ונרגשת בדרכי לערב הכיתה שכולם חיכו לו. זו הייתה מסיבת הכיתה הראשונה בשנת הלימודים וכולם התרגשו. נורה, כלת היום הולדת, חילקה לכולם הזמנות מעוצבות ולא שכחה גם אותי. הבטחתי לה שאבוא ושמחתי על ההזדמנות לבלות עם כל החבר'ה מהכיתה אחרי הלימודים. כל הזמן פנטזתי איך חיי יכלו להיראות אחרת אם לא היו מגבילים אותי כל כך, אם הייתי חופשייה כמו חבריי לכיתה. זה נראה לי מופלא ובלתי מושג כמו לזכות בלוטו. אבא כל כך פרימיטיבי ונוקשה. לא מוכן לחשוב על שום דרך אחרת מלבד זו שנראית לו נכונה.

אבל באותו הערב שמחתי, הרגשתי כמו נערה רגילה שיוצאת למסיבה בערב.

“בשום פנים ואופן לא!” אמר אבא כששמע על המסיבה. כמו תמיד. קודם לא, אחר כך אני צריכה לשכנע, להתחנן, להשפיל את עצמי, עד שהחליט שכן, אם היה לי מזל. לא הצלחתי להבין את המהלך הזה או להתרגל אליו. שנאתי את הכוח העצום שהיה לו מולי ושכלי מאמץ או חשיבה יכול היה לגרום לי להרגיש מאושרת מאוד או עצובה מאוד. חיי ומצב רוחי היו תלויים במוצא פיו.

אז התחננתי, התרפסתי, כעסתי. הסברתי שזה בבית של נורה ולא במועדון, הסברתי שההורים שלה יהיו בבית והבטחתי לחזור בכל שעה שיגיד לי. הוא הסכים אחרי סאגה שלמה, אבל ידעתי שההבטחה שברירית מאוד, ויכולה להתנפץ בכל רגע. במשך כל אחר הצהריים נזהרתי, התהלכתי על קצות האצבעות, לא אכלתי מסירים, כמעט שלא יצאתי מהחדר. רק שלא ארגיז אותו היום.

עמדתי מול הארון שעתיים, מתכננת מה ללבוש. הוצאתי ממנו כמעט את כל בגדיי ופרשתי אותם על המיטה, מנסה למצוא התאמות מחמיאות. מדדתי ופשטתי, רציתי להיות יפה בערב. למרות השתדלותי לא לאכול כלום חוץ מירקות ופירות כדי שהבטן שלי לא תהיה נפוחה כשאלבש את החולצה החדשה שקניתי לעצמי, היא בלטה. אבל הייתי סלחנית, אפילו כלפיה. חשבת על כך שאבא לא יאהב אותה ושיהיה לו ודאי משהו רע להגיד. המחשוף הקטן יהיה גדול ומוגזם בעיניו. הכרתי אותו כל כך טוב. אבל החולצה הייתה יפה והלמה אותי מאוד. תכננתי למשוך אותה מעט אחורה כדי שהמחשוף לא יורגש כמעט. חשבת שגם אם ינזוף בי, הוא בטח לא יעניש אותי אחרי ההתנהגות המושלמת שלי היום. אפילו לא צייצתי כשציווה עליי בקול רועם להיות בבית בעשר בדיוק, כשהמסיבה מתחילה רק בשמונה וחצי. החלטתי שדבר לא ישבור אותי, החלטתי שאהיה חזקה. ידעתי שהוא תמיד מחכה לתגובה כלשהי מצדי כדי שיוכל להעניש אותי ולמנוע ממני דבר מה, והפעם הצלחתי לשתוק ולא להתווכח.

כבר נשמתי לרווחה כשהגעתי לדלת ואחזתי בידית שלה, ואז פתאום הוא יצא מהמטבח, נעמד מולי וסרק אותי מכף רגל ועד ראש.

”ככה את יוצאת? תסתכלי על עצמך איך את מתלבשת? את יודעת מי מתלבשות ככה? זונות! את נראית כמו זונה! מה, את מחפשת מישהו שיזיין אותך? את לא מתביישת?”

נשארתי עומדת מולו לבנה וחיוורת, סופגת את ההערות שנורו באכזריות מבין שפתיו החשוקות משנאה. עמדתי מולו בלי שום הגנה שהכנתי מראש. חשופה כמו ברווז נטול נוצות, ורוד ופגיע. הסמקתי מבושה לשמע המילים שירה. קפאתי במקומי. השפלת

מבט. מה אני עושה עכשיו? מתעלמת? מחליפה בגדים? עונה לו בחוצפה כמו שבא לי? גם ככה אין לי הרבה זמן להיות שם, עד שאבחר חולצה חדשה... ההתרגשות והשמחה נטשו אותי כמו אוויר שורק מבלון פצוע. הרגשתי שדמעות מציפות את עיניי.

"את לא מבינה שכל הבנים רוצים רק לזיין אותך? מה, את מטומטמת? את רק מעודדת אותם כשאת מתלבשת ככה! כמה פעמים אמרתי לך לא ללבוש חולצות עם מחשוף? את צריכה להראות את השדיים שלך לכולם? את לא מתביישת? את לא יוצאת ככה לשום מקום. עופי לחדר ותישארי שם! בפעם הבאה תחשבי קצת לפני שאת מתלבשת ככה!"

אכן כבדה התרסקה על ראשי וניפצה אותי סופית. הוא הצליח. שוב. הייתי כל כך קרובה. קרובה להרגיש לערב אחד כמו נערה רגילה. נוכחתי לדעת שלא משנה כמה אני מתאמצת, המצב שלי מידרדר ללא שליטה. לא יכולתי לשאת יותר את הדיבור הזה שלו כלפיי, לספוג את הרעל שהופנה לעברי כל יום, כל הזמן. מה כבר עשיתי לו? איך הגענו למצב הזה? איך אני בורחת מכאן? אולי אם רק הייתי מתנהגת טוב יותר, מתחצפת פחות, מתלבשת צנוע יותר, אוכלת פחות, חוזרת בזמן, לא משאירה נעליים בסלון, משיגה ציונים גבוהים יותר, יוצאת עם לילי בלי תזכורת. אם רק הייתי מצליחה להיות הבת שהוא רצה שאהיה...

לאט-לאט חדרה אליי הכרה מכאיבה - זה כבר לא יקרה. לעולם לא אצליח להיות מושלמת בשבילו. תמיד יהיה משהו, תמיד אמצע, תמיד אעשה משהו שיהיה שגוי בעיניו ותמיד הוא יגיב בחריפות. ההבנה חלחלה אליי כמו חיסון מכאיב. לאט-לאט אבל שורפת נורא. היא דיכאה אותי. הרגשתי מרוקנת ומרירה. חשבתי שאם רק היה יכול היה מוחק אותי מחייו במחייאת כף יחידה, כמו יתוש טורדני שמגיע לו למות.

הוא עמד מולי וצעק, אבל כבר לא שמעתי מילה. הרגשתי כמו בסרט אילם בלי כתוביות הסבר. הדמעות טיפסו אל עיניי, שנעצמו חזק בכאב וניסו למנוע מהן להלשין, להסגיר אותי. אבל הן דיממו החוצה, משאירות שובלים רטובים על פניי הלוהטות, מסגירות את בושתי, את כישלוני. מכתימות את חולצתי היפה. הארורה. הצצתי לעברה. חושבת כמה מטומטמת הייתי. ידעתי שלא יאהב אותה. אבל אני אהבתי אותה, וזה היה המרד הקטן שלי. וכמעט הצלחתי. הבושה והמבוכה התחלפו פתאום בזעם אלים שהרעיד את תוכי. זעם שהופנה אל עצמי, אליו. זעם שלא הכרתי לפני.

כולן מתלבשות ככה! רציתי לצעוק, ואני רוצה להיות כמו כולן! נמאס לי לחיות ככה. איך הוא מעז לעשות לי את זה? ואיך הוא בכלל מעז להגייד בקול את המילים האלה? "זיון", "לזיין", מילים מגעילות, מגעיל אותי שהוא הוגה אותן בכלל.

אני לא מוותרת הפעם, חשבתי לעצמי, והמחשבה מילאה אותי בתחושת כוח מפתיעה. אני לא נשברת ולא אכפת לי לא לחזור הביתה בכלל. אין לי מה לחפש בבית הארור הזה. אני יוצאת למסיבה ויהי מה. אחר כך אסתדר. אולי אלך לפנימייה, אני לא צריכה יותר טובות של אף אחד. לא צריכה שיאהבו אותי. לא צריכה להקטין את עצמי בשביל הבטחות שווא. גם ככה אין לי מה להפסיד.

חיפשתי בעיניי את אימא. היא תמיד נעדרה כשנזקקתי לה. ידעתי שהולך להיות כאן פיצוץ ורציתי שהיא תהיה לצדי כשאעמוד על שלי. רציתי שתגן עליי, לפחות הפעם.

אימא הייתה במטבח, הכינה ארוחת ערב. לא שומעת, לא רואה, לא אומרת דבר.

"עופי מיד לחדר, זונה! את לא הולכת לשום מקום, בפעם הבאה תחשבי קצת לפני שאת מתלבשת ככה!" הווליום חזר לסרט האילים והלם באוזניי בצעקה מבהילה. שנאה סמיכה ושורפת מילאה אותי כלפי האדם הזה שעומד מולי, אבא שלי.

"אני הולכת למסיבה ואתה לא תגיד לי מה לעשות, יא בן זונה!" לא האמנתי למשמע אוזניי. המילים נפלטו מפי בלי שליטה. ידעתי שאני עושה טעות נוראה ובלתי הפיכה.

המילים ריחפו באוויר מעליי בלי יכולת לקחת אותן בחזרה, לתקן, להתחרט. שפתיי המשיכו לנוע בלי קול. עמדתי על הקצה. עוד רגע ואדע מה יש אחריו.

יכולתי לראות את המילים נודדות לעברו באוויר, פוגשות בו וחודרות לראשו. ראיתי את זה בעיניים שלו, שנפערו וחשפו את הלבן שבצבץ בטירוף. היה שם זיק, ניצוץ משוגע שהבעיר אותו כמו שטום מבעיר פצצה עם פתיל כשהוא רוצה לפוצץ את ג'רי.

הוא התקדם לעברי במהירות בידיים מאוגרפות בכעס, שועט קדימה.

"מיקי, תפסיק! תעזוב אותה!" אימא צעקה מהמטבת. התעוררה.

"אני אראה לה מה זה לדבר אליי ככה, לפרה הזאת שחושבת את עצמה!"

הוא שאג בטירוף ורץ לעברי.

ברחתי לכיוון החדר שלי, העור שלי סמר ואישוניי התרחבו. חשתי כמו חיה שעוד רגע תיתפס בשיניו של טורף אכזר. הוא השיג אותי ותפס בשיערי.

"תעזוב אותי!" צרחתי בכאב, דמעות זלגו מעיניי ופחד גדול לפת את לבי.

"אני אראה לך מה זה!" הוא צרח וקפץ את ידו לאגרוף מאסיבי שהוטח אל בין צלעותיי בתנופה חזקה. "את לא תדברי אליי ככה, זונה!!" אגרוף נוסף התנפץ בעוצמה אל בטני. הרגשתי את שערותיי נתלשות מהקרקפת, בזו אחר זו, בטיקים עדינים שלא הלמו את המצב הקיצוני.

צרחתי מכאב ומיררתי בבכי. ידעתי שעכשיו כולם מסתכלים. כולם. שוב. רואים אותי בעלבוני. שוב המומים ולא יודעים מה לעשות ואיך להגיב לסיטואציה, סופגים לתוכם את כל הרעל הנורא שצף באוויר. בן וגלי שוב הפכו לקהל בעל כורחם. ההצגה חייבת להימשך.

אימא המשיכה לצעוק. "די! מספיק מיקי! זה מספיק!"

הוא לא שמע אותה.

נשארתי עומדת בקושי. ראשי מתוח אחורה בתנוחה מעוותת ומוזרה, צווארי חשוף ופגיע כמו תרנגולת לפני שחיטה. הם שמעו את האנקות שנפלטו מפי עם כל אגרוף נוסף שספגתי אל גופי, אל נשמת. ראיתי אותם מזווית עיני ורציתי שייעלמו כבר, שיפסיקו להסתכל ככה, כאילו שאני מוצג בגן החיות. שנאתי אותם, את כולם.

הידיים הקשות המשיכו להלום בבטני, בצלעותיי, בפניי, בראשי. ברגע אחד של כוחות על הצלחתי להשתחרר מאחיזתו והסתובבתי אליו בשאגה חייטית. בעטתי בו בחזקה והצלחתי לנוס על נפשי. היה לי קהל והייתי מחויבת אליו. הבעיטה הכילה את כל הכוחות שהיו בי. את כל השנאה, ההשפלה, הצער על עצמי ועל המצב שהגעתי אליו. היא הייתה כל מה שהיה לי, כל כולי. לפחות לשבריר שנייה כבודי וכוחי שבו אליי. לרגע קט לא הייתי חלשה ומושפלת לפני כולם.

תגובתו של אבא לא איחרה לבוא. הבעיטה שלי רק הלהיטה אותו כמו שמן דליק שנשפך למדורה והבעיר את הגצים. בשארית כוחותיי ניסיתי לברוח לחדר ולנעול את עצמי בתוכו. אם רק אצליח לסגור את הדלת, חשבתי בבהלה, מרגישה איך כוחי נוטש את גופי במהירות, שתן ברח לי בלי שליטה. אני אנעל שם עד שיירגע, אחרת הוא יהרוג אותי. ההכרה בכך מילאה אותי בפחד נוסף - לא פחדתי למות, אבל לא רציתי למות בייסורים. ולא ככה. הוא דלק אחריי, אחוז טירוף. רצתי לחדר, הצלחתי להיכנס אליו, אבל רגע לפני שטרקתי את הדלת הוא הכניס רגל בפתח, מנע ממני לסגור אותה.

נאבקנו. ניסיתי למעוך לו את הרגל ולהילחם על חיי, אבל לא היה לי סיכוי. גם ככה הוא היה איש חזק, והטירוף והשנאה חיזקו אותו עוד יותר. הוא לא יעזוב אותי עד שישבור אותי או עד שייגמרו לו הכוחות. ידעתי את זה ונתקפתי פחד וייאוש.

הוא הדף את הדלת בכוח ומחץ אותי נגד הקיר שמאחוריה. "די!!" צרחתי בייאוש. הוא המשיך לדחוף את הדלת. "די! אתה מועך אותי!" האוויר בקושי נכנס לריאותיי.

אבל הוא המשיך.

ידעתי שהגיע הרגע. שזה הסוף שלי. הוא התכוון להרוג אותי. לשבריר שנייה הדלת הפכה קלה, והרמתי את ראשי, מופתעת מהחמלה הפתאומית שלו, אבל אז, ללא כל אזהרה, היא נהדפה לעברי בתנופה מחודשת, מטיחה בעוצמה את ראשי נגד הקיר.

ושוב פעם.

ושוב.

בום. עד שיתרוקן מכל התקווה המטופשת שמילאה אותו.

בום. עד שיתרוקן מכל הרעיונות המטופשים על כוח וגאווה.

בום. עד שיתרוקן מהחוצפה ומעזות המצח.

בום.

בום.

בום.

הגוף שלי הפך קל, חסר משקל.

נכנעתי.

עזבתי את הידית וצנחתי על הרצפה באפיסת כוחות.

מותשת ומעורפלת. עצמתי עיניים והתפללתי שהסיוט הזה שנקרא החיים שלי ייגמר כבר.

לא יכולתי יותר.

לא רציתי יותר.

הוא המשיך להדוף את הדלת בטרורף ולהלום את ראשי נגד הקיר עד ששם לב שכבר אין התנגדות מעברה השני. הוא התנשף. הציץ לעברי וראה אותי שוכבת על הרצפה, שעונה על הקיר, דומעת ודוממת.

”מגיע לך, פסיכית! בפעם הבאה אל תתחצפי אליי! הכול באשמתך!”

הוא טרק את הדלת והלך.

ייבבתי בשקט.

הכול באשמתי.

חוט של רוק נזל משפתיי ואפי דלף ללא הפסקה.

לא נותרו בי כוחות. הייתי מותשת. הוא שבר אותי. מבפנים.

הבית חזר לטונים רגילים באותה מהירות שבה התלהט קודם. כמו תמיד.

ידעתי שבעוד כמה דקות, כמו תמיד, אימא תדפוק על הדלת ותגזוף בי אחרי שתבדוק אם יש לי כחולים.

אימא לא באה. אפילו היא ויתרה עליי. שמעתי אותה נזופת בו בשקט במטבח, ואותו נוהם מילים קשות בחזרה. אחר כך היא תתקשר לסבתא רוזה לספר לה, ושתייהן יבכו בשקט. אבל לא יעשו דבר.

הראש שלי היה נפוח וכואב. הקרקפת שרפה והשירה שיער, הגוף שלי התמלא בסימנים אדומים, שיהפכו לכחולים ולצהובים.

למחרת יובל פגש אותי בבית הספר.

"איפה היית אתמול?" שאל בטון מתלונן.

היססתי. לרגע חשבתי לשתף אותו, אבל פחדתי להרגיש מושפלת, שוב, גם בעיניו.

הוא לא יבין. אם אספר הוא יסתכל עליי אחרת. התביישתי. הוא ידמיין אותי יושבת שם חבוטה ומושפלת. לא יכולה לשאת את המחשבה שמישוהו ידמיין אותי במצב הזה.

"לא הרגשתי כל כך טוב וההורים שלי לא הרשו לי לבוא..." כששיקרתי ככה לגבי ההורים שלי זכיתי ליהנות לכמה רגעים מתמונה נורמלית שמצטיירת בעיני השומע, וגם בעיניי.

נעם לי להרגיש כמו נערה רגילה שההורים שלה דואגים לשלומה.

"חבל, היה ממש כיף," אמר בהתגרות. "וגם נטע הייתה שם..." הוסיף והציץ בי בחצי חיוך כדי לראות את תגובתי.

נטע הייתה החברה הכי טובה של אחותו הקטנה, ומאוהבת ביוכל לגמרי. בכל הזדמנות שהייתה לה פלרטטה איתו. מעצבנת. הוא נהנה לראות שאני מקנאה, אבל באותו הרגע הלב הקטן והמכווץ שלי פשוט לא היה מסוגל להכיל דבר. הרגשתי שביקרתי בתחתית השאול ועוד לא הרמתי את עצמי. בטח לא מספיק כדי להתחרות בנטע.

איזה בן זונה. הוא לא גילה לי שבאותו ערב הוא נישק את נטע. כמה שבועות אחר כך גילתה לי אחותו הקטנה שזה מה שקרה. הוא נישק אותה בזמן שראשי נחבט בקיר. יובל הקנאי, הרכושני, התובעני, שאמור היה לאהוב אותי עד כלות, בגד בי ונישק נערה אחרת בלי לחשוב פעמיים. כעס הציף אותי והפך אותי זועמת.

רציתי לשבור, לנפץ, הרגשתי אלימה. ואז חזקה. בסוף ההפסקה נכנסתי לשיעור ודמיינתי איך אני רוצחת את כולם. שנאתי אותם, את כל הילדים הנורמלים האלה שחיו במשפחות שאפשרו להם לפרוח ולהצליח. שנאתי את ההצלחה שלהם, את החיוכים שלהם, את המסיבות שלהם, את החופש שלהם להיות ילדים. דמיינתי איך אני מרססת את כולם ברובה טעון כשחיוך של שמחה לאיד על פניי, ואז אני נותרת לבדי, חזקה ומנצחת. כמו הסיפור ששמעתי בחדשות על הנער בארצות הברית שנכנס לבית ספר ונקם בכולם. יכולתי להבין אותו, את הכעס שלו, את התסכול שלו על כך שלעולם לא יהיה כמו כולם.

חבל הצלה

ישבנו מולה. עטיתי את פרצוף הברוגז שלי. שלא יתקרבו אליי, שלא ידברו איתי. זה כבר היה המפגש השלישי שלנו עם ענת, העובדת הסוציאלית. אחרי המכות האחרונות שחטפתי אימא החליטה שזה לא יכול להמשיך ככה. הייתי גאה בה לרגע, על כך שסוף-סוף היא עושה משהו מלבד להגיד "די מיקי, זה מספיק", אבל כשהגענו למפגש ידעתי מיד שהוא הולך להיות חסר טעם. ענת הייתה חלשה. בכלל לא הבינה מול מה היא עומדת. היא דיברה איתנו על חוקים ברורים, על תיאום ציפיות, על כבוד הדדי לכל בני המשפחה.

כשהיא דיברה על הדברים האלה הצצתי באבא מזווית עיני וראיתי שהוא בקושי מצליח לשלוט בעצמו. רק בגלל שהוא מנומס ומתורבת כלפי אחרים הוא נשאר לשבת, אחרת היה מעיף לה סטירה. ידעתי שהוא חושב שזה מיותר, כמו שטען בפני אימא כשרשמה אותנו.

"בזבוז כסף וזמן! מה אנחנו צריכים מישהי זרה שלא מבינה כלום וחושבת את עצמה שתגיד לנו מה לעשות ואיך להתנהג? הילדים יודעים טוב מאוד שאם יקיימו את החוקים הכול יהיה בסדר! מה אנחנו צריכים לכבס את הכביסה המלוכלכת שלנו בפני זרים? חוץ מזה כלום לא יעזור עם המטומטמת הזאת. היא פסיכית וכלום לא יעזור לה... עד שהיא לא תתחיל להתנהג כמו בן אדם אין מה לעשות איתה." התכווצתי בשקט במיטה שלי, עדה לשיחה שהתקיימה בהנחה שאני ישנה.

"זה לא יעלה כסף", אימא אמרה בשקט, "הקופה מסבסדת את זה, ושמעתי עליה המלצות, היא אמורה להיות טובה, בוא נלך, ננסה, מה אכפת לך? בשביל הילדים..."

אבא הסכים, אך הכריז שהוא לא עומד להשתנות בשביל אף אחד, ומי שלא טוב לו איתו שיעוף מהבית.

ידעתי שזה סתם בזבוז זמן של כולנו. כשהיא ניסתה לדבר איתנו על זמן איכות, על בילוי ביחד, היה לי ברור לגמרי שהיא חיה בעולם משל עצמה. היא לא הצליחה לזהות את התהומות הנוראות שהמשפחה הזאת הגיעה אליהן. אפילו לא את קצה הקרחון. חשבה שקצת זמן איכות יפתור את הבעיות שלנו? היא ניסתה לשמוע את דעתי. לא יכולתי להגיד לה כלום. מה אני אגיד לה, שאבא מרביץ לי? ואם הוא ידע שסיפרתי, הוא יהרוג אותי. באמת. הוא יכה אותי מכות רצח.

אז שתקתי.

עשיתי פרצוף של נערה מתבגרת שלא סובלת אף אחד סביבה, רואה בצער איך חבל ההצלה שאימא הושיטה אל המשפחה שלנו נקרע ומתרחק מידיי המושטות.

בטן רכה

אני עומדת עירומה מול המראה המלבנית שבדלת הארון שלי, מסתובבת פעם לשמאל, פעם לימין. לא מרוצה. אני בוחנת את הפרופיל שלי ושוב את החזית. מבטי נעוץ בבטן שלי. הבולטת.

אני שונאת אותה.

מסתובבת שוב ומביטה מהצד. מנסה לכווץ אותה פנימה ולהזדקף. זה לא עוזר.

היא בולטת גם כך. בולטת מכל כיוון. כלום לא עוזר.

הפסטה המחורבנת שדחפתי לעצמי ברגע של רעב... עמדתי מעל הסיר שאבא הכין למחר והתכוונתי לאכול רק קצת, רק כמה חתיכות עד שאשבע.

ואז לקחתי עוד חתיכה, ועוד אחת, ועוד אחת.

לעסתי כמו רבוט. לא מרגישה בטעם, רק בחתיכות החלקלקות נכנסות, נטחנות ונבלעות. ושוב נכנסות. בשלב מסוים שבעתי, אבל הידיים לא צייתו לי והמשיכו להזרים פסטה לתוך פי.

פתאום שמתי לב שחיסלתי חצי סיר. "אני לא מאמינה שעשיתי את זה, איזה מפגרת..."

"ייללתי בפה מלא. הוא יהרוג אותי..."

הוא אמר לי כבר מיליון פעמים לא לעשות את זה, הוא שנה כשאכלתי ישר מהסיר.

כשיגלה את זה הוא שוב יעליב אותי.

"חתיכת שמנה, תראי את כל הקפלים שלך בבטן, בן והוא ילעגו לי." את חושבת שאם את שותה דיאט קולה זה יעזור לחצי הסיר שחיסלת? את לא יכולה לשלוט בעצמך?"

שניהם יגחכו באחוות הרזים ואני אספוג אגרוף כואב בבטן הקפלים שלי ואדע שהם צודקים. באמת אין לי טיפת כוח רצון, זה פשוט מזעזע. אני דפוקה. הקול שלו מכאיב לי בראש. הוא השתרש שם. אני יודעת בדיוק מה יגיד ואיך. הוא כבר לא צריך להיות ממש מולי כדי שארגיש אותו. הוא נבלע בתוכי ויחיה איתי לנצח.

אני מציצה בשעון ונבהלת. יש לי רק עוד שעה עד שהוא יחזור מהעבודה. הוא יגלה את זה ויהרוג אותי. אלוהים, הוא הולך לצרות כל כך. אני מפחדת ומתחילה לצעוד בחוסר שקט הלוך ושוב בבית. פתאום מבליח רעיון במוחי. אולי אכין עוד פסטה ואשפוך לסיר, ואז הוא לא ירגיש?

הלב שלי פועם בחוזקה ואני מרגישה את הדופק במעלה הגרון.

קול מדכא של חוסר ביטחון משבית מיד את הרעיון. אף פעם לא בישלתי פסטה, ואם זה לא יצא טוב הוא יכעס גם על כך שבזבזתי עוד חבילה. יבבה גבוהה מטפסת מגרוני המכוון.

לא מצליחה לחשוב בהיגיון. כל מה שיש לי בראש זו הפסטה הנוראה הזאת שתקועה לי בגוף. קילו פסטה יושב לי בקיבה ועם כל שנייה שעוברת עוד ועוד ממנה נספג ישירות לשומנים שלי.

אני חייבת להיפטר ממנה.

אני בוחנת את דמותי במראה בעיניים קשות ומלקות. אלוהים, הבטן שלי כל כך בולטת. מי ירצה אותי ככה? אני באמת שמנה ודוחה.

אני ניגשת בהחלטיות לשירותים ומרימה את מכסה האסלה.

חתיכת צואה מרוחה על הדופן. אני מעווה את פניי בגועל, אבל אין בררה. אני נחושה. דווקא טוב שיש שם משהו מגעיל. אולי הוא יעזור לי להקיא. אני חייבת להוציא מתוכי את כל הפסטה שאכלתי, אחר כך אחשוב איך להתמודד עם אבא ועם חצי הסיר שחיסלתי. אני יורדת על ברכיי ורוכנת מעל האסלה, משתדלת להתעלם מריח השירותים הצורב ומהחומצה הכחולה. אני דוחפת אצבע לגרון ומניעה אותה מעט כנגד הדפנות הפנימיות, משפשפת בכעס את החלק הפנימי הרך של גרוני. לא קורה כלום. הגוף דומם. שמן ומסופק. אני מנסה לדחוף עמוק יותר ולהניע את האצבע חזק יותר, מרגישה את השריטות שגורמת לי הציפורן ששכחתי לגזור, אבל לא אכפת לי. רפלקס קטנטן של הקאה מורגש בתחתית בטני. כלום לא יוצא בעקבותיו.

יכול להיות שהפסטה כבר הספיקה להיספג? אני נבהלת ומנסה לדחוף כמה אצבעות ביחד, עמוק ככל שאפשר. כמעט כל כף היד מצטופפת בתוך פי ואני מרגישה את חיבורי השפתיים שורפים מחתכים קטנים שנוצרים בהם. אני מניעה את האצבעות כמורד גרוני, מרגישה את הלשון הקטנה והרכה. כלום.

כלום לא יוצא חוץ מקצת רוק שמטפטף החוצה כלעג לרש. אני נעמדת ומתבוננת בדמותי הנשקפת במראה של ארון התרופות, מחפשת תשובות.

עיניי אדומות מהמאמץ. אני מקנחת את אפי שהתחיל לנזול גם הוא. "מה אני אמורה לעשות עכשיו עם הפסטה המזויינת הזאת?" אני שואלת את עצמי בקול. מבטי נתקל בכוס עם מברשות השיניים של כולם. פעם ראיתי בסרט מישהי שהשתמשה במברשת שיניים כדי להקיא. אני חוטפת את המברשת הצהובה שלי ורוכנת שוב מעל האסלה, חמושה בנשק חדש נגד גופי המתנגד.

אני דוחפת את המברשת עמוק. עולה בי רפלקס עדין וקטן ואני לא מתייאשת, חופרת עם ראש המברשת בגרוני השורף ומרגישה איך אט-אט גופי מתעורר מאדישותו ומתחיל להגיב, אבל חוץ מכמה רפלקסים ומעט פירורי פסטה כלום לא יוצא. כלום!

עוד מעט אבא יבוא ואני חייבת להספיק להוציא הכול.

עוד רעיון מבליח בראשי כשמבטי נתקל בכוס המים שעל הכיור. אני אשתה מים ומיד אדחוף את המברשת לתוכי, אולי המים ירככו את הפסטה שבקיבה ויאפשרו לה לצאת יותר בקלות. אני ממלאת מים מהברז ושותה בלי חשק. המים צורבים את גרוני ואני גומעת אותם עד הטיפה האחרונה. שונאת מים.

עכשיו זה בטוח יצא. אני מתמלאת באופטימיות. גאה בעצמי על הנחישות. הנה, אולי בכל זאת יש בי כוח רצון כלשהו. אני רוכנת מעל האסלה ודוחפת שוב את המברשת השורטת. המים שבלעתי פורצים מגרוני בגל גדול ושקוף, משפריצים על כיסא האסלה. אצטרך להספיק לנקות אותו לפני שאבא יחזור. אני מרימה אותו מהר ודוחפת שוב את המברשת כדי לא להפסיד את המומנטום. לא מתכוונת לוותר עד שיצא ממני הכול, עד הפירור האחרון.

לאכזבתי הגדולה המים באסלה שקופים ורק כמה חתיכות פסטה לבנות שטות בהם כמו ברבורים באגם רגוע ושלו. ייאוש מחלחל לתוכי.

אני שותה עוד חצי כוס מים ומנסה שוב עם האצבעות. משתמשת בכל הכלים שעומדים לרשותי. הפעם זה קורה. גל גדול של הקאה תוקף את גופי בזעם ומכווץ אותו. זרם של פסטה חצי לעוסה יוצא בנחשול אדיר מלווה במים שקופים ותוקף את האסלה מכל כיוון עד שהיא כמעט שלא מכילה אותו. גל נוסף של שמחה וסיפוק מתפשטים בלבי ואני ממשיכה לבלוע מים ולדחוף אצבעות, זו השיטה.

בגלים הבאים אני כבר לא צריכה לדחוף כלום. הגוף שלי נכנס להתקפים חזקים שמטלטלים אותי, ואני רואה גם גרגירי טונה ותירס מארוחת הבוקר שאכלתי לפני כמה שעות.

אני מקיאה את נשמתִי.

אחרי כמה דקות ארוכות ההתקפים שוככים ואני מרגישה שבטני ריקה. סוף-סוף, אני שמחה ומותשת. הצלחתי. אני מקנחת את אפי וקמה בכבדות לעבר הכיור. ברכיי רועדות מהמאמץ. אני ממלאת עוד חצי כוס מים ובולעת בכאב, הפעם בשלוקים קטנים. לא רוצה להקיא.

אני מציצה שוב לעבר הדמות אדומת העיניים ולבנת השפתיים שנשקפת אליי במראה ומחייכת לעברה חיוך קטן של מנצחים. הגרון שורף לי, אבל אני מלאה בתחושת סיפוק אדיר. מרגישה נקייה מבפנים. חזקה ושולטת. אני שוטפת את מברשת השיניים משאריות הקיא ומורחת עליה משחה חריפה, שתצרוך את לשוני ותעביר את תחושת החמיצות שבפי. מצחצחת את שיניי שלא יצהיבו ומקבלת את עצמי שבמראה. אני חוזרת במרץ לחדרי ומרימה את החולצה, נעמדת בפרופיל מול המראה הגדולה.

לבדוק שוב.

לא יעזור, אני הכי שמנה במשפחה. האחים שלי רזים, שדופים, בכלל לא מתעסקים באוכל ובקלוריות, ורק אני קוללתי בציצים שמנים, בירכיים. בבטן מרדנית.

לפחות הפעם הצלחתי. הבטן שטוחה יותר עכשיו.

יש לי כוחות להתמודד עם אבא שאו-טו-טו יחזור מהעבודה ויצרח עליי. אני אבטיח שלא אחזור על זה, הוא יירגע. והכול יהיה בסדר, בסוף.

ביער

אני יורדת בשביל המוליך אל היער. השביל צהבהב וחולי, חוצה את שורות העצים ומתפתל ביניהם כמו נחש אין-סופי עד שנבלע בוואדי העמוק.

אביב עכשיו והכול ירוק ופורח מסביב. האוויר ספוג ריחות רעננים שמקפיצים לי את הלב. אני כל כך אוהבת פרחים! פשטות קיומם והשמחה הצבעונית הפורצת מעליהם הצבעוניים ממלאים אותי באופטימיות. אני יכולה להתבונן בהם במשך שעות וזה מרגיע אותי, משכיח ממני לזמן מה את סבך חי. הפרחים צופנים בתוכם הבטחה שהכול יהיה בסדר ולו לרגע. עיניי מתרוצצות בין כל הצבעים, מנסות לבלוע ולספוג לתוכי כמה שיותר. אני רוצה לצבור זיכרונות לאחר כך, כשאהיה שוב בחדרי, סגורה ומתגוננת. ביער אני בטוחה, אפילו שמחה. רחוקה ממגע יד אדם מזיקה. רחוקה ממילים רעות. אני מתעטפת ביופיו של הטבע כמו ילד דתי המתכסה בטלית מנחמת. ציוצי הציפורים מזכירים לי אגדות מילדותי, פיות ונסיכות וחיים של אושר ועושר לנצח.

לילי הקטנה מתרוצצת לידי בעליצות ומכשכשת בזנבה, שמחה על הטיול הספונטני שזכתה בו. אני מתבוננת באבנים שעל השביל החולפות על פניי במהירות, נזהרת לא לרמוס חיפושיות זבל מאובקות או שביל של נמלים חרוצות. הצליל המונוטוני של נעליי המעלות אבק מרגיע אותי. מגרש מראשי מילים רעות.

לפני כמה ימים גלי שאלה אותי למה אבא כועס עליי כל הזמן. מיד ריחמתי על עצמי ודמעות עלו בעיניי. אין לי תשובה הגיונית בשבילה, ומצד שני אני לא רוצה לצייר לה עולם לא הוגן ושרירותי.

"כי לפעמים אני מתנהגת לא יפה," אמרתי, "אם אני אתנהג יפה, הוא יכעס פחות, את תתנהגי יפה, והכול יהיה בסדר," הוספתי ומיד הרגשתי כיווץ בלב. זה לא אמור להיות ככה. ילדים לא אמורים להתנהג יפה כדי לקבל אהבה, אמורים לאהוב אותם בכל תנאי. אבל אולי זה לא ככה, ואולי זה לא מובן מאליו. גלי רק בת שש וחצי, וכל כך תמימה ונקייה, בלי מחשבות רעות, בלי שריטות עמוקות. הלוואי שיכולתי לשמור עליה ככה. אבל אני עסוקה מדי בהצלה שלי. אגואיסטית שכמותי.

אני נתקלת באבן ומועדת על השביל. בודקת את הברך ורואה שנשרטתי מעט. סתומה, מעופפת. קולות הביקורת מצלילים בי בשוטים אכזריים ומכאיבים. אני נעמדת ומסתכלת לעבר הכביש שמעליי, שחולף במקביל לשביל. אני רוצה לוודא שיש מישהו קרוב שיוכל לעזור לי אם יקרה לי משהו. אני מודעת לסכנות שאורבות ביער. על ההר ממול יש כפרים ערביים, ורועי צאן מסתובבים ביער.

אבל אני שמחה על אומץ לבי. זה הצד החזק שלי. אימא שאלה אותי פעם אם אני לא מפחדת לחכות לבד בתחנה הסופית של השכונה בלילה. ודאי שאני מפחדת, אבל אני רוצה לחיות, לנסוע, להיפגש עם חברים. פתאום לילי נעצרת ונובחת. קוטעת את מחשבותיי על אומץ.

אני מביטה קדימה ורואה נער ערבי מאובק צועד לכיווני על אותו השביל, כמה מאות מטרים לפניי. אני מאטה את צעדי ומחשבות מתורצצות בראשי במהירות. אני מנסה להחליט מה לעשות. לבי פועם בחוזקה.

איזו טיפשה אני, אני והאומץ המטופש שלי.

אני מנסה לחשב אם כדאי לי להסתובב ולרוץ במעלה השביל, אבל אז הוא יבין שאני מפחדת ואולי אכניס לו רעיונות לראש. אולי כדאי לי לרדת מהשביל ולטפס מעלה לכיוון הכביש דרך סבך השיחים והטרשים? זה עלול לקחת זמן ולעכב אותי או לשדר שאני בורחת ומפחדת. לילי ממשיכה לנבוח לעברו, ואני מחליטה להמשיך לצעוד על השביל ולשדר ביטחון ואפילו אדישות וקשיחות, לקוות שיהיה בסדר, שהכול בראש שלי. ייתכן שהוא רק בדרכו לכפר השכן. "מי זה, לילי..." אני לוחשת, מנסה לעורר בה לחץ, לגרות אותה להתמיד בנביחותיה ומקווה שאולי הוא יפחד ממנה אפילו שהיא כזאת קטנטונת. אולי הוא יסתובב ויבחר בדרך אחרת? אני ממשיכה על השביל בצעדים מהוססים יותר, מנסה להיראות רגועה ובטוחה.

אני מציצה קדימה ומגלה שהוא הרבה יותר קרוב ממה שחשבתי. שיט! לבי פועם בבהלה מטורפת, אבל אני ממשיכה לצעוד במכאניות נוקשה, מתקדמת לעברו ומקפידה לא ליצור קשר עין. כשנקודת המפגש מגיעה, הנקודה שבה הוא אמור לחלוף על פניי, הוא נעצר בתנועה חדה ותופס אותי בכוח בשורש כף ידי. אני מביטה בפניו בהפתעה ובפחד ומנסה למשוך את ידי, אבל הוא אווז כי חזק ומחייך אל תוך פניי.

שיניו צהובות ומגעילות, שפתיו דקות ועיניו רעות.

הוא לא גבוה ממני בהרבה ולרגע חולפת מחשבה במוחי שאני יכולה לגבור עליו.

"תעזוב אותי!" אני אומרת בקשיחות, הלוואי שהיה בעיניי זיק של טירוף ולא של פחד. הוא ממשיך לחייך ולאחוז בידי בכוח מפתיע. ידו השנייה מתרוממת ונשלחת אל השדיים שלי, ממששת אותם

בגסות ובהשפלה, צובטת בכוח את פטמותיי, כמו רוצה להראות שהוא פשוט יכול. אני נאבקת בבכי המאיים לפרוץ וצועקת עליו "תעזוב אותי מפגר!" אני מפחדת להרגיז אותו ולכן בוחרת במילה מפגר במקום בן זונה. הוא ממשיך לחייך ומביט על גופי. הוא עובר לאיבר מיני. ממשש, צובט, מנסה לדחוף אצבעות מבעד למכנסיי. כאילו נוגע בחפץ חסר חיים מפלסטיק. הוא אוחז בי בכוח, שולט בגופי. רוצה להוכיח לי שהוא חזק ממני. שחיי בידי ובחיוכו הצבוע והמרושע. מה הוא מחייך כל כך?

"די!" אני צועקת ומפחדת לצעוק חזק מדי ולהרגיז אותו, ומרגישה שתכף יפרוץ הבכי ויחשוף את חולשתי.

פתאום הוא משחרר את ידי וממשיך לרדת באדישות במורד השביל. ידי נתחבות בחזרה לכיסיו. לשבריר שנייה אני עומדת המומה, ואז מתעשתת ומתחילה לרוץ למעלה, לכיוון הכביש, דרך השיחים. לילי ממשיכה לנבוח ורצה בעקבותיי. אחרי כמה עשרות מטרים אני מעזה להביט לאחור, מפחדת לראות אותו ורודף אחריי ומופתעת לראות אותו עומד ומחייך.

"יא בן זונה!" משתחררת מפי סוף-סוף הקללה ואני מתמלאת בכוח. הנה אני חוזרת לעצמי, ואני אראה לו מה זה להתעסק איתי ככה, חתיכת מגעיל. אני מרימה אבן גדולה כדי להשליך לעברו, אבל פתאום הוא מפסיק לחייך ורוקע ברגלו על השביל, מגרש אותי כמו שמגרשים חתול רחוב עלוב.

ואני מגורשת.

משליכה את האבן במהירות לצד השביל וממשיכה במנוסת המבוהלת והפחדנית. איפה כולם כשצריך אותם? אני ממשיכה לרוץ גם כשאני מגיעה לכביש ולא עוצרת למרות נוכחותם של אנשים ומכוניות. גם ככה הם לא יכולים לעזור לי עכשיו. אני רצה

דומעת ובוכה בקול, כועסת על עצמי ועל הפחדנות שלי. הכול באשמתי. בשביל מה הייתי צריכה לרדת לבד ליער? ידעתי שזה מסוכן. אני מטומטמת.

מגיע לי, מפגרת שכמותי. הקולות מייסרים אותי כל הדרך הביתה. המפתח רועד בידי כשאני מנסה להשחילו אל חור המנעול ולפתוח את הדלת.

"אלוהים בבקשה, עשה שאף אחד לא יהיה בבית..." אני ממלמלת. הבית ריק ואני נושמת לרווחה. יש לי שקט לכמה שעות עד שכולם יחזרו. טוב שאני לא צריכה להסביר לאף אחד כלום. וכמה עצוב שכך.

יובל ואני נפרדנו. האמת שכל התקופה האחרונה הייתה מיותרת, לא הרגשתי שאני יכולה לאהוב אותו אחרי שנישק את נטע. ואז, כשיהב, שהיה נער חתיך ומבוקש הזמין אותי אליו אחר צהריים אחד, נעניתי בשמחה. חשבתי שזו הזדמנות טובה לקבל אהבה ממקור אחר.

הייתי זהירה עם יהב. חשדתי במניעים שלו. חשבתי לעצמי שגם הוא, כמו כולם, רוצה בעיקר לזיין אותי. נזהרתי מאוד עם הרגשות שלי, התלהבתי אבל לא מדי, פחדתי להיפגע ממנו. פחדתי לגלות, שוב, שאבא צדק.

נהגנו להיפגש אצלו אחרי הצהריים, לדבר, להתמזמז, להתנשק, להקשיב למוזיקה ולדבר. הוריו בדיוק התגרשו, ואני תפקדתי ככותל תומך ומקשיב. שמחה על תפקידי החדש בזוגיות שלא הכול בה סבב סביב מין כל הזמן.

גיליתי לאימא שאנחנו חברים, והיא שמחה בשבילי. החלטתי להפסיק עם המקלטים המזוהמים ועם סצנות האונס. רציתי להיות ילדה טובה שוב, כמו פעם. טהורה ותמימה.

האווירה הייתה קצת יותר רגועה בבית. כאילו שאבא קיבל את העובדה שהתבגרתי והפכתי לנערה. אימא כנראה סיפרה לו באיזו דרך דיפלומטית שיש לי חבר. לא דיברנו על "זה", אבל יום אחד פשוט אמרתי לאבא שאני רוצה להזמין את יהב, והוא ענה שלא אכפת לו, אבל שלא נעז לסגור את הדלת. הזמנתי את יהב. ישבנו בחדר שלי ולמדנו למבחן. כל הזמן בן הציץ מהמסדרון ודיווח להורים בקולי קולות מה אנחנו עושים. מחורבן קטן, לא היה לו נוח עם השקט הזמני שנוצר. הוא רצה את אבא בצד שלו. נגדי.

השקט שבבית היה מוזר ומתוח, שקט שבו לא מדברים על שום דבר והחיים כאילו ממשיכים בנורמליות. אבל משהו בי היה דרוך בפחד מהעתיד לבוא.

טעם החיים

שוב שבת. שוב כולם הלכו לטייל והשאירו אותי לבד. אימא הציעה לי להצטרף ונראה שהרגישה הקלה מסוימת כשאמרתי שאני לא באה. לא היו לי כוחות לאינטראקציות חברתיות או משפחתיות. קבעתי עם ירב ללמוד למתכונת בשתיים-עשרה והשעה הייתה תשע בבוקר.

מסך שחור השתלט עליי כליל, כיסה אותי מכף רגל ועד ראש.

"בא לי למוות", נפלטת מפי יבבה בקול גבוה. לא ראיתי טעם בחיים האלה. כבר אמרתי את זה אלפי פעמים, אבל הפעם הרגשתי שזה אמיתי. Sweet sixteen וגיל ההתבגרות התגלו כגיהנום אין-סופי שנמשך מיום ליום, מבוקר ללילה ושוב לבוקר. ללא התחלה וללא סוף. לא הבנתי למה אני חיה, מה אני אמורה לעשות כאן. יכול להיות שהגעתי רק כדי לסבול? לא הצלחתי למצוא תשובה הולמת.

כמו שחששתי, השקט הזמני נגמר, ודי מהר. אבא חזר להשפיל אותי ולהכות אותי בתדירות גבוהה ולא הרשה לי לארח את ירב אחרי שכן דיווח לו שהתנשקנו בחדר. הימים שאחר כך היו קרים בינינו. ירב אמר שהוא לא בטוח ברגשות שלו כלפיי ושהוא צריך זמן כדי לבדוק עם עצמו. החלטנו להישאר ידידים בינתיים. ידעתי שזה מגיע. ראיתי את זה בעיניים שלו ביום שרצה לבוא אליי והודעתי לו בצער שלא אוכל להזמין אותו יותר. תמה, מתפלל ואז מבין. שיחקתי אותה קולית, אבל התמוטטתי בתוכי. הרגשתי שאני מיטה חולה. מי בכלל ירצה להיות איתי, נערה עם מטען כזה כבד? והיום אני סתם ידידה שאמורה להגיע ללמוד איתו ועם החבר'ה.

אני אמורה להיות חכמה, רגועה, לא מתרגשת מהפרדה, לא מפחדת להיות לבד. והרי אני יודעת שאין לי מה להציע, אין לי מה לתרום ללימוד הקבוצתי. ברור לי שיהב הזמין אותי כי לא נעים לו ממני.

אני מסתובבת בבית בחוסר שקט. מחדר לחדר, מהמטבח לסלון, לחדר האמבטיה. דבר לא מרגיע את הסערה שבלבי. פותחת וסוגרת את דלת המקרר בלי לאכול דבר. אפילו סיר הפסטה כבר לא קורץ לי. אני לא יודעת מה אני רוצה ומה אני מחפשת, שומעת קולות רעים משתוללים בראשי ללא שליטה. "את מגעילה! אף אחד לא אוהב אותך! תגמרי עם זה כבר!" הם רעים אליי. מושכים אותי עמוק יותר ויותר פנימה, קוברים אותי בלי פתח מילוט. אני נחנקת, נקברת בחיים.

כמו סהרורית אני ניגשת לחדר האמבט ופותחת את ארון התרופות. מזל שאימא דואגת שתמיד יהיו תרופות בבית. אני מחטטת קצת, קוראת את הרשום על האריזות, לא מבינה כלום. מה זה כבר משנה? אני בוחרת כדורים קטנים יחסית וקלים לבליעה. הם לבנים ותמימים למראה, כמו סוכריות טיק-טק.

"תעשו את העבודה מהר, בלי כאבים," אני מבקשת מהם בלחישה ומנשקת את האריזה למזל.

זה זמן מה שאני מחפשת פתרון מתאים.

למות. להפסיק את הייסורים. המתת חסד, זה מה שאני צריכה. הלוואי שמישהו היה עוזר לי עם כל זה. הורג אותי ודי. אני מפחדת. מפחדת שזה יימשך הרבה זמן, שזה יכאב, שזה יהיה מייסר ושאתחרט באמצע. ולכן חייבת למצוא את הדרך הכי פחות כואבת והכי קצרה. והכי מהירה. זו הסיבה ששללתי קפיצה מהגג, אמנם חמש קומות, אבל אף אחד לא מבטיח לי שאפול על הראש

ואמות במקום. ואם חלילה אהיה נכה, חיי יהיו גרועים יותר, עד כמה שקשה להאמין שזה אפשרי. גם האפשרות של קפיצה לפני אוטובוס נוסע נשללה מסיבה זו.

אני מכינה לכבודם כוס מיץ פטל מתוק במיוחד ואז מרוקנת אל כף ידי חופן כדורים. הם כרטיס היציאה הלבן שלי מעולם שכולו שחור. לבלוע אותם אחד-אחד או את כולם בבת אחת? אני תוהה לרגע, ואז מחליטה לרוקן את כולם עם שלוק אחד מתוק ואדום. שלא אתחרט באמצע. הכול ירד לטמיון אם אתחרט באמצע, ואז סתם אסבול.

אומרים שהתאבדות היא קריאה לעזרה, אבל אף אחד לא יכול לעזור לי ואני לא רוצה עזרה מאף אחד. כבר היו להם אלף הזדמנויות שונות, אבל אף אחד לא הושיט לי יד. אף אחד. איבדתי את האש הקטנה שהייתה בתוכי, נאבקתי לנשום. היא כבתה ונותר רק עשן שחור ומסריח של שרפה. ופיח שחור כמו זפת. לא רציתי דבר. רק שיניחו לי.

אני משליכה את הכדורים לפי בתנועה חדה וגומעת שלוק גדול של מיץ פטל מתוק מדי. הם מתערבלים בחלל פי ואז נשאבים לגרוני. בחילה עולה בי כמעט מיד. חלקם נותר על לשוני, משאירים טעם חרוך ומר שמתחרה בכבוד במתיקות הפטל.

"יאללה מפגרת, תבלעי כבר!" לוחש לי הקול המרושע ומניע אותי לקחת שלוק גדול ומלא בסוכר. רפלקס הקאה עולה בגרוני ואני סותמת את האף ומכריחה את עצמי לבלוע. רק לא להקיא עכשיו. אני נושמת עמוק כמה פעמים ומרגיעה את עצמי, מתנחמת בכך שעכשיו הכול יהיה בסדר. הכאב ייגמר.

פתאום נראה לי שזו הייתה כמות קטנה מדי ואני מתמלאת פחד. אני לא רוצה לסבול.

אני מפחדת. רוצה למות במכה אחת ובלי ייסורים. אני לוקחת חבילה של כדורים מסוג אחר ומתחילה לרוקן אותם אחד-אחד על השיש לערמה ורודה שמבטיחה מוות מהיר. זה לוקח מלא זמן, בסרטים זה נראה קל כל כך.

הידיעה שסוף-סוף אפסיק להיות משמחת אותי וממלאת אותי במוטיבציה ובתחושת נקמה אפלה. מגיע להם. לכולם. מגיע להורים שלי, שאולי סוף-סוף יצטערו על היחס שלהם, מגיע ליהב על ההתלבטות שלו, על היהירות שלו. מגיע לסבתא ששכנעה אותי להמשיך ולשתוק, מגיע לשכנים ששמעו ולא עשו דבר, מגיע לכולם. שיתייסרו עד סוף חייהם על השתיקה המבישה ועל הצביעות שלהם. אני מקווה שהם יבכו על מותי ושיכאב להם, נורא. להרבה הרבה זמן. ואולי הם ישמחו שנפטרו ממני. אני הרי עושה להם רק צרות וחיים קשים. אני בת נוראה.

שוב עולות דמעות בעיניי ואני ממהרת לרוקן את החפיסה.

מגיע לי.

אני אוספת את הכדורים הגדולים יותר אל כף ידי הרועדת. אני עוצרת נשימה ובולעת אותם, את כולם ביחד. אני כבר מנוסה. וליתר ביטחון אני לוקחת עוד חופן כדורים, ועוד שלוק.

שלא אסבול, שלא אכשל.

אני מרגישה את הקרירות של המיץ בקיבתי ומדמיינת את הכדורים שטים ומתחילים להתמוסס ואז להתפשט לכל חלקי גופי. זה הולך לכאוב? זה על אמת עכשיו. אני נבהלת פתאום. איך זה יקרה? אני אאבד הכרה או שאתקף בכאבים איומים שיהרגו אותי לאט ובייסורים?

אני מחליטה לשתות אלכוהול כדי לערפל את ההכרה, ניגשת לבר ומוזגת לי כוסית עם ריח מבחיל. אני בולעת את התכולה והגרון

שורף לי, עיניי דומעות ושוב אני נאלצת לעצור את הבחילה שמאיימת לחבל בתכניותי. אחרי כמה נשימות עמוקות היא נרגעת ואני מחליטה להיכנס למיטה וללכת לישון, מקווה שככה לא ארגיש. פשוט אירדם בנחת ואמות מיתת נשיקה. אבל ברגע שאני נכנסת ומתכסה פורץ ממני בכי חזק שנובע ממעמקי בטני. הוא יוצא ממני כמו קיא מטונף. בלי שליטה.

כאילו שהגוף כבר מתאבל על העוול הנורא שעשיתי לו, בכי פראי וקדום על אובדן החיים הקרב, בכי של חיה המובלת אל מותה. הגוף שלי צורח, נוזל, הורידים בעיניים מתפקעים.

"מגיע לך! תמותי כבר!" אני צורחת אל עצמי בקול ובוכה ולא יודעת מה עוד לעשות.

אחרי כמה דקות הבכי שוכך ואני שוקעת בתנומה מוזרה עם חלומות הזויים. מדי פעם ההכרה שלי מבליחה ואני שואלת את עצמי אם יש בי חרטה ואם זה ייקח עוד זמן רב.

אין לי מושג כמה זמן ישנתי, אבל אני מופתעת להתעורר לצלצוליו של הטלפון. לרגע אני לא מבינה איפה אני, ואושר והקלה שוטפים אותי, אבל אז שמיעה שחורה ממהרת לעטוף אותי חזק. לעזאזל, אני לא מתה. אני מאוכזבת, אבל מרגישה גם צל של הקלה. השינה הרגיעה אותי, ואני מרגישה קצת יותר טוב. נראה שמיישהו שומר עליי בכל זאת ולא רוצה שאמות. עדיין לא, בכל אופן.

אני ניגשת לטלפון. "היי..". אני עונה ונשמעת לעצמי מנומנת.

"את באה? כולם כבר כאן, אנחנו מחכים לך!" יהב נשמע צוהל ועליו, כהרגלו בחברת אנשים. שיט, שכחתי לגמרי. מה אני עושה עכשיו?

"אני מתלבשת ובאה," אני אומרת. הטלפון הזה מזכיר לי שיש יקום נוסף. יש עולם אחר שמתקיים במקביל לסיוט שלי ובו אני רצויה

וחברותית ופופולרית (לפחות כלפי חוץ) והם מחכים לי. נשמע שיהב מצפה לבואי, אולי הוא מתחרט?

קלילות מפתיעה ממלאת אותי. כשאני קמה אני שומעת את הנוזלים בבטני. מעניין איך לא קרה לי כלום. האמת היא שאני מקווה שכבר לא יקרה לי כלום. שהכול יישכח כסיוט רע שחלף לו.

אני מציצה בחלון כדי להחליט מה ללבוש ומגלה שהשמש זורחת ויש יום יפה בחוץ. איזה הזוי שאני לא מתה, אולי משהו לא בסדר עם הכדורים... אני בוחרת סוודר כחול וג'ינס.

אני לא יודעת מה להרגיש, ובינתיים מאפשרת לשמחה הפשוטה שהביאו עמם הצלצול והשמש למלא אותי. אני צועדת אל יהב. הוא גר לא רחוק ממני ואני אוהבת ללכת. הראש שלי קל יותר ואני עדיין המומה מהשינוי הקיצוני במצב הרוח שלי. אוויר קר וצלול של ירושלים צובט בנשימותיי, השמש מאירה לי פנים.

כשאנחנו מגיעים לפרק השני בספר ההיסטוריה העבה אני מתחילה לרעוד פתאום. בהתחלה רעידות קטנות בברכיים. קר לי ואני מבקשת מיהב שמיכה נוספת. לא מקשרת בין דבר לדבר. לאט-לאט הרעידות מתפשטות לכל הגוף ואני רועדת ללא שליטה. רעידות גדולות ומתישות. ומבישות. אני מבינה - זה לא יעבור לי בשקט. מה חשבתי לעצמי? אני עד כדי כך מטומטמת שחשבתי שכלום לא יקרה אחרי כל הכדורים שבלעתי? אני אמות בסבל ובייסורים. אני נלחצת ומנסה להסתיר. להעמיד פנים. נשכבת על הספה ומסבירה לכולם בחיוך נבוך שאני קצת חולה. החבר'ה מביטים בי במבט מוזר כאשר אני מתרוממת לפתע ורצה לשירותים, מנסה להספיק להגיע לאסלה.

אני לא מספיקה והקיא פורץ ממני בנחשול עצום. מעולם לא הקאתי בעוצמה כזאת, עוד גל ועוד גל ועוד אחד. הגוף שלי לא מפסיק לרעוד בין לבין ואני מותשת ומתיישבת ליד האסלה, על הרצפה המטונפת מהקיא המגעיל שלי. אני בקושי מצליחה להחזיק את עצמי בישיבה זקופה כדי להגיע לאסלה.

התקפי הקיא ממשיכים עד שמה שיוצא ממני הוא נוזל צהוב ומריר של קיבה ריקה. עוויתות הקיא לא מפסיקות גם אז, חוזרות ומתישות אותי ומפוצצות את ראשי.

אימא של יחב דופקת ונכנסת בלי לחכות לתשובה. היא נעמדת לידי ומחזיקה את מצחי, מסייעת לי להישאר זקופה. לא נעים לי... אני מסדירה את נשימותיי.

"תודה ציפי, אני לוחשת לה.

"מה קרה לך?"

"אני חולה קצת," אני משקרת ויודעת שהיא יודעת.

"את אומרת את האמת?" היא שואלת במבטא רומני ובחוסר אמון. היא חושדת.

מה אגיד לה, אני מתביישת.

ציפי אוהבת אותי, ובכל פעם שאני מגיעה ליהב אנחנו יושבות במטבח הקטן על כוס תה ומפטטות על הכול. היא יודעת שקשה לי בבית, שקשה עם ההורים. האמת היא שהיא יודעת הרבה יותר מכל החברים שלי. אבל גם ידה קצרה מלהושיע.

אני מספרת לה בבושה על הכדורים שבלעתי. מרגישה כמו בת טיפש-עשרה מפגרת ודרמתית שעושה עניין מכל דבר.

ציפי מנסה להסתיר את הבהלה הנשקפת מעיניה.

"שאצלצל לאימא?" היא שואלת.

"מה פתאום?! אני נחרדת מהמחשבה. חסר לי שאימא תדע מה עשיתי.

"אבל צריך לקחת אותך לבית חולים!" היא אומרת בתוכחה, קולה מעט גבוה. אני תוהה אם היא כועסת עליי. כל כך לא נעים לי. איך נפלתי עליה ככה, כאילו שאין לה משהו יותר טוב לעשות בשבת מאשר להתעסק עם נערה מתוסבכת ולקחת אותה למיון.

"אין צורך, הכול יצא עכשיו, אני מרגישה הרבה יותר טוב," אני משקרת.

האמת שאני כל כך חלשה שאני בקושי מצליחה להיעמד. הרגליים שלי עדיין רועדות, אך פחות.

אני שוטפת את הפנים. המים הקרים מצמררים אותי ועושים לי רע. אני מביטה בדמותי שבמראה. השקעים מתחת לעיניי שחורים מאוד והשפתיים לבנות וחסרות כל צבע. אני מפחידה.

"אני מתקשרת לאימא שלך," היא אומרת שוב ומובילה אותי אל חדר השינה. יהב נפרד בינתיים מהחברים ובא לראות מה קורה איתי.

"לא, אל תתקשרי..." אני מתחננת, כבר לא יכולה להעמיד פנים. "הכול כבר יצא, אני בטוחה. הם סתם יכעסו עליי ויענישו אותי, אין לי כוח לזה..." אני בוכה בשפתיים לבנות ובקול רועד.

"הם צריכים לדעת מיה, את לא יכולה להמשיך ככה, אני מתקשרת." אימא ענתה. הם בדיוק חזרו. היא צריכה להתקלח ואחר כך תבוא אימא הנקייה.

לא שמעתי את קולה ותהיתי מה היא חושבת.

"בואי, אנחנו נוסעים לבית החולים, אימא שלך כבר תגיע ישר לשם."

ציפי עוזרת לי לקום ולעמוד ואני לא מתנגדת, אין לי כוח לענות בקול. הם יכעסו שהרסתי להם את השבת, שבגללי הם צריכים להגיע למיון ולחכות שם שעות במקום לנוח. השעות הבאות מעורפלות. אני נרדמת ומתעוררת לסירוגין, מתבלבלת בין פחד לתקווה שאולי בכל זאת אמות.

אם זה ככה, אז זה לא נורא. הכול מעורפל, לא פוגע, לא כואב.

"אני צריך שתבלעי מתוקה," אני מתעוררת כשאחד הרופאים מבקש ממני לבלוע צינור שקוף מפלסטיק שהוא רוצה להחדיר לי דרך האף. אני מתרוממת בבהלה כשהוא כבר מושיט את הצינור ומחדיר אותו לנחיר השמאלי שלי בלי לחכות לאישור. אני שמה לב שאימא עומדת לצד מיטתי, לא מתערבת. "תבלעי מותק, אני יודע שזה לא נעים אבל חייבים. תמשיכי לנשום דרך הפה." הרופא מנסה להיות נחמד, אבל אני שומעת חוסר סבלנות בקולו. הוא מת לסיים איתי ולהמשיך הלאה. אין לו כוח לנערות מטומטמות שמנסות להתאבד.

אני מרגישה את רפלקס ההקאה, אבל משתדלת לבלוע ולא להכעיס אותו עד שאני מרגישה את הצינור העבה והנורא מגיע עד פנים בטני. תחושה מוזרה ומבעיתה. אני לא מצליחה לדבר, כל תזוזה שאני עושה מכאיבה לי בגרון ובתוך האף, הצינור עבה ונורא. הנחיר ופנים האף והגרון שורפים לי נורא.

"עכשיו אנחנו נחדיר לך פחם לקיבה שיספוג את כל התרופות, את זוכרת במקרה מה בלעת?"

אני מנידה בזהירות בראשי בשלילה, ועיניי נמלאות דמעות בגלל הזונדה, בגלל הפחד, ובגלל הבושה.

האחות מושיטה לו שקית שקופה מלאה בנוזל סמיך ושחור. הוא מזכיר לי את השחור הפרטי שלי שמשך אותי לבור בשבועות האחרונים. קצת מצחיק אותי שמנסים להציל אותי עם שחור מסוג אחר, בשקית.

"את רואה? זה הפחם הנוזלי, נזרים לך אותו דרך הזונדה, תשתדלי לא לזוז ולא להתנגד ואז זה לא יכאב," הוא מסביר לי באטיות, כמו לילדה מפגרת. אני יכולה להבין אותו. אלוהים, איזה סיוט... למה לא הצלחתי להרוג את עצמי וזהו? זה פשוט לא נגמר...

הרופא מתחיל להזריק את הנוזל לזונדה.

אני חוששת שהוא ייזל החוצה מהצינור ויציף את האף או את הגרון שלי עוד לפני שגייע לקיבה וממש משתדלת לא לזוז יותר מדי ולמלא בדיוקנות אחר הוראותיו.

הפחם מתחיל לנזול בצינור השקוף ומתקרב אל פניי, ואז חודר פנימה לתוכי. אני עוצרת לרגע את הנשימה והרופא מפסיק להזרים אותו ומפציר בי לנשום כרגיל. הוא עצבני.

אני חוזרת לנשום דרך הפה ומרגישה איך הנוזל זורם בצינור שבמורד גרוני ומגיע עד הבטן, קריר ואפל. אני נתקפת רפלקס הקאה נורא ובלתי נשלט והפחם מתפרץ החוצה מכל מקום אפשרי, מפי, מגרוני, מהצינור ומאפי. נוזל שחור ניתז לכל עבר ומכתים את המיטה והבגדים שלי. אוי לא! עכשיו צריך להתחיל הכול מהתחלה. אני מתחילה לייבב. כואב לי.

הרופא מסנן משהו וקורא לאחות כשהוא יוצא החוצה לנקות את בגדיו שהוכתמו ולהירגע מהפציינטית המעצבנת.

בפעמים הבאות שמחדירים לי פחם אני מצליחה להרגיע את עצמי ולהתגבר על רפלקס ההקאה. אני לא רוצה לעצבן אף אחד ונראה שבכל זאת עצבנתי את כולם.

שלוש פעמים נוספות הם מחדירים לי פחם, "כדי לספוג את כל שאריות הכדורים שאולי נותרו לך בקיבה," ואימא לוחשת לי שהם עושים את זה גם כדי ללמד אותי לקח, שככה עושים לכל מי שמנסה להתאבד, כדי שיחשוב טוב-טוב בפעם הבאה.

החליטו לאשפז אותי לכמה ימים וכל הזמן הזה אימא הייתה איתי. בלילות היא חזרה הביתה לישון והגיעה שוב מוקדם בבוקר. אהבתי את התחושה שהיא מטפלת בי, שאכפת לה ממני. היא תמיד הייתה טובה במצבי חירום, רגועה ומקצועית, אבל לא מצאתי חמלה בעיניה. היא נמנעה מקשר עין ובכל פעם שנשארנו לבד, בלי רופאים או אחיות מסביב, היא הלכה לשירותים או לקנות לעצמה קפה.

היא התחמקה ממני.

תהיתי בעצב איך נמשיך מכאן.

באחת ההפסקות לקח אותה הצדה אחד הרופאים שכנראה למד איתה בתיכון. יכולתי לראות שהוא עצבני. הסתכלתי עליהם בדאגה, בטוחה שהוא מתלונן על התנהגותי, כשלפתע שמעת אותי לוחש בקול זועם "איך נתת לזה לקרות?!"

אימא הביטה בי ולא ענתה. עיניה היו עצובות. לא היו לה תשובות.

באחת הפעמים שבהן נשארנו לבד היא הסתכלה עליי. "למה עשית את זה?" היא שאלה.

"את יודעת למה, אימא," עניתי בלאות, לא מבינה איך היא לא מבינה. "אני שונאת אותך, אני שונאת את החיים האלה. נמאס

לי מהכול... רציתי למות." השפלתי מבט, קיוויתי לשמוע משהו ופחדתי להתאכזב.

אחרי כמה שניות של חוסר תגובה הצצתי בה, אבל היא כבר לא הסתכלה עליי. היא הביטה מבעד לחלון הפונה למסדרון בזרם האנשים שעברו בו. מהרהרת במשהו רחוק.

השיחה נגמרה.

למחרת היא הודיעה לי שכמה חברים ביקשו להגיע ולבקר אותי. התמלאתי בכעס. מי צריך שהם יבואו לבקר אותי כאן? על מה נדבר? זה יהיה כל כך מביך, למה בכלל הם צריכים לבוא?
"ומה עם אבא, הוא לא יבוא לבקר?"

"הוא לא מעוניין לבוא, הוא כועס." ענתה בקרירות וקמה לעבר הדלת. היא לא רצתה להמשיך לדבר על הנושא.

שנאתי אותה.

יהב הגיע עם שני החברים שלמדו איתנו למתכונת. הם הביאו לי פרחים ובלונים וזה היה כל כך מגוחך. מה אנחנו חוגגים כאן בדיוק?

המצב היה הזוי ומביך. שתקנו במבוכה. הם שאלו לשלומי ועניתי שבסדר. השיחה נתקעה. יהב ליטף את ידי ומשכתי אותה ממנו, שלא יתבלבל ויחשוב שזה קרה בגללו. כזה שחצן. השתוקקתי שילכו כבר, כולם. ישבתי שם בפיג'מת בית חולים מוכתמת וילדותית, מוקפת בפרחים ובלונים טיפשיים כאילו ילדתי תינוק, כאילו שאנחנו חוגגים. לא היה לי מושג מה הם יודעים ומה יהב סיפר להם, אבל היה פיל ענק בחדר ואף אחד לא דיבר עליו.

"הי חמודה, מה שלומך?" מחכה לתשובה. אני מסובבת את הראש ולא עונה. אין לי כוח לכל מיני שאלות ותחקירים מצד אנשים שנראים לי יותר פסיכיים ממני.

"למה את לא עונה? את לא מרגישה טוב?" כן גאונה, אני לא מרגישה טוב. אחרת למה נראה לך שהייתי שוכבת כאן... איזו סתומה. אני מלאה בכעס רעיל. אני עושה לה פרצוף ומגלגלת עיניים. לא רוצה לדבר איתה. שתעוף לי כבר מהרשתית.

"טוב, בכל מקרה, את צריכה לענות לי על כמה שאלות חמודה..." די כבר עם ה"חמודה" זה כל כך צבוע, היא לא מכירה אותי בכלל. מה חמודה עכשיו?

"ספרי לי למה בלעת כדורים?" היא מתיישבת לידי ואני מבינה שזה הולך להיות ארוך ומייגע.

"כי רציתי למות," אני עונה בקצרה.

"היה מישהו בבית כשעשית את זה?"

"לא," אני נמנעת מלהתבונן בפניה. שתבין את הרמז.

"יש משהו שהיית רוצה לספר לי?"

"ממש לא." אני חצופה והודפת אותה.

"למה עשית את זה?" היא לא מרפה, אבל מנמיכה את הקול.

"כי רציתי למות."

"למה רצית למות?"

"ככה. כי אני שונאת את החיים האלה."

"למה חמודה?" אני מפנה לה גב.

"הבנתי... טוב." היא אוספת את ניירותיה הריקים ופונה ללכת. היא עשתה וי על המשימה ויכולה להמשיך לפציינט הבא. פתאום היא נזכרת במשהו.

"עובדת סוציאלית תגיע אלייך במהלך היום, ויכול להיות שגם היא תרצה לשאול אותך כמה שאלות, בסדר?"

אני נשארת שכובה על צדי ובוכה בשקט. למה לא הצלחתי למות? זה רק הולך ונהיה גרוע יותר. מי יודע מה מחכה לי בבית כשאחזור. יש לי בבטן תהום של פחד ואי-ודאות.

אולי הייתי צריכה להיות נחמדה אליה, בכל זאת היא הפסיכיאטרית של בית החולים. היא עוד עלולה להחליט שאני לא נורמלית וצריכה אשפוז, ואם יש משהו שבאמת מפחיד אותי זה בתי חולים לחולי נפש.

הגעתי הביתה אחרי ארבעה ימים בבית החולים. ימים של בדידות, שתיקות, פחד מהעמיד לבוא. אבא התעלם ממני בהפגנתיות. לא דיבר איתי, לא הסתכל בי אפילו. כאילו שעשיתי משהו רע. אם הייתה בי תקווה שמשהו ישתנה לטובה, היא התפוגגה תוך זמן קצר.

המצב הוסיף להידרדר לתהומות.

אחרי שבוע שבו הלכנו על ביצים פתאום הוא התפרץ ואיים לאשפז אותי בכפייה בבית חולים לחולי נפש, שם ייתנו לי שם מכות חשמל ויקשרו אותי בכתונת משוגעים. הוא אמר שהוא לעולם לא ישחרר אותי, שאבלה שם את שארית חיי עד שאמות זקנה ובודדה. ידעתי שהוא רציני, וגם חשבתי לעצמי שאני באמת לא נורמלית. פחדתי שיגלו עד כמה. אבא תמיד איים שיבוא יום והחברים שלי יגלו מי

אני באמת - חולת נפש עלובה. דיכאונית. קריזיונרית. וכשיבוא היום הזה, אשאר לבד. כמו שמגיע לי. כולם יתרחקו ממני. אף אחד לא יאהב אותי יותר. המעטים שאהבו, יפסיקו.

יצא לי לראות חולי נפש בסרטים. הם נורא הפחידו אותי. לא צפויים, תוקפניים, מבט מזוגג או מוטרף בעיניים. ידעתי שבמצבים רבים גם אני נראית ככה. כמו למשל שנייה אחרי שיצאה מפי שאגה כואבת ולא אנושית, או כשדפקתי את המצח בקיר, חזק יותר ויותר, משתוקקת לפגוע בעצמי. להעניש אותי. אני יודעת שאם מישהו היה רואה אותי מהצד הוא היה מאשפז אותי מיד.

לפעמים אחרי התפרצות שלי ראיתי פחד בעיניהם של אחיי הקטנים וידעתי שהם נרתעים ממני, שאני לא צפויה ומסוכנת בעיניהם, ממש כמו כל המשוגעים האלה.

כעסתי על הכול. על כולם. סבתא רוזה התקשרה אליי בכל יום מאז חזרתי. היא בכתה בכל פעם שדיברה איתי. "אל תדאגי סבתא, אני לא אעשה את זה שוב..." הרגעתי אותה בלאות. ריחמתי עליה וכעסתי על עצמי שאני מאמללת אותה. מסכנה, למה היא צריכה לייסר את עצמה בגללי? היא היחידה שהפגינה איזשהו צער ביחס למעשה שעשיתי. כעסתי בעיקר על בית החולים ש"הציל אותי" והכריח אותי לקבל טיפול פסיכולוגי מטופש.

שתיקות בשקל

אני יושבת מולה שותקת וזועפת. מי אני בשבילה בכלל? והרי אבא צודק, היא עושה את זה רק בשביל הכסף, זה לא שבאמת אכפת לה מי אני ומה אני חושבת. היא גבוהה ומתולתלת, עיניה חומות וטובות. אולי היא מטומטמת, מי נהיה פסיכולוג ומקשיב כל היום לצרות של אחרים? אני עושה "דווקא" - מגלגלת עיניים, עושה פרצופים. אני שונאת אותה עוד לפני שהכרנו. אני שונאת את כולם. אני לא אדבר. אני לא אשבר ראשונה. אני מישירה מבט לעיניה ורואה בהן רכות. הן מחייכות אליי, מעודדות. היא מחכה שאתחיל לדבר.

אני סורקת את החדר. הוא נמצא בדירה קטנה בקומה השנייה בבניין ירושלמי ותיק ברחביה. הוא קטן וחמים. זר פרחים סגולים מונח בכד על שולחן זכוכית קטן ליד חבילת הטישור. שטיח בורדו חם מתחת לשולחן ולשתי הכורסאות שלנו.

אני אוהבת פרחים וחוזרת להביט בהם שוב ושוב כשאני חומקת ממבטה. אני משפילה מבט אל כפות ידיי, מקלפת ציפורן. אנחנו מחליפות בקושי כמה משפטים. קשה לי לנצח במשחק השקט הזה. אני לא חזקה כמוה.

נסעתי בשני אוטובוסים כדי להגיע הנה, והלכתי עשר דקות נוספות ברגל. חתיכת מסע. מזל שאני אוהבת ללכת ושהשכונה נחמדה, ירוקה, פרחונית ושקטה.

היא לא נשברת. לא נבהלת מהשתיקה. ממשיכה לחייך ולהנהן בצפייה שאגיד משהו. היא שואלת מעט שאלות, ואני עונה בקצרה.

כשהמפגש הראשון נגמר אני יוצאת בהקלה מהחדר. ייאוש צורב ממלא אותי כשאני חושבת על הפגישות הנוספות שעליי לקיים איתה. נשתוק עוד תשע פגישות?

אחרי שלוש פגישות התחלתי לדבר. סיפרתי על אימא, על אבא, על המילים שהוא אומר, על המכות, על הפחד, על השנאה שחשתי כלפיו. סיפרתי על החדר - המקלט החונק שלי, סיפרתי על השנאה לעצמי, על ההקאות שהפכו להרגל ולדרך נוספת להעניש את עצמי, על דפיקות הראש בקיר, על הלימודים, על האהבה לספרים, על החלום להיות סופרת, על החברים, על יהב. דיברתי. החלטתי שאין לי מה להפסיד, ושאם כבר אני יושבת פה, והיא מרוויחה כסף בזכותי שלפחות נדבר קצת. נראה איזו גיבורה היא תהיה מול כל הפסולת ששפכתי לרגליה, מול כל הכיעור והזוהמה של חיי? מבטה נעשה עצוב. בעיקר כשבכיתי. ובכיתי המון. הופתעתי מעצמי, אבל הכאב יצא ממני בלי שליטה. היא ספגה הכול, הושיטה לי טישו ומדי פעם ליטפה את זרועי. שנאתי להיות חלשה, אבל לא יכולתי להפסיק. איבדתי שליטה ברגע שפתחתי את הסכר.

חשדתי בה שהיא מתנהגת ככה עם כל המטופלים שלה, ושלא באמת אכפת לה ממני, אבל המועקות והסודות שהפכו למילים נעשו קלים יותר. זו הייתה הפעם הראשונה שסיפרתי למישהו את מה שעבר עליי, באמת, בלי לייפות או לסנן, וכששמעתי את הדברים יוצאים מפי, נמלאתי עצב נורא ולא יכולתי להפסיק לבכות.

היא דיברה איתי ברוך גדול כל כך שבהתחלה הרגשתי שהוא מוזר עד מלאכותי, אבל לאחר כמה מפגשים הצלחתי להתמסר ולהרפות. הצלחתי לבטוח בה.

היא ליטפה אותי במילותיה, בהקשבה שלה, בהנהוגיה. היא אמרה לי שאני ראויה לאהבה, ואני בכיתי. אני? ראויה לאהבה? אחרי כל מה שעשיתי? אחרי איך שהתנהגתי? ידעתי שהיא מרחמת עליי ונגעלתי מעצמי. הרגשתי שאני מניפולטיבית, חלשה, מחפשת אהבה בכל מקום.

מפגישה לפגישה נשרו ממני שכבות. הייתי ילדה קטנה שרצתה שיאהבו אותה גם אם היא בוכה, גם אם היא חלשה. תקווה גדולה החלה למלא אותי. תקווה בשבילי וגם בשביל גלי, שאיכשהו העתיד המחכה לה מילא אותי באימה. לראשונה בחיי הרגשתי שלמישהו, חוץ מסבתא, אכפת ממני. לפחות לארבעים דקות בשבוע.

הדרך אל הפסיכולוגית והדרך ממנה בחזרה נדמו כשתי דרכים שונות לחלוטין. האחת הייתה ארוכה, חסרת נשימה. פסעתי בה מהר, כמעט רצה, עקפתי אנשים, תחנות ומכשולים אחרים, השתוקקתי להגיע ולשפוך הכול, לקבל את החיבוק השבועי שלי. ככל פעם שעלייתי במדרגות, מדלגת שתיים-שתיים בריצה כמעט נואשת, ודופקת בהיסוס בדלת הלבנה, המתקלפת, תמיד מקדימה בכמה דקות, היא פתחה אותה מעט וביקשה שאחכה לה רק עוד כמה דקות. תמיד אמרה זאת בחיוך, כאילו שהיא שומרת עבורי חיבוק טוב במיוחד היום. הדרך השנייה, בחזרה אל התחנה, הייתה אטית ומהורהרת. עיניי נפוחות, אך לבי שקט ומרוקן, נקי. שקועה בהרהורים צעדתי ברחוב, מתעלמת מקיומם של הסובבים אותי, מושכת את התחושה המרחפת.

עד שאגיע הביתה.

לגיהינום האישי שלי שממהר לחדור אליי באלימות ובגסות כמעט מיד. זה מצחיק, אבל מאז ניסיון ההתאבדות שלי הנושא לא עלה בבית. כאילו שניתנה פקודה לא להזכיר אותו, להעלים אותו. כאילו

שאם לא נאמר דבר הוא פשוט ייכחד מההיסטוריה המשפחתית שלנו.

כולם חזרו לשגרה, ולפעמים תהיתי אם לא דמיינתי בעצם את כל מה שקרה. רק הפסיכולוגית היוותה הוכחה לכך שמהו קרה, שהייתי מוכנה לשינוי.

כל השבוע חיכיתי בקוצר רוח למפגשים בימי חמישי בארבע אחר הצהריים. כשהסתיימו עשר הפגישות שהתחייבתי אליהן הכריז אבא במין חיוך של שמחה לאיד שהוא מפסיק לשלם עליהן. הוא טען שאני עדיין מתנהגת כמו פסיכית, ושזה ממילא לא עוזר. שאני לא מקשיבה, לא ממלאת אחר חוקי הבית. שאני ילדה רעה. הקרקע נשמטה תחת רגליי. הרגשתי שאני עומדת לצלול שוב לתהום שחורה ומיאיאשת שבה אבא שוב מנצח. הוא החזק ואני החלשה, הנתונה לחסדיו ולרחמיו. ולכספיו.

"למה, אבא?" שאלתי בתחינה, "היא עוזרת לי, זה פשוט לוקח זמן, אבל אכפת לה ממני, ואני יכולה לדבר איתה..."

הוא הביט אליי במבט מזרה אימה. "אני מאוד מקווה שאת חושבת טוב-טוב לפני שאת מספרת לה דברים. את לא צריכה לספר לאנשים זרים מה קורה אצלנו בבית. זה לא עניינם. חוץ מזה, את באמת חושבת שאכפת לה ממך?" הוא מתח שפתיו בלגלוג, "אכפת לה מהכסף שהיא מקבלת, זה הכול. את רוצה להמשיך, תעבדי ותשלמי לה מהכסף שלך. אני לא מבזבז יותר כסף על השטויות האלה."

אימא ניסתה לדבר על לבו אחרי שהלכנו לישון. יכולתי לשמוע רק את תשובותיו התוקפניות אל מול מלמוליה השקטים. "אני לא מוציא עליה שקל נוסף! גמרנו, תפסיקי לבלבל לי את המוח, היא רוצה להמשיך? שתצא לעבוד ולשלם על עצמה. אני לא זורק כסף על שטויות כאלה, פסיכולוגית... עוד פוסטמה שחושבת שמגיע לה

שלוש מאות שקל לשעה בשביל לשבת ולשמוע שטויות של אחרים. את לא רואה שזה לא עוזר לה? שום דבר כבר לא יעזור לה! ככה היא! זה האופי שלה!"

בערב יום רביעי התקשרתי לפסיכולוגית ובקול נכאים מסרתי לה את הבשורה המרה. היא שתקה, ואני הרגשתי איך מתגנב ללבי החשש שאולי אבא צדק ובכלל לא אכפת לה ממני, שאולי באמת הייתי טיפשה שהאמנתי לה, שסיפרתי, שככה נפתחתי בפניה. סיימנו את השיחה וסגרנו את הטלפון. אחרי כמה שניות הוא צלצל. "מיה", זו הייתה היא על הקו. "הייתי רוצה מאוד שנמשיך להיפגש. אני רוצה שתשלמי לי שקל עבור כל פגישה, והעיקר שתמשיכי להגיע בשעה הקבועה."

הפעם אני שתקתי. התהפכה לי הבטן.

באמת אכפת לה.

דמעות עלו בעיניי מרוב התרגשות. רציתי לחבק אותה ולקבל ממנה את החיבוק שלי. לא ידעתי איך אוכל להודות לה, ולא ידעתי איך לספר לאבא שאנחנו ממשיכות להיפגש. הוא ירתח. אבל תחושת רכה של ניצחון קטן וערך עצמי החלה לפשוט בי. אבא טעה. אני צדקתי. בעולמי הקטן, שעד לא מזמן התקיים בו רק צד אחד קיצוני, הצד הרע, נבט צד אחר שלא ידעתי על קיומו - הצד הטוב.

בצד הרע משפילים, מרביצים, שונאים, לועגים, מתחרים מי מנצח ומי חזק יותר, בצד הרע יש מפלצות ובתי חולים לחולי נפש וחבורות כחולות וכואבות, בצד הרע יש חדר קטן שסוגר עליי ומגן עליי, בצד הרע יש ילדה שמננה ומכוערת שמקיאא בשירותים, ילדה זנותית שכולם רוצים רק לזייץ אותה, טיפשה שמפטטת בשיעורים

וכל התלמידים חכמים יותר ממנה. ופתאום, בעדינות, מרים את ראשו בביישנות הצד הטוב. עד עכשיו רק סבתא הייתה חלק ממנו, ועכשיו גם היא. והן כבר שתיים. שתיים שמאמינות בי. שאוהבות אותי. שמלטפות אותי.

בצד הטוב מחייכים, רכים, מחמיאים. בצד הטוב אפשר להיות עדין ולא חזק, בצד הטוב יש ילדה קטנה ועדינה שאף אחד לא חושב שהיא טיפשה או שמנה, היא נהדרת וראויה, היא יפהפייה, בצד הטוב יש ידיים רכות ומילים שנזהרות לא לפגוע אלא רוצות לרפא, בצד הטוב מותר לבכות, להראות חולשה, להישען ולנוח, להפסיק להתגונן.

בצד הטוב יש אהבה, ומאחוריה מבצבצת טיפ-טיפה תקווה.

מטבעות של אהבה

אני משחקת עם גלי בדוקים. היא שמחה לשחק איתי, ואני תמיד מפסידה לה בכוונה. אני אוהבת לראות אותה מאושרת, וזה קורה פחות ופחות. כמו שידעתי שיקרה, ככל שהיא גדלה אבא הראה לה פחות אהבה והפגין כלפיה כוח ושליטה.

"מיה, את אוהבת אותי?" היא שואלת אותי פתאום.

"בטח שכן גלוש. למה את שואלת?"

"כי אתמול, כשאבא צעק עליי, הוא אמר לי שהוא לא אוהב אותי כשאני ילדה רעה, ורציתי לדעת אם את עדיין אוהבת אותי." היא ממשיכה לשחק אבל אני רואה עצב בעיניה המושפלות. אהבה היא קלף מיקוח כל כך כואב.

"אבא סתם אומר. בטח שהוא אוהב אותך, יש לו דרך מוזרה להראות את זה. הוא סתם מנסה לגרום לך להתנהג יפה..." אני מצטטת את דבריה של אימא בלי להאמין לאף מילה שיוצאת מפי, הרי האהבה נגמרת כשגדלים קצת, בלי קשר ל"איך מתנהגים". כבר ידעתי.

"אותך הוא אהב פעם?" היא מביטה בעיניי ושולחת לי חץ ישיר ללב. כשהיא נולדה הוא כבר לא אהב אותי, היא צודקת, אבל כאב לשמוע את זה מפיה של אחותי התמימה, שמילותיה פשוטות, בלי לרחם או ליפות. ידעתי מה עומד מאחורי שאלתה. היא רצתה לדעת אם אי-פעם אבא אהב אותי, ואם כן, למה הפסיק? היא פחדה שזה מה שיקרה גם לה. היא חייבת לדעת שאיתה זה יהיה אחרת. היא חייבת לפחות לקוות.

"אותי הוא לא אהב אף פעם גלוש, יש לך מזל."

התיישבנו לאכול ארוחת בוקר. אבא הכין פנקייקים במילוי של גבינה עם סוכר וצימוקים - ארוחת הבוקר האהובה עליי. היה לו מצב רוח טוב.

אימא ואחיי יצאו ואנחנו נשארנו בבית. לפני שיצאה שמעתי את אימא לוחשת לו שהיא רוצה שנבלה קצת יחד, לבד, ושהיא לוקחת את הקטנים. לא היה אכפת לי שזו לא בחירה שלו.

"אבא, ספר לי על הילדות שלך," מצאתי נושא לשיחה ארוכה. אבא אהב לספר על חייו בגרמניה. הרגשתי שהרגעים האלה שבריריים. אבא ובת יושבים ואוכלים ארוחת בוקר.

"כבר סיפרתי לך אלף פעמים. לא נמאס לך?"

"לא, נו, ספר לי שוב..."

"טוב, אז פעם אחת, לפני שנים רבות," הוא פתח בנימה מלגלגת, אבל כשראה שאני קשובה הלגלוג נעלם. "לא היו לנו חיים כמו שלכם. לא היו לנו חדר מלא צעצועים ומקרר מלא אוכל. אלו היו ימים קשים." מבטו בהה בנוגות אל פינה רחוקה בחדר. פניו התרככו, ולרגע היה קשה להאמין שהן יכולות להיות מטורפות ומפחידות כל כך בסיטואציות אחרות. "היינו ארבעה אחים לפני המלחמה, וכמו שאת כבר יודעת אחד מהם מת." הוא השתק. הנחתי יד על גבו ומיד הסרתי אותה כשהוא נרתע. "בנימין יצא לקנות אוכל. פשוט היו שעות שבהן יהודים הורשו להסתובב בעיר ולקנות קצת אוכל... הוא יצא עם סל קניות, וזו הייתה הפעם האחרונה שראיתי אותו ככה, עומד על שתי רגליים." ישבתי בשקט ולא הוצאתי הגה. הנחתי לו להיזכר. בנימין, אחיו הצעיר, היה קטן ממנו בשנה וחצי. סבתא שיינדל, אימא שלו, סיפרה שהיו קשורים

מאוד. לא התכוונתי לשמוע סיפור עצוב, אבל לא רציתי להפסיק אותו. "בדרך תפסה אותו חבורת נערים גרמנים והחלה להכות אותו. הם עמדו סביבו ובעטו בו בכל הגוף, בראש, בפנים. אחת השכנות ראתה זאת וחזרה בריצה לספר לנו. כולנו רצנו החוצה לעזור לו, אבל כשהגענו הוא כבר היה מחוסר הכרה, פניו מנופחות בצורה מפחידה. אני אף פעם לא אשכח את הפנים שלו ככה. אחר כך כבר לא הצלחתי להיזכר איך הוא היה לפני כן. בכל פעם שנזכרתי בו הוא היה מנופח ומפחיד, העיניים שלו סגורות, האף שבור ומוטה הצדה... הוא נפטר כמה חודשים אחר כך, בייסורים... זה היה נורא."

אבא קם ופינה את צלחתו לכיור. השיחה שלנו הסתיימה.

חבל. דווקא רציתי שיספר לי על התעלולים שעשו כשהיו ילדים, לפני המלחמה. איך פעם דחפו את אחד האחים למזרקה בעיר, איך ביקרו את סבא שלהם בכפר ורכבו על סוסים שפרצו בדהרות חסרות שליטה, ואיך חזרו רק אחרי כמה שעות הביתה, מותשים אך מרוצים. כאלה סיפורים רציתי. סתם קלקלתי לו את מצב הרוח, סתם הרסתי את הרגע שהיה בינינו. פיניתי את הצלחת שלי והלכתי אחריו למטבח.

"אולי תספר לי על הסוסים של סבא שלך?" ניסיתי בייאושי לתקן את המצב.

"לא עכשיו, יש לי דברים לעשות," ענה בקוצר רוח.

הלכתי לחדרי ונשכבתי במיטה. לפחות היה שקט. כמעט נעים.

אימא, בן וגלי נכנסו הביתה. הם היו שקטים. בן וגלי פנו לחדרם. "איפה היית כל כך הרבה זמן?" צעק אבא עליה. "מה עם ארוחת צהריים? מי יבשל? את חושבת שאני אכין כל יום? היום תורך! תיכנסי למטבח ותתחילי להזיז את התחת השמן שלך!"

הכנסתי לטייפ קסטה של מדונה ושרתי איתה בשקט. ניסיתי להיאחז ברגעים שחווינו. דיברנו, התקרבנו, הייתה תקווה. "Papa don't preach..." שרה מדונה, ותהיתי אילו יחסים היו לה עם אבא שלה. בקליפ הוא כעס עליה כי היא נכנסה להיריון, אבל לא נראה שהוא שנה אותה.

שקרנית

אני חוזרת מהעבודה באוטובוס החדשני של אגד - אוטובוס וחצי, יש בו עוד חצי אוטובוס שמחובר אליו מאחור. אני מתיישבת במקום הקבוע שלי, ספסל אחד לפני הסוף, ליד החלון. רחוק מהנהג, רחוק מאנשים.

אני בוהה החוצה ושוקעת במחשבות. התחלתי לעבוד במדרחוב בן יהודה בדוכן של אוכל סיני מהיר. אני רוצה להרוויח כסף, לקנות לעצמי בגדים, לצאת לבלות עם חברות. אבא לא נותן לי דמי כיס. הוא אומר שכסף לא צומח על עצים, שאצא לעבוד בשבילו.

אני מרוויחה פעמיים, פחות שעות בבית ויותר כסף בכיס. למזלי אבא לא התנגד, כי זה היה רעיון שלו. העבודה משמשת לי מפלט. לפעמים, אחרי המשמרת, אני נפגשת עם חברות במרכז העיר ואוכלת גלידה בקרוול. נוצר לי מרחב פרטי קטן שבו אני יכולה להיות אני וליהנות מדברים פשוטים.

בדרך כלל אני אוהבת להתבונן מרחוק בנוסעים העולים והיורדים, לדמיין לעצמי את סיפור חייו של זה שנושא סלים, ההוא שסוחב עגלה, אישה וילדיה, אבל הערב אני דרוכה וקצרת רוח. מצחי הקודח ממחשבות נלחץ אל הזוגית הקרה של החלון. תחושה כבדה בבטן. מה יהיה? מה אני? איך אצא מזה הפעם? אני מאחרת בשעה שלמה.

נסחפתי בבילוי. ישבתי ב"טליתא קומי" עם מיכל ואכלנו גלידה, שקענו בשיחת נפש עמוקה בלי לשים לב לזמן, ואחר כך פינקנו את עצמנו בעוגיות טעימות מהמאפייה בקינג ג'ורג'. בדרך כלל

אני אומרת לאבא שהמשמרת נגמרה מאוחר מהרגיל, אבל הוא לא טיפש, הוא יודע מתי אני אמורה לחזור גם אם היא נגמרת מאוחר יותר.

אני מציצה שוב ושוב בשעון. אולי אגלה שהוא טועה. איך הזמן עובר מהר, אלוהים. אני הרי יודעת עם מי יש לי עסק וכמה מסוכן להמרות את פיו, ודווקא היום הוא העיר לי לפני שיצאתי שאפסיק להגיע מאוחר, שלא הגיוני שהדוכן פתוח עד שעות כאלה. הוא התחיל לחשוד. הדופק שלי מהיר, וכתפיי מכווצות במתח. בחילה עולה בי כשאני חושבת על העוגיות המחורבנות, איזה לחץ, סיוט! אני מפחדת ממנו! כל הכיף שהיה הערב נעלם כלא היה.

האוטובוס עולה בעלייה התלולה לגבעה הצרפתית לאטו. מה אכפת לו? יש לו זמן. אנשים יורדים בתחנות והוא מתרוקן. כולם עייפים מהיום שהיה, ורק אני דוהרת במחשבות.

קיים סיכוי קלוש שהוא הלך לישון, ואצליח להתגנב הביתה בלי שירגיש. הלוואי! אני מתפללת לאלוהים. כל כך הרבה פעמים הוא מתעלם מתחינותיי, אולי הפעם יאיר פניו אליי? אולי יציל אותי? אני תשושה.

אחרון הנוסעים יורד תחנה אחת לפניי. הנהג מציץ בי מבעד למראה, תוהה אם שכחתי לרדת. אני מסמנת שאני יורדת עכשיו, בתחנה האחרונה, ומחייכת אליו חיוך מלאכותי. האם היה מציל אותי אם היה יודע מה מחכה לי בבית? ואולי הוא מהנהגים החרמנים האלה? כבר קרה שאחד מהם סירב לפתוח לי את הדלת עד שאחבק אותו. וכשחיבקתי אותו ברפיון ובחוסר חשק, הוא הצמיד אותי אליו בכוח ואז פתח לי את הדלת עם שיניים נוצצות. היו עוד הרבה מטרידים, מאוננים. לא סתם קורים לי דברים כאלה. אני משדרת משהו?

ודאי שאני לא מספרת על דברים כאלה להורים. הם רק יאשימו אותי ויגבילו אותי עוד יותר. אני מוכנה להסתכן בתמורה ליציאה מהבית, בתמורה להרגשה שאני כמו כולם.

הנהג עייף, לא מסוכן. אני נראית לו כמו נערה רגילה שחוזרת מבילוי לילי עם חברים. אילו רק ידע באיזו תהום אני מתבוססת ברגעים אלו.

אני מגיעה לתחנה ויורדת לאטי. אמנם אני מאחרת, אבל זה כבר אבוד, ועכשיו אני מושכת את הדקות שנותרו עד שאפתח את הדלת. זה לא פייר. רוב החברים שלי חוזרים לביתם צוהלים ועלזים, הוריהם לא מגבילים אותם בשעה ומקבלים את פניהם בשמחה. רק אני מפתדת לחזור הביתה. הגוף שלי נוקשה ומתוח. אני מרגישה שהשכמות שלי מכווצות וכואבות. יש לי גידול ענקי בחזה שמועך לי את הלב ואת הריאות. מה יהיה? עד כמה הוא יכעס? בשביל מה אני חיה בכלל? למה אנשים מתלהבים לחיות, למה הם כל כך מאושרים? אני לא מבינה את זה. אני לא מבינה את הציפייה וההשתוקקות לעתיד. בעל? ילדים? משפחה? מי רוצה את זה? מי רוצה יחס משפיל? מי רוצה להיתקע כל החיים עם אדם שהוא שונא? מי רוצה לגדל ילדים שימררו את חייו?

פתאום מבליח בי רעיון - אגיד שהשעון שלי נעצר. אני שונאת לשקר. תמיד מסמיקה נורא וקשה לי להסתכל בעיניים, אבל לפעמים אין בררה, צריך לשקר כדי לשרוד.

אני מכוונת את השעון לשעה ורבע אחורה ומקווה שהמשחק הקטן והפאתטי שלי ישכנע אותו, שהוא יקנה את התירוץ הדבילי הזה. אני צועדת בטוחה יותר בשביל המואר בפנסים כתומים. "בבקשה אלוהים תן לי ללכת לישון בשקט", אני ממלמלת ושולחת נשיקה לשמים רגע לפני שאני נכנסת לחדר המדרגות החשוך. יש בלבי

תקווה. אני מכניסה את המפתח לחור המנעול לאט-לאט, שן אחר שן. מתפללת שהוא כבר ישן. אם הוא ישן, אוי לי אם אעיר אותו.

המפתח נכנס למנעול בחריקה קטנה, ואז אני מסובבת אותו ממש לאט כדי שלא ישמיע את ה"טיק" המעצבן שתמיד מעיר את אבא כשהוא מגיע לסוף הסיכוב. אני לוקחת אוויר ושמה לב שלא נשמתי כבר שניות ארוכות. עכשיו הידית. אני לוחצת עליה בתנועה אחידה ואטית, מנסה להקהות את חריקותיה ולהיות שקטה כמו חתול, לא להעיר את המפלצת משנתה הקלה.

הדלת נפתחה בחריקה שקטה. נשימתי נעצרת כשאני רואה אותו יושב בסלון, צופה בטלוויזיה.

"את יודעת מה השעה?" הוא שואל בקול שקט ומסוכן, לא מסיט עיניו מהמרקע.

אני חייבת להאמין בשקר שלי כדי שזה יצליח. זה הסיכוי היחיד שלי. אני לוקחת אוויר ועושה עצמי מציצה בשעון ומטומטמת.

"כן, תשע ורבע, אני אומרת, "לא הייתה עבודה הערב והדוכן נסגר מוקדם מהרגיל, פשוט חיכיתי למיכל שתסיים משהו בעיר כדי לא לחזור לבד..." קולי מתפוגג. אני מחייכת חיוך מאולץ ומתוח, מנסה לשוות לפניי מראה שמוח ותמים.

"מה פתאום תשע ורבע! עשר וחצי!" הוא מרים את קולו ומביט בי. עיניו כהות ודוקרות.

"מה פתאום? הנה, תראה..." אני אוזרת אומץ ומתקרבת אליו כדי להראות לו את השעון שעל ידי. "אתה רואה?" אני מחייכת חיוך רפה, לא אשרוד עוד זמן רב במשחק המטופש הזה. הוא יעלה עליי תוך רגע. אלוהים, תעזור לי, אני מתחננת בלבי.

הוא מציץ בו. "השעון שלך מקולקל! עכשיו עשר וחצי!" הוא בודק שוב ליתר ביטחון בשעון שלו ובזה שעל הקיר. "עשר וחצי, את רואה?" הוא מוכיח לי. אבל קונה את זה. הוא מאמין. הטון שלו יציב ולא ממשיך לעלות. זה סימן טוב. אני מתעודדת.

"מה? מוזר..." אני מתעסקת עם המחוגים, נוקשת עם הציפורן על זכוכית השעון. "אבל הבוקר הוא עבד... אולי נגמרה הבטרייה..." אני מתפללת שיאמין לי, שיניח לי. אני לא מעזה להסתכל לו בעיניים, שלא יראה את השקר השקוף שניבט מעיניי. הוא שותק. הזמן שעובר מרגיש לי כמו נצח.

"תדאגי לקחת אותו לשען השבוע," אומר הסוהר שלי. "את לא יכולה להסתובב בלי שעון."

ניצלתי.

"טוב, אני אקח מחר. אני מצטערת אבא, התכוונתי לא לאחר, דווקא חשבתי שאני מקדימה לשם שינוי..." הקול שלי נותר תלוי לרגע באוויר כשאני ממשיכה לפתח את השקר. אני רוצה להיות הילדה הזו שמקדימה ברבע שעה ולא מאחרת. ילדה טובה, ששומרת על החוקים. ילדה כזאת כמו שאבא היה רוצה.

"טוב, לילה טוב," הוא מתרצה והולך לצחצח שיניים.

תודה אלוהים.

תחרות מתישה

בן ואני היינו בתחרות מתמדת. הוא תמיד ניצח. הצטיין באנגלית ובחשבון, בעוד אני הייתי תלמידה בינונית בכיתה המזדיינת שלנו. עברתי את הבגרויות בקושי. שיננתי בעל פה טקסטים שרגע אחר כך זלגו לי החוצה מהראש. לא בלטתי לשום כיוון. לא לטוב ולא לרע. רק בספרות פרחתי. אלו היו חמש היחידות שהכי נהגית מהן. הייתה לי מורה מבוגרת ומוזרה שמצאה בכל סיפור סמלים פאליים. אהבתי אותה, רק בשיעורים שלה הרגשתי שאני חכמה. קראתי את כל הספרים לבגרות, ומעולם לא הסתפקתי בתקצירים.

אבל מולי היה בן, שהביא הביתה תעודות מצוינות, שמעולם לא פטפט בכיתה, שהצטיין באנגלית ובמתמטיקה בלי מאמץ. התנחמתי בכך שלעומתו היו לי חברים רבים, אף שידעתי שזו מחשבה רדודה ומטופשת. אבא כמובן לעג לי בכל הזדמנות. "אולי בן ילמד אותך אנגלית? ילד בכיתה ז' ילמד נערה בכיתה י"ב אנגלית..." הוא גיחך ובן הצטרף אליו. ממש מצחיק. שנאתי אותם. הם הפכו לשניים, כמו אלו מהחבובות שיושבים ביציע ולועגים לכולם. הם לעגו לי. בן ואני היינו מרוחקים יותר מאי-פעם. לא די בכך ששנינו היינו מתבגרים, הוא קיבל את התפקיד הנחשק של הילד האהוב של אבא. התקוטטנו בכל הזדמנות. לא שכחתי לו את ההלשנה, זו שבגללה נאסר על יחב לבוא אליי.

מאז המשבר יחב ואני נקלענו למשחק אכזרי ביחסינו. הוא בעיקר שיחק בי, ואני לא הצלחתי להיות חזקה מספיק כדי להפסיק אותו. אחרי שנפרדנו הוא ביקש שנחזור, אמר שהתחרט והבין כמה הוא אוהב אותי. הייתי בטוחה שהוא מרחם עליי אחרי ניסיון ההתאבדות

הפאתטי שלי, אבל הוא כבש את לבי וחזרנו. החלטנו לשכב. שנינו היינו בתולים ונרגשים לקראת המעשה. לאורך תקופה קצרה היה נפלא ורומנטי, אך התברר שיהב רועה גם בשדות זרים.

עוצמת הפגיעה שחשתי הייתה רגש שלא ידעתי קודם. יהב בגד באמוני, בתמימותי, בגופי. בגד בי אחרי שביתק את בתוליי בהבטחה לאהבה. הרגשתי שכעס מהדק את חומת ההגנה המאובטחת שלי, זו שתגן עליי מפני כל מי שינסה לפגוע בי.

הודעתי לו שזה נגמר בינינו, ואפילו סטרתי לו בכוח, כמו שראיתי שעושים בסרטים. והוא בכה, אוהו, כמה הוא בכה, והתחנן. כל ספקותיו נעלמו פתאום, והוא רצה אותי בכל מאודו.

התקשיתי לעמוד מולו לאורך זמן, וככל שהיה נחוש יותר להחזיר אותי אליו השתכנעתי שהוא באמת אוהב אותי. הוא הבטיח להשתנות. להפסיק עם הספקות. להפסיק עם הבגידות. נשבע שיאהב אותי לנצח.

ואני האמנתי.

צו ראשון

קיבלתי צו ראשון. להפתעתי ניתן לי לבחור בין כמה קורסים קדם-צבאיים. אני? הטיפשה? קיבלה זימון לקד"צים שנחשבים יוקרתיים? כנראה הטעות של שיבוצי בכיתת המצטיינים המשיכה לשחק לטובתי. דפדפתי בחוברת הקטנה והתלבטתי בין קורס מד"ציות לקורס מש"קיות חינוך, משתעשעת ברעיון שאני יכולה לבחור. הקורס השני כלל יציאה לטיולים בטבע, וזה מה שהכריע את בחירתי. שלחתי פרטים, בטוחה שלא אשמע מהם, שהטעות תתגלה בקרוב. לאחר כמה חודשים קיבלתי תשובה חיובית.

מוזר ומשמח. מישהו האמין בי בכל זאת. ניצוץ של תקווה לעתיד נבט בתוכי.

אבא לעג לי שאני פראיירית, שהקורס בעצם לא נמנה עם חודשי השירות הצבאי, ושאני מתנדבת על חשבון הזמן הפרטי שלי. גם תוכן הקורס, טיולים והדרכות, נשמע לו טיפשי. "מה, תטיילי כל היום על חשבון הזמן הפרטי שלך? טוב, פראיירים לא מתים, רק מתחלפים," הוא גיחך, ואני שנאתי אותו, אבל לא באמת הקשבתי. כל מה שעניין אותי היה לעוף מהבית וכמה שיותר מהר, לא ממש היה אכפת לי לאן או בשביל מה. במכתב נכתב שהבסיס ממוקם ליד צפת. נשמע לי מספיק רחוק. שמחתי לגלות שלא נותר זמן רב בין סיום הלימודים לתחילת הקורס. ליתר דיוק היו לי שבועיים בדיוק.

אין לי מושג איך אבא הרשה לי לטוס. אני מניחה שרגע לפני שהתגייסתי הוא הבין שגם ככה אצא או-טו-טו מתחום שליטתו. ססתי עם חברות ליוון ושילמתי בכסף שחסכתי מהעבודה שלי.

ידעתי שאזדקק לו, וכל הנסיעות אחרי הלימודים בשני אוטובוסים למרכז העיר כדי לעבוד היו שוות את המאמץ.

ביוון פרקתי עול. הסתובבתי חשופת חזה בחופים, ממירה את דימוי הזונה מהמקלטים בנערה קולית ומופרעת. היה לי יותר נוח ככה. לראשונה בחיי הייתי חופשייה. נהייתי מהנופים הפתוחים, מהעצמאות ומהשקט שהיו נחלתי. נהגתי בטוסטוס בלי רישיון, לא מפחדת למות, הכרתי בנים מכל העולם שגרמו לי להרגיש יפה ונחשקת, הסתובבתי בפאבים עד האור הראשון של הבוקר, לא ישנתי כמעט, ניסיתי למצות כל רגע של טוב, כל רגע שבו התבוננתי בראי וראיתי את הנערה היפה והשזופה שניבטה ממנו. פראית מאוד.

ביוון גיליתי שאפשר לחיות גם אחרת, שהחיים יכולים להיות מהנים. היה לי כל כך טוב, שהיו רגעים שבהם חשבתי להישאר שם ולעבוד בבר המקומי. לא לחזור לעולם.

בדיוק כאלה חיים אני רוצה, חשבתי. חיים שבהם אני יפה ונחשקת, חופשייה ועושה ככל העולה על רוחי.

חזרתי הביתה. כמה ימים לאחר החזרה לארץ הגיע יום הגיוס.

אימא הסיעה אותי ליד אליהו בתל אביב. סבתא רוזה ושתי חברות טובות הצטרפו אליה. אבא כמובן לא הגיע, למרות מסעות השכנועים שאימא הפעילה עליו בלילות.

"תעזבי אותי, לא רוצה!" הוא צעק, ואני הרגשתי שכבר לא אכפת לי.

גם ככה לא רציתי שיבוא.

הגענו לרחבה ענקית מלאה בני נוער כמוני. בתוך כמה דקות עליתי לאוטובוס ונופפתי לכולן מהחלון. הרגשתי שהסתיימה תקופה

מסוימת בחיי. תקופה רעה ושחורה. ובכל זאת, משום מקום, עלה בי עצב עצום.

הקורס התקיים במחנה מחו"ה אלון ליד צפת. התעוררנו בכל יום בארבע וחצי בבוקר לאימון גופני, אכלנו ארוחת בוקר ואז למדנו שעות ארוכות או נסענו ברחבי הארץ לימים ארוכים של טיולים והדרכות. רוב הזמן הייתי תשושה. לא נהניתי. שוב לימודים שהתקשיתי בהם, וקול שניקר כל העת בראשי: "מטומטמת, את לא תצליחי, את הכי טיפשה כאן."

בנות יפות, חכמות, מוכשרות לקחו חלק בקורס, ואני הרגשתי נחותה לאין שיעור. כשנתבקשתי לעמוד מול הכיתה וללמד משהו נלחצתי כל כך שהתקשיתי לזכור את החומר. מצאתי עוד ועוד הוכחות לטמטום שלי והייתי בטוחה שתכף יגלו את הטעות שנעשתה כשזימנו אותי לקורס. שלא כמו שאר הבנות, שחלמו לשרת בסוף הקורס בגדוד, לא שגיתי בחלומות האלה. היה לי ברור שאני לא עשויה מחומר של אנשים מצטיינים, אלא מחומר של אנשים שמדדים מאחור ומקווים רק לסיים את המסלול.

כשהקצו לנו זמן להתקשר הביתה, וכולן נעמדו בהתרגשות בתור לטלפון הציבורי, מפסידות שעות שינה ורחצה רק כדי לדבר עם הבית, נהניתי ממקלחות שקטות וריקות. הבית אף פעם לא מילא אותי בכוח או בתקווה. פעם התקשרתי לסבתא במקום לצלצל הביתה, ואימא נעלבה נורא. לפעמים, כשתחושת הבדידות הציפה אותי, התקשרתי בכל זאת, מתפללת שאימא תענה. לא רציתי בשום אופן להיתקל באבא. ידעתי בדיוק מה יאמר: "אמרתי לך! אבל כמו תמיד את עושה מה שאת רוצה ולא מקשיבה לי, עכשיו תאכלי את מה שבישלת ואל תבכי לי. בשביל מה היית צריכה את זה?"

שנאתי להרגיש חלשה ונזקקת. רציתי להיות חזקה. "מה שלא הורג מחשל", נהגתי למלמל. והרי נשארתי בחיים, אחרי הכול. זה אומר עליי משהו, לא? חיפשתי כוחות בתוכי. לפעמים מצאתי אותם ולפעמים נעניתי באכזבה.

בלילות בכיתי עמוק לתוך הכרית, בודדה בין עשרות בנות מוצלחות. בשבתות שבהן נשארנו בבסיס המשפחות הגיעו לבקר. גם שלי, אבל זו לא הייתה משפחה שמחה כמו של כולן. תמיד ראיתי בעינייה של גלי עצב וידעתי שהיא סובלת. היא כבר הייתה כמעט בת עשר וידעתי בצער שהגיע תורה. בן כבר היה בן שש-עשרה ולרוב לא הגיע לביקורים. העדיף להיות לבד. באחד הביקורים ראיתי מתח נורא בעיניה של אימא, שספגה צעקות לאורך כל הדרך עד לבסיס. הם התווכחו בקולי קולות, בלי בושה. התביישתי בהם. רציתי שילכו כבר. כשהביקור הסתיים, אבא שלף שקית עם אוכל שאני אוהבת: ממרח חצילים, פסטה ברוטב, בורקסים עם תרד. זו הייתה המחווה הראשונה בחיי, שחשתי שיועדה רק לי. התרגשתי ממנה.

שנים אחר כך, כשאתבונן בתמונה שאימא צילמה באחת השבתות, אתעצב אל לבי. אני במדים, כומתה לראשי, לבקשתה של אימא, עיניי אדומות ונפוחות לאחר בכי, חיוך מאולץ ונבוך משוך על פניי. אבא עומד לידי וכל גופו משדר רוגז ומבוכה.

שובצתי בבסיס קרוב לאילת. שמחתי שהקורס הסתיים סוף-סוף. לא אכפת היה לי מהגדוד או מהציונים. למרות הכול התחלתי חיים חדשים והייתי רחוקה מהבית.

השירות הצבאי התגלה כאכזבה. גיליתי שצבא ההגנה לישראל מורכב בסך הכול ממפקדים חרמנים ומחיילים שרק רוצים הביתה.

חזרתי הביתה אחת לשבוע ביום שישי, ופעם בחודש נשארתי לשבת בבסיס.

תמיד נראה לי שאני החיילת היחידה ששמחה להישאר בבסיס. בשבתות שבהן הגעתי הביתה התנהלתי בסביבת אבא בזהירות. השתדלתי לא לבלות זמן רב בבית ולצאת כמה שיותר. אבא כבר לא יכול ממש להגביל אותי, אבל עדיין כעס על ה"רעש" שהקמתי כשנכנסתי הביתה. משהו השתנה בינינו. הוא היה פחות עוין כלפיי. יותר מאופק בסביבתי. אם הייתי עוצמת עיניים ממש חזק אפילו יכולתי להרגיש צל של חיבה כלפיי. שנינו שמרנו על הסטטוס קוו החדש שנוצר - יחסים חדשים ושבריריים, כמעט כמו שני זרים מנומסים.

הוא לא הרביץ לי יותר. רק צרח לפעמים. האש עברה לגלי הקטנה. ידעתי. הוא היה נורא אליה. לא הפסיק לומר לה כמה שהיא מטומטמת, כמה שהוא לא רצה אותה, וכמה חבל שהיא נולדה בכלל. ילדה קטנה. ראיתי איך היא דועכת תחת מטח ההשפלות. בדיוק כמוני. אימא אמרה שלפעמים היא נכנסת למיטה סתם ככה באמצע היום ולא יוצאת ממנה. שוכבת לבדה. בלי חברים, בלי אהבה. ילדה עצובה.

בחופשות מהצבא ובשבתות בבית ביליתי איתה קצת. ניסיתי להשקיט מעט את ייסורי המצפון שלי. הרגשתי שאני מפקירה אותה בשדה הקרב.

בלילות בכיתי. כאבתי את כאבה. ייסרתי את עצמי על שנשטתי אותה. איזו מין אחות אני?

בשבת אחת, לאחר שאבא שוב צרח על גלי והשפיל אותה לעיני כולנו, פרשתי לחדרי וכתבתי מכתב ארוך לעובדת הסוציאלית שטיפלה בנו בעבר. כתבתי לה שחייבים להוציא את גלי מהבית.

שחייבים להציל אותה. שאני מפחדת שהיא תנסה להתאבד ואולי תצליח. כתבתי לה, אבל לא שלחתי את המכתב. פחדתי.

פחדתי לערער את המצב. פחדתי מהתגובה של אבא כשיגלה שאני שלחתי את המכתב. פחדתי שהאש תשוב אליי, ושלא יהיה לי עוד בית לחזור אליו. שתקתי.

בדיוק כמו ששתקו כולם.

משתחררת

כשהגיע יום השחרור חזרתי הביתה והתפללתי שיהיה בסדר. שכנעתי את עצמי שהדברים השתנו מאז גרתי בבית, שהתבגרתי, שאני כבר לא עושה שטויות. הבטחתי לעצמי שאהיה ילדה טובה, שאזהר לא לעצבן אותי, שאשמור על היחסים הרגועים יחסית שבנינו בשנתיים האחרונות. אני אתלבש בצורה צנועה, אהיה שקטה, אעשה כל מה שיאמר. אציית לחוקים.

החלטתי למצוא עבודה ולהירשם ללימודים באוניברסיטה, שאמורים היו להתחיל כעבור כמה חודשים. ידעתי שאני חייבת לשמור על עצמי עסוקה ורחוקה מהבית. רק לבוא לישון עד שאמצא סידור אחר למגורים. חשבתי לנסות גם את המעונות.

קינאתי מאוד בחברותיי שחסכו לטיול אחרי הצבא, אבל ידעתי שעל מנת לבנות את החיים החדשים שלי כמה שיותר מהר ועם כמה שפחות נזקים בדרך אהיה חייבת לעבוד ולחסוך כסף. נרשמתי ללימודים כי ידעתי שזה מה שאבא מצפה שאעשה, ולא רציתי לריב שוב. אמנם הוא התעצבן שהלכתי על תואר בספרות, אבל לשנינו היה ברור שאני לא מספיק חכמה כדי להתקבל ללימודי פסיכולוגיה או עריכת דין.

נדרתי לעצמי להיות ילדה טובה עד שאצא מהבית, ושזה יקרה כמה שיותר מהר.

מצאתי עבודת מלצרות בקפה עטרה במדרחוב כשהלימודים החלו. עשיתי את צעדי הראשונים בעולם כאדם בוגר ואחראי ושמחתי שהנה, סוף-סוף, הדברים מתחילים להסתדר עבורי. בשעות שבהן הייתי בבית הלכתי על ביצים, משתדלת לא לבלוט. "זה לא הבית שלך!" הוא תמיד אמר, ופתאום הבנתי שזה בדיוק כך - הוא העניק לי בית עד גיל שמונה-עשרה כי היה חייב לפי החוק, ומאז עשה לי טובה שבכלל הרשה לי לגור בו.

ככל שנקפו הימים עלתה רמת המתח. מזערתי את נוכחותי, אך נראה כי אף על פי כן נבנתה סביבי רשת עשויה קורים דקים ועדינים למראה, שעכביש רעב ישב עליהן, ממתין לרגע שבו אפול לתוכם כטרף תמים שלא צפה את עתידו.

אבא צעק על אימא, על גלי ואפילו על בן. ידעתי שהכעס מצטבר בו וקשור בנוכחותי בבית, ועוד ידעתי שזה רק עניין של זמן עד ששוב יאבד שליטה.

נראה כי כל דבר שעשיתי הרגיז אותו. כל דבר שאמרתי עורר בו כעס. הוא טען שאני מרעישה. ידית הדלת, רחש צחצוח השיניים, הורדת המים באסלה. התאמצתי יותר, קיוויתי להחזיר את המצב לסטטוס קוו העדין שיצרנו. אימא נהגה לספר לי שוב ושוב כמה הוא דאג לי, חשב עליי. התקשיתי להאמין לה, אבל המחשבה חיממה את לבי. "הוא אוהב אותך בדרכו", היא תמיד אמרה, ואני תמיד נורא רציתי להאמין לה, אבל עם כל יום שעבר ידעתי שהמצב הופך נפיץ יותר ויותר, ושאני חייבת לצאת משדה המוקשים לפני שאחד מהם יתפוצץ לי בפרצוף. עדיין לא הבנתי כיצד אבא מצליח לגשר על הפער הזה בין האופן שבו אנשים תפסו אותו

לבין האדם שהרשה לעצמו להיות בביתו. כלפי חבריו, עורכי הדין מהפרקליטות, היה נחמד, מנומס, עדין, חייכן. תמיד כשהתקשר מישוהו כדי להיוועץ בו לגבי מקרה הוא היה שקול, נבון, דיבר בשקט, במילים גבוהות, נתן טיפים, חשב על אסטרטגיה, אפילו אם כמה שניות לפני כן הוא עמד עם אחי הקטן ולגלג עליי כמו ילד שניתנה לו בטעות עמדת כוח ושליטה. את האבא הזה הייתי רוצה, לא את המניאק המטורף שגידל אותי. אבא שאפשר לסמוך עליו שיעזור לי בעת צרה, שאדע שהוא בעדי, מנסה למצוא פתרונות לטובתי. אימא תמיד אמרה שמאז חזר ממלחמת יום כיפור הוא לא אותו בן אדם, שהוא סובל מסיוטים בלילות ובוכה מתוך שינה. היא טענה שהוא סובל מפוסט-טראומה וניסתה לשכנע אותו לקבל טיפול. אבל אבא סירב. הוא לא צריך אף אחד. הוא חשב שהוא מספיק חזק כדי לטפל בעצמו, לא סמך על איש שיוכל לעזור לו. הוא לא באמת רצה להיות אבא כזה, אני בטוחה, אבל ההתעקשות לא לקבל עזרה דפקה אותנו חזק. את כולנו.

יומני היקר,

באוטובוס, בדרך למשמרת ערב בעבודה, החלטתי שאצא מהבית כבר השבוע. לטובת ביטחוני האישי. אחרי שנתיים בצבא, שבהן הייתי בחורה אהובה ומקובלת, קיבלתי כבוד מאחרים והבנתי שאני ראויה להערכה, אני לא מוכנה להיות שוב מושפלת. די.

אני חייבת לאזור אומץ ולהתחיל בחיי החדשים. אני יודעת שאסתדר, אני יודעת שאצליח, הרי מגיל ארבע-עשרה אני חולמת לעזוב את הבית, ועכשיו אני גדולה. אני יכולה. אני סתם מפחדת. תכלס יותר מפחד להישאר בבית. נזכרתי בכל הפעמים שבהן אבא

צרח עליי שבגיל שמונה-עשרה אני אעוף סוף-סוף מהבית, שהוא לא רוצה לראות אותי יותר אף פעם, ושאיני תודה שהוא נותן לי לגור שם בכלל. אז לפני שישפיל אותי שוב אני אעשה את הצעד הזה ואציל את כבודי. החלטתי.

מחר אתחיל לחפש דירה. זהו. אני עושה את זה! אני מתרגשת. מפרפרת לי הבטן. אין לי מושג איך אסתדר כלכלית אבל אני מחושלת. אני חזקה. אני אצליח.

ערב אחד שבתי הביתה מאוחר לאחר חיפושי דירה. הייתי מורעבת. וידאתי שהוא לא במטבח ונכנסתי בגנבה, מחפשת משהו לאכול. על הכיריים מצאתי סיר עם פתיתים. לקחתי כף והתחלתי לאכול כשאוזניי כרויות לרעשים. ידעתי שהוא שונא שאני אוכלת מהסיר, אבל הייתי צריכה רק כמה כפות כדי להירגע ולהכין לי משהו. נראה שלרגע שקעתי בטעמם המנחם של הפתיתים החמימים כשלפתע פתאום הוא צץ מאחוריי.

”שוב את אוכלת מהסיר? מה, את מפגרת, את לא מבינה שזה לכולם?”
כמעט נחנקתי כשזינקתי בבהלה.

”אני מצטערת, לקחתי רק כף אחת, הנה, אני אחמם לי בצלחת,
ניגשתי במהירות לארון הכלים.

”את לא תחממי לך שום דבר! מה את חושבת שזה, בית מלון? את באה מתי שאת רוצה ואוכלת מתי שאת רוצה? עד איזה גיל את חושבת שאפרנס אותך? יש לך כסף עכשיו, את עובדת, תקני לך אוכל ותכיני לעצמך, אני מכין למי שגר פה, זה לא בשבילך!” הטון שלו עלה, מלבה את כעסו, ושוב הייתי חסרת אונים מולו. “זמי ישלם את

חשבון הטלפון? מה את חושבת, שכל היום תדברי עם החברים שלך ולא תשלמי על זה? אמרתי לך שתעופי בגיל שמונה-עשרה מהבית, מה פתאום חזרת לכאן? תתחילי לחשוב איך את עוזבת כאן וכמה שיותר מהר! את לא גרה כאן יותר, אין לך מה לחפש פה!" המילים שלו הדהדו את דרכן לתוך לבי הפגוע כשפניו מתעוותות בגועל. מה עשיתי לו שהוא שונא אותי כל כך?

"אני מחפשת דירה..." מלמלתי מושפלת, וכעס החל לטפס במעלה גרוני.

"צאי מהמטבח! תקני לך אוכל משלך!"

"בסדר, אל תדאג! אני אעוף מכאן מחר ולא תראה אותי יותר לעולם, אני שונאת אותך, חולה נפש!" סיננתי בכעס. כבר לא הייתי אותה ילדה מסכנה שתינתן לו להשפיל אותה. מי הוא חושב שהוא? הוא הרים את הצלחת שהוצאתי והתכוון להשליך אותה עליי. הרמתי את ידי לגונן על פניי. "מיקי, מה יש לך? תפסיק מיד!" אימא הצילה אותי.

"שתעופי מכאן כבר, אני לא יכול לסבול אותה, שתגור במקום אחר, זה לא הבית שלה!" דמעות זלגו על פניי בחמת זעם. דבר לא השתנה. הוא נשאר מפלצת, הוא שנא אותי, והאמת שגם אני שנאתי אותו. לא רציתי לראות אותו שוב לעולם. נדרתי לעצמי שגם אם אתחתן פעם ויהיו לי ילדים, הוא לא יפגוש אותם, או אותי, לעולם! שלפתי תיק גב מהארון והתחלתי לארוז. אימא נכנסה לחדר.

"מה את עושה?"

"כמו מה זה נראה? אני הולכת מכאן, ואני לא מתכוונת לחזור." שנאתי אותם. את כולם.

"אל תלכי, הוא יירגע עוד מעט..."

"אימא, הוא הריים צלחת ורצה לזרוק עליי! הוא שונא אותי ולא יעזור כלום, לא משנה כמה אני משתדלת, הוא לא יכול לסבול אותי. אני לא מתכוונת להישאר כאן אפילו דקה נוספת ולהמשיך להשפיל את עצמי!"

הרגשתי חזקה יותר פתאום. משהו בפנים הרגיש טוב. אני פועלת נכון, חשבתי. אני באמת לא אחזור לכאן לעולם, וככל שאמרתי את זה, בלב או בקול, נוצרה בי שכבה נוספת של בן אדם שלם. עם כבוד, עם כוח.

"אל תלכי מיה, זה יסתדר בסוף, לאן תלכי עכשיו? איך תסתדרי? את מתחילה ללמוד, מאיפה יהיה לך כסף?"

"אימא, את חיה בסרט! זו בעיה שלך שאת מוכנה להמשיך לחיות ככה, אני לא מתכוונת להישאר כאן ולסבול את זה יותר, זה נגמר!"

נעם לי שאימא רצתה שאשאר. הרגשתי כמעט אהובה. ומצד שני אם אני אלך, חשבתי, כל החצים יופנו אליה. אולי היא רוצה שאשאר ממניע אגואיסטי, כי נוח לה כשאני השעיר לעזאזל של אבא, ולא דווקא מאהבה גדולה כלפיי. הייתי חשדנית. קוצנית.

"אבל לאן תלכי עכשיו? לילה, מחר תחפשי דירה בשקט, קחי לך כמה ימים עד שתמצאי משהו מתאים, תירגעי נו..."

היא בכל זאת דאגה לי. זה קצת ריכך אותי ולרגע התבלבלתי. זה היה נעים כל כך, מלטף. באחת התעשתי וחזרתי לארוז ביתר שאת. אסור לי ליפול למלכודת הזו. זה לא באמת ככה. זה לא באמת נעים. אני לא באמת אהובה או רצויה. כמה ימים נראו לי כמו נצח, איך אחזיק מעמד עוד כמה ימים?! הוא באמת עלול להרביץ

לי, שוב. אולי אפילו להרוג אותי. נמאס לי. הצלחת שהרים היום הייתה סימן שאסור לי להתעלם ממנו. והרי נשבעתי לעצמי שאם ירים עליי שוב יד... לצאת! לצאת עכשיו! לברוח רחוק! לא לחכות אפילו רגע אחד נוסף, להציל את עצמי, להציל את עצמי! רכסתי את התיק והנפתי אותו על גבי. הנחישות שאחזה בי הפתיעה את אימא וגם אותי. פתאום ידעתי. פעלתי בלי לעצור, בלי להסס.

"אני אישן אצל חברות ויהיה בסדר," חמלה מפתיעה מילאה אותי, חמלה שקולה של אנשים בוגרים. חיבקתי אותה. ריחמתי עליה. מסכנה. אני משאירה אותה בתופת הזה ובורחת. אני משאירה את כולם ובורחת. "גם את צריכה לצאת מכאן, זה לא נורמלי, תראי איך הוא מתנהג לכולם, תראי איך הוא מתעלל בגלי..." קיוויתי לרגע שאולי היא תברח איתי, תיקח איתה את גלי, בן יסתדר איתו יפה, הוא יגדל לספר שהיה לו אבא אחר. אבל גלי... מיד ידעתי שאני מדברת לקיר אטום. אימא לא תעזוב לעולם.

היא חיבקה אותי בחזרה. "את יודעת שאני לא יכולה לקום וללכת..." לחשה. לא, לא ידעתי, לא הבנתי את זה. את הרי בן אדם חופשי, יש לך רגליים, יש לך קריירה, את אמורה לשמור על הילדים שלך! למה בעצם את לא יכולה? רציתי לצרות. לא אמרתי דבר. התקדמתי לכיוון הדלת וידעתי שזה הצעד החשוב ביותר שעשיתי בחיי, הצעד הראשון שלי למען עצמי. אגואיסטי אולי, אבל הכרחי.

ככה, בטריקת דלת זועפת ובלי שום התייחסות מיוחדת, הסתיים פרק מכאיב בחיי. צעדתי בבטחה לעבר דרך חדשה. הייתי ילדה קטנה בעולם גדול, אבל הכול נראה מבטיח. "אני חזקה," מלמלתי. "אני יכולה, אם עברתי את מה שעברתי, דבר לא יוכל לעצור אותי."

יומני,

אני מחפשת דירה ובינתיים מתגוררת אצל חברה שקודחת לי במוח על סיפורי האהבהבים שלה. אני משתוקקת להגיע כבר לספה הזאת, שראיתי בדמיוני פעמים כה רבות כששכבתי כאובה ומושפלת בחדרי. ספה שתגאל אותי מכל ייסורי, שפשוט אוכל לקרוס לתוכה בהקלה בסופו של יום מחיי החדשים ואקשיב לשקט שמקיף אותה. לא יהיו אנשים סביבי, אולי רק כמה כלבים שאאמץ. רק אני, הכלבים והשקט שלי. בלי שאף אחד ישפוט אותי, יצעק עליי. בלי שאף אחד יפגע בי. היא תגן עליי מכל הרוע שהקיף אותי שנים רבות כל כך. ספה שתהיה רק שלי ואוכל לנוח עליה כמה שרק ארצה. מצחיק שאני חולמת על ספה. מכל החלומות בעולם בחרתי חלום קטן כזה, מצומצם, עלוב אפילו. אבל זה כל מה שלבי משתוקק אליו. פינה משלי, מוגנת, שקטה.

על יותר מזה אני אפילו לא מעזה לחלום.

חיים חדשים

מצאתי דירה בגבעה הצרפתית. פאתטית שכמותי. רציתי לברוח מהבית, אבל כמו חיה שהייתה כלואה בכלוב כל חייה וכשפותחים לה את הדלת היא מפחדת לצאת, כך פחדתי להתרחק מהמוכר. החלטתי לגור בשכונה שגדלתי בה. לעשות את הצעדים לאט-לאט, וכשארגיש חזקה מספיק, להתרחק עוד.

הדירה שמצאתי הייתה של בני זוג ששכרו אותם בעצמם וחיפשו שותפה לאחד החדרים כדי שיהיה להם קל יותר לשלם את שכר הדירה. לא הבנתי בחוקי השכירות אז, ולא ידעתי שזה מעשה לא חוקי. גם לא הפליא אותי שלא חתמנו על חוזה מסודר. העיקר היה לצאת ומהר, למצוא לי מקום בטוח לישון בו. רחוק מהסכנה.

חתמנו על חוזה שהם שרבטו בכתב יד. בחרתי להתעלם מספקותיי. הכול הפחיד אותי באותה נקודה, ולא ידעתי אם התחושה מוצדקת או לא, אם היא אמיתית או שקרית.

התעלמתי מהפחד ופרקתי את התיק לתוך ארון קטן בחדר החדש שלי. היו לי מעט חפצים: כמה חולצות, מכנסיים, לבנים, ספרים שאהבתי במיוחד. את שאר הדברים השארתי מאחוריי. תכננתי לקחת אותם בשלב מאוחר יותר, כשאסתדר בדירתי החדשה. סיימתי לפרוק ונשכבתי על מיטת היחיד שלי. הבטתי אל התקרה הצבועה בלבן בוהק ופלסטי ותהיתי אם אמצא כאן את השקט המיוחל. צללים של התרגשות ואושר התגנבו ללבי. הנה אני, בחדר חדש, בבית חדש, והכול בזכות עצמי. הצלתי את עצמי במו ידיי. אני באמת חזקה. נשמתי עמוק ועודדתי את עצמי. כמה נעים היה לי להרגיש ככה.

יצאתי אל הסלון והתיישבתי באנחת רווחה על הספה השחורה דמוית העור. מגעה היה קריר ודביק. פרשתי ידי לצדדים וחיכתי לעברם. הם חייכו אליי מהמטבח וחשדנות ניבטה מעיניהם. ודאי תהו אם הכול בסדר איתי, מה העניין שלי עם הספה והאנחה, ובכלל, מה הסיפור שלי, בחורה שממהרת לעזוב את הבית בגיל צעיר כל כך? ביני לבין עצמי הודיתי שהמצב לא אידאלי. הם היו בסך הכול שני אנשים זרים שנקלעו למצב כלכלי מורכב, מצב שחייב אותם להכניס אותי לביתם.

היא הייתה שמנה ומכווערת, שיערה צבוע לבלונד צהוב, פְּרָחָה. הוא היה ערס, אבל נאה ומטופח יחסית אליה, וגם נחמד וחכם יותר. היא עבדה כפקידה באיזה משרד בתלפיות, והוא עבד בהשכרת רכב. הם סיפרו לי שהתחתנו לא מזמן. ניסיתי להיראות נחמדה, חייכתי אליהם, רציתי שירצו שאשאר.

פתאום מצאתי את עצמי תלויה בחסדיהם של זרים: של הבוס, של בעלי הבית. זו הייתה הרגשה משונה ולא נעימה, אולי ככה מרגישים כשמתבגרים?

לאחר שהתמקמתי התקשרתי לאימא. "מצאתי דירה," אמרתי. "הכול בסדר, אם את רוצה את יכולה לבוא לבקר..." הוספתי. בחנתי את תגובתה.

"נראה," התחמקה, ואז שינתה נושא, "ואיך תסתדרי עם הכסף?" "יש לי עבודה ויהיה בסדר," נהניתי לשמוע את עצמי מהצד שמחה כל כך. אפילו אם קצת שיקרתי.

הפסימיות של אימא דחפה אותי להיות אופטימית. רציתי להיות שונה ממנה, לא לטמון את ראשי בחול. בהמשך השיחה היא שאלה מה קורה עם יהב. לא סיפרתי לה, אבל נפרדתי ממנו באופן סופי

כמה שבועות לפני כן. הוא לא אהב אותי באמת, לפחות לא בתחושה שלי. הוא לא הצליח למלא את הבור השחור והצמא שלי. בתוך תוכי ידעתי שהוא בעיקר אהב לזיין אותי, כמו שאבא אמר, וידעתי שהוא שוכב עם אחרות בבסיס שלו. כשעזבתי את הבית עזבתי גם אותו. לא רציתי לשתף את אימא בכל זה, לא רציתי להדאיג אותה ולא לשמוע את דעתה בעניין. ידעתי שהיא תנסה לשכנע אותי לחזור אליו. היא אהבה אותו וקיוותה שנתחתן. אבל אני החלטתי לעזוב את כל האנשים שפגעו בי ולהתחיל הכול מחדש.

לא ידעתי שזה אפשרי עד שפשוט עשיתי זאת ברגע של דחף אימפולסיבי.

לא היה בי צער או עצב על הפרדה שלנו. התחושה הפתיעה אותי לאור העובדה שהיינו זוג ארבע שנים. תהיתי מי הייתי שם ולמה לא עשיתי זאת קודם, ממה פחדתי? הבנתי שתמיד הייתי תלויה בבני הזוג שלי ושזו הייתה טעות איומה. ציפיתי לקבל מהם אהבה שתפצה על השנאה שחיכתה לי בבית, אבל היא אף פעם לא הספיקה לי, האהבה שלהם.

גיחכתי לעצמי. באמת חשבתי שאהבה של אדם אחר תרפא את כל הפצעים?

עבדתי במלצרות. הבוס היה נורא, אבל הרווחתי סכום שאפשר לי להסתדר איכשהו עם שכר הדירה, האוכל והחשבונות. הרגשתי שאני מפויסת יותר עם העולם, עם הסובבים.

בסך הכול היה לי טוב לי בחיי החדשים, אבל הייתי, בכל זאת, לבד. ימי שישי היו קשים לי מאוד. סבתא רוזה התקשרה בכל יום שישי

כדי לאחל לי שבת שלום, וזה העציב אותי עוד יותר. הרגשתי בודדה ורחוקה מכולם. לפעמים בני הזוג הזמינו אותי לאכול איתם ואז ניסו לתשאל אותי על המשפחה שלי. הסקרנות שלהם הצחיקה אותי, הם היו שקופים. סיפרתי להם שהיחסים בינינו קרירים ושגם ככה אף פעם לא אכלו אצלנו ארוחת שישי. ניסיתי לתאר את המצב בקלילות ולהסתיר את הכאב העמוק שמילא את לבי.

באחד מהימים אימא קפצה לביקור קצר וחששה מאוד שאבא יגלה על כך. היא עשתה סיבוב קצר ונראה שלא התרשמה מהדירה, אבל בדיוק כשהתחילה להפחיד אותי לגבי החוזה עם בני הזוג היא הציצה בשעון וגילתה שהשעה מאוחרת, ושאבא עומד לשוב מהעבודה. אסור שידע שהיא ביקרה אותי.

מובן שהוא עצמו לא דיבר איתי. בן לא התקשר וגם לא גלי. הם פחדו להכעיס אותו ולא העזו לטלפן. התגעגעתי להיות חלק. ממשפחה. אף שמעולם לא באמת הייתי, ועדיין זה היה הרבה יותר ממה שהיה לי עכשיו. לא היה שום ערוץ תקשורת בינינו. פחדתי להתקשר הביתה ושאבא יענה לי. דאגתי לגלי. תמיד עלו בעיני דמעות כשחשבתי עליה.

בסופי שבוע, כשבני הזוג נסעו לארוחות משפחתיות והשאירו אותי לבד בבית, בכיתי בקול. הרשיתי לעצמי להתפרק כשאף אחד לא היה עד לכך. התביישתי. על מה אני בוכה? השגתי את השקט שפיללתי אליו כל כך, אז מה אני רוצה? למה אני לא מסופקת אף פעם?

רוב החברות שלי עדיין התגוררו עם ההורים וחיי משפחה נורמליים. לפעמים מיכל הזמינה אותי לאכול איתם ונענית בשמחה, אבל תמיד כשישבתי שם הרגשתי שעלי להיות אסירת תודה ולהפגין אותה בהגזמה, להחזיר להם טובה על כך שהזמינו

אותי, המסכנה שאין לה משפחה, שההורים שלה לא בקשר איתה. האשכנזייה.

ידעתי שאחרי שאלך הם ירכלו עליי, יצקצקו בלשונם, ירחמו. ככה אשכנזים, לא חמים, לא אוהבים את הילדים שלהם. יכולתי לדמיין אותם אומרים את זה, ובכל מקרה ידעתי שכך הם חושבים. שנאתי את זה, ופעמים רבות בחרתי להישאר לבד עם כל החרא שלי.

הצטערתי שגלעד היה רחוק ממני. הוא שירת אי-שם בבסיס בגולן, וכשחזר הביתה הוא היה עסוק עם המשפחה שלו ועם מיכל כמובן. כמה השתוקקתי לשבת איתו בחושך ולהקשיב לדויד ברוזה כמו פעם, לבכות על כתפו, ושהוא יחבק אותי ויגיד לי שאני יפהייה ושהוא אוהב אותי.

אימא התקשרה כמעט בכל יום. אבל השיחות איתה היו נוקשות וקרירות. הן לא ניחמו אותי בשום צורה. היא כעסה על כך שעזבתי. לא נרגעה. בתוך תוכה האשימה אותי שבגללי אבא עוד יותר עצבני ומוציא הכול עליה ועל גלי.

כבר חלפו חודשיים וחצי מאז עזבתי, ובכל הזמן הזה לא הזמינו אותי אפילו פעם אחת לבוא הביתה לביקור. לא חסרתי לאף אחד, רק לגלי אולי. אבל היא כבר התרגלה למצב אחרי שנתיים שהייתי בצבא.

הצטערתי עליה מאוד. ידעתי שהיא שק האגרוף החדש של אבא ולא יכולתי לעשות דבר בעניין, לא יכולתי להיות שק האגרוף שלו בשבילה. ניסיתי לשוחח עם אימא, אבל דבריי נפלו על אוזניים ערלות. התנחמתי בעובדה שהוא מרביץ פחות, לפחות לא בתדירות

שהיה מרביץ לי. אבל המילים שאמר פצעו אותה כמו אגרופים חדים בבטן. אולי היה עדיף שימשיך להרביץ, אני לא יודעת.

"מטומטמת", "חבל שנולדת", "אני לא יכול לסבול אותך", "את לא שווה כלום", "אני שונא אותך", הוא ירה צרורות לתוך לבה של ילדה קטנה בת אחת-עשרה וקצת.

"הילדה זומבי", אימא דיווחה לי בטלפון כשאבא לא נכת. קטנה ושפופה היא הסתגרה בחדר שלה ונשכבה על המיטה בזמן שחברותיה שיחקו בחוץ בגומי ובקלאס. היא התבגרה בכלא שלה בזמן שחברותיה עדיין היו ילדות. הן הפסיקו לקרוא לה לבוא, גם ככה אבא אף פעם לא הרשה לה להצטרף אליהן ובטח שלא להזמין חברות. היא איבדה את ילדותה כשם שאני איבדתי את ילדותי, ואני ריחמתי עליה. בכיתי. שלפתי את המכתב שלא שלחתי והתבוננתי בו ובדמעותיי שנשרו עליו והכתימו אותו.

לא ידעתי מה לעשות.

פעם, כשעוד הייתי חיילת והגעתי הביתה לשישי-שבת, שאלתי את גלי בשקט אם היא רוצה שאעזור לה לצאת מהבית. היא בכתה והתחננה שלא אעשה דבר. היא פחדה לעבור לפנימייה, לעזוב את הבית. כמו כלב, שאוהב את בעליו גם אם הם מתאכזרים, או מתעללים בו, כך נשארה גלי נאמנה להוריי.

המכתב רעד בידיי. החזרתי אותו בהיסוס אל שקית המכתבים שלי. פחד הציף אותי, ותהיתי אם אתגבר עליו אי-פעם.

לפעמים בשיחות עם חברים מהלימודים הרגשתי שהם חושבים שאני ילדה מפונקת שגדלה בבית טוב. זה היה מגוחך והצחיק אותי, אבל לא תיקנתי אותם.

יום אחד חזרתי הביתה עייפה מהלימודים ומצאתי את הדברים שלי זרוקים במסדרון הבניין, מחוץ לדירה. הייתי המומה. לא הבנתי מה קרה עד שהבלונדינית הסתומה צרחה עליי שאני מפתה את בעלה, שמלכתחילה לא הייתה צריכה לאפשר לי לגור איתם ושהחברות שלה כל הזמן הזהירו אותה שזה מה שיקרה עם בחורה יפה. הייתי מבוהלת, נחרדת מהמחשבה שאין לי איפה לישון הלילה. הבית לא בא בחשבון. נאלצתי לעבור דירה.

לשמחתי חברה מהצבא אפשרה לי להתגורר אצלה לכמה ימים עד שאסתדר.

די מהר מצאתי חדר בדירה בשכונת רסקו עם שתי שותפות. עזבתי את הגבעה הצרפתית סוף-סוף, וגיליתי שירושלים יכולה להיות מאירת פנים ונעימה כשמתרחקים מהשכונה עתירת הזיכרונות הכואבים. סבתא החליטה שעכשיו, כשאני סטודנטית, היא תעזור לי עם הכסף. אף שבקושי הסתדרה עם המעט שקיבלה מביטוח לאומי ומשילומי הרנטות מגרמניה, היא העבירה בכל חודש שלישי מהתקציב שלה כדי להקל עליי לשלם את שכר הדירה. התעקשתי שאוכל להסתדר, אך סבתא לא ויתרה.

מה הייתי עושה בלעדיה? סבתא הייתה לי כמו מלאך המלווה אותי, דואג שיהיה קצת יותר קל, שאדע, שארגיש שמישהו אוהב אותי.

הפעם, כשחחמתי על חוזה אמיתי, נאלצתי לבקש את עזרת ההורים.

בהתחלה כלל לא פניתי אליהם. ביקשתי מסבתא שתהיה ערבה, אבל בעל הבית לא הסכים מאחר שהייתה פנסיונרית דלת פרוטה. לא העזתי לבקש מחבריי, הם היו בדיוק במצב שלי, סטודנטים עניים שמשתכרים בקושי כדי לשכור חדר קטן.

אבא ואימא היו המוצא היחיד שלי לשכירת דירה נורמלית.

כשצלצלתי הביתה הרגשתי שאפילו הקול שלי שפוף. הנה, הפחד הכי גדול שלי התממש. אני צריכה להשפיל את עצמי ולבקש עזרה מאנשים ששונאים אותי, שלא מעוניינים לתת לי כלום. שרק מחכים שאפול.

הייתה זו הפעם הראשונה מאז עזבתי את הבית שהרגשתי שוב חלשה ופגיעה. אבא כמובן חגג על החזרת הכוח והשליטה לידי, אפילו אם רק באופן זמני.

הוא ואימא הסכימו לבוא רק אחרי שאיימו עליי והזהירו אותי שלא יהיו בעיות עם התשלומים, כאילו שאני אישה זרה שהם לא מכירים. תהיתי בכאב איך ייתכן שהם לא מאמינים בי, לא סומכים עליי שאצליח לשלם, והרי מעולם לא ביקשתי מהם עזרה כספית.

פאניקה חלחלה לתוכי כשהעזתי לדמיין מה יקרה אם הם לא יחתמו.

בפגישה עם הבעלים האנגלים של הבית התפללתי שהכול יעבור בשלום. כשאבא דיבר, בעל הדירה לחש לאשתו "He is definitely not my cup of tea..." ואני הפסקתי לנשום והבטתי באבא בחשש. איזה אידיוט, מה הוא חושב, שאנחנו לא מבינים אנגלית? לא שלא יכולתי להבין אותו, אבא היה תוקפן ומתנשא במשא ומתן על החוזה, ובכל זאת... אחרי שעה וחצי הם לחצו ידיים, ואני נשענתי אחורה, נושמת בהקלה.

באוניברסיטה העברית

ישבתי באוניברסיטה בכיתה של חכמים וחכמות ושוב לא קלטתי כלום. למה בכלל נרשמתי ללימודים המטופשים האלו? המוח שלי היה מרוקן. מה יש לי? למה אני לא קולטת כלום?

מבחינה חברתית היה לי טוב. גיליתי את המריחואנה והעישונים על הדשא, "מדעי הדשא" כינו אותנו החברה ממדעי החברה, ואותנו זה הצחיק. באמת ישבנו די הרבה על הדשא. היו שם כמה בנים חמודים, אבל אני נדלקתי דווקא על בחור שלא למד איתנו, קראו לו רן. הכרנו במועדון ה"האנגר" באחד מימי חמישי כשיצאתי לבלות. הוא נראה לי מעניין ומושך, מצא חן בעיניי הזיק המטורף בעיניו. סקרן אותי. רקדנו יחד כל הערב ובסופו הזדיינו בשירותים. הוא התקשר אליי למחרת - עבר את מבחן הזיונים.

רן היה חייל בשריון ורוב השבוע שוחחנו בטלפון, אבל נפגשנו בסופי השבוע. קצת הצטערתי שהזוגיות שלי נמצאת מחוץ לכותלי האוניברסיטה ומנתקת אותי לפעמים מההוויי החברתי, אבל היה לי טוב לי איתו. הוא העריץ אותי, כל הזמן החמיא לי כמה אני יפה. רן היה רזה כמו שלד ולידו הרגשתי כמו בובה מפוטמת. כששכבנו הוא היה עדין. אהבתי את הרוך שלו.

התרחקתי יותר ויותר מההורים. השקעתי את עצמי בחיי החדשים. היו לי אהבה, חברים חדשים, עבודה. היו לי חיים שלמים של אישה בוגרת. חשבתי שהכול מאחוריי, ושאני באמת מתחילה מההתחלה. חשבתי שמעכשיו אהיה חדשה ונקייה. לא ידעתי שהדברים לא עובדים ככה באמת.

סבתא רוזה התקשרה בכל ערב בשעה שמונה כדי לשמוע איך עבר עליי היום. חיכיתי לשיחה איתה ושיתפתי אותה כמעט בכול. שמעתי שהיא מחייכת מאחורי השפופרת. מדי פעם אמרה לי שהיא אוהבת לדבר איתי, שאנחנו משוחחות ממש כמו חברות טובות. גם אני אהבתי לדבר איתה אף שהייתי צריכה לצעוק כמעט, כי היא כבר לא שמעה כל כך טוב.

סבתא הייתה המלאכית שלי שנשלחה להגן עליי ולאהוב אותי. ערב אחד בן זוגה האחרון נפל ונחבל ברגלו ולאחר כמה שעות עבר שבץ. סבתא ליוותה אותו בשעותיו האחרונות.

לבי התכווץ מצער.

בלוויה סבתא רעדה כמו עלה נידף. דאגתי לה. אישה חזקה וחייכנית שהופכת שברירית. פחדתי לאבד גם אותה. חיבקתי אותה חזק ושמחתי על ההזדמנות לגמול לה קצת על כל מה שהיא עושה בשבילי. בערב שאלתי אותה אם עכשיו היא תרצה לחזור לגור בירושלים.

“בשום פנים ואופן לא!” היא ענתה. “תל אביב היא הבית שלי!”
“אל תדאגי סבתא,” אמרתי. “אני אבקר אותך הרבה ואדאג שלא תהיי לבד, אני אוהבת אותך.”

בימי שישי בערב נהגנו לאכול עם הוריו של רן. הם תמיד שמחו לקראתי, והתחלתי להרגיש פחות זרה ויותר רצויה. הפכתי לחלק מהמשפחה שלו - מצאתי לי משפחה חדשה. בערך חודש אחרי שיצאנו רן הציע לי נישואין. השתכנעתי שהוא אוהב אותי למרות

הספקות שעדיין ניקרו בראשי. מי רוצה להתחתן אחרי חודש של היכרות?

עם סיום שנת לימודיי הראשונה החלטנו לעבור לגור ביחד. רן רצה ללמוד בשנקר, ואני התפשרתי, הייתי מוכנה להמשיך ללמוד בשלוחה ניסיונית של האוניברסיטה שנפתחה ברחובות. שכרנו דירת קרקע ברמת גן כדי להיות קרובים לשנקר.

שלוש פעמים בשבוע דהרתי בטוסטוס בכביש המהיר לרחובות, ועדיין לא היה אכפת לי למות. פעם בשבוע התקשרתי הביתה ודיברתי עם אימא, ולפעמים אבא מסר לי דרישת שלום. כמעט שלא הגעתי לבקר בירושלים. לא התגעגעתי. רק לגלי. מהשתיקות שלה הבנתי שקשה לה מאוד.

“אבא מרביץ לך?” שאלתי באחת השיחות.

“לא, הוא לא מרביץ לי,” היא נאנחה. אבל אני ידעתי שלא המכות הפיזיות כואבות לה אלא הנפשיות. שהוא מתעלל בה ושהיא לא חזקה כמוני.

“את רוצה לבוא לגור איתנו?” שאלתי וידעתי מה תהיה תשובתה. ודאי שלא. שאלתי רק כדי להרגיע את המצפון שלי, לא רציתי להישאב לשם שוב. סוף-סוף הצלחתי להרים קצת את הראש מעל המים ולנשום אוויר אחר מזה המזוהם שנשמתי כל חיי. כן, אני מכשפה, אני רעה. זנחתי את אחותי הקטנה לאנחות. להתעללות. למוות נפשי. אבל כמו אימא לא היו בי כוחות לשנות דבר, ולכן בחרתי להתעלם. לא לשמוע, לא לראות, לא לשאול שאלות קשות מדי. בחרתי להמשיך לחיות את חיי ולהאמין שיהיה לי טוב. לא יכולתי להרשות לעצמי להביט לאחור, שלא אהפוך בטעות לנציב מלח.

בן התגייס לצבא. היה לו קשה - הוא רצה להיות קרוב לבית - כמה אנחנו שונים. לא היינו בקשר, אך התעדכנתי בשלומו בשיחות הטלפון עם אימא. מצחיקות השיחות האלו. היינו מדברות וכאלו לא אומרות דבר - לא על העבר, לא על העתיד, רק על אנשים ושלומם, ושלומנו, אבל לא באמת.

לאחר כמה חודשים של מגורים משותפים הרגשתי תחושה מוזרה. משהו התקלקל ולא ידעתי לומר מה. הייתי עצבנית, מתוחה, חשדנית. קינאתי. רן הכיר ידידות חדשות מהלימודים והיה פחות פנוי אליי. הרגשתי שהוא לא אוהב אותי כמו בעבר. שהנה שוב הגיעה ההוכחה שזוגיות הופכת להיות מגעילה עם הזמן, כמו עם יובל, עם יהב. תהיתי בצער אם כל האהבות נידונו להסתיים ככה.

"את מכינה אוכל של עניים," הוא זרק לי פעם בגיחוך כשהגשתי לו מאכל שסבתא תמיד הכינה לי ואהבתי - מאפה של תפוחי אדמה, ביצים קשות ושמנת. הסתכלתי עליו והתחשק לי לזרוק עליו את התבנית הרוחתת. הוא זלזל בי כמו שאבא זלזל באימא, ואני התחלתי לשנוא אותו, כמו שאימא שנאה את אבא. סירבתי להאמין שכך נגמרת האהבה שלנו וניסיתי להציל את המצב. שיגעתי אותו. "מה קרה לנו?" "גלה לי על מה אתה חושב?" "איך אתה מרגיש כלפיי?" "ככל ששאלתי יותר, הוא אהב אותי פחות. ראיתי בעיניים שלו. ככל ששאלתי יותר, הפכתי נזקקת יותר וחלשה. ניסיתי להפסיק לקנא, קברתי את עצמי בשגרה עמוסה. עבדתי בשתי עבודות, משמרת יום ומשמרת לילה, ובין לבין המשכתי בלימודים והתלוננתי תכופות באוזני חברותיי החדשות על מערכת היחסים הרעועה שלנו. בקושי נפגשנו. ובלילות, כששכבנו, הרגשתי שקרירות ואיבה צמחו בינינו כעשבים שוטים.

יום אחד יצאתי לעבודה בדיוק כשהטלפון צלצל ורן ענה. הוא נופף לי לשלום בהיסח הדעת, ואני התגנבתי מבחוץ אל חלון המטבח כדי להקשיב לשיחה. עמדתי בגינה האפורה והמוזנחת של הבניין, בין צואת החתולים ובלוני הגז והקשבתי, אחוזת דיבוק לגלות משהו. פאתטית ומפחדת. כל כך מפחדת.

הלב שלי הלם בחוזקה. פחדתי שהוא עומד להתפוצץ או שאחטוף התקף לב.

"אני אגיע אלייך הערב," הוא לחש. "אני אוהב אותך," חתם את השיחה.

הוא בגד בי.

אלוהים...

אני מתמוטטת בכאב ומתמלאת בזעם שחור ואפל. מגדל הקלפים העדין שבניתי וקראתי לו חיי מתמוטט בשנייה וחצי. אני מרגישה כמו האישה המטומטמת מהסרטים. השטנית, המכוערת, זו שאוחזת בבעלה בכוח ולא משחררת אף שהוא כבר מזמן אוהב אחרת.

למה אני? למה שוב? הגוף שלי מיטלטל בבכי סוער ועמוק. אני מודיעה בעבודה שאני חולה ומתיישבת בייאוש על האדמה המלוכלכת. איפה שמגיע לי להיות. אני כל כך טיפשה, מה חשבתי לעצמי? למה חשבתי שמישהו באמת יאהב אותי? אין אהבה אמיתית בעולם, מתי כבר אבין זאת ואפסיק לחפש אותה כמו טיפשה חסרת דעת?

ואז אני נמלאת בכעס. אני רוצה להרוג אותו. איך הוא מעז? אחרי כל המאמץ שהשקעתי בזוגיות ובבית המשותף שלנו, אחרי

כל הנסיעות המסוכנות לרחובות, אחרי שוויתרתי בשבילו על לימודים בירושלים, על חיי חברה, על בנים אחרים שהתחילו איתי, אחרי שבאמת האמנתי לו שהוא אוהב אותי.

אנחנו מפרקים את החוזה מוקדם מהצפוי, ובעל הבית כועס, דורש שנשלם את ההפרש. רן מקלל אותי וקורא לי זונה כשאני משאירה לו את החשבונות והקנס ומודיעה לו שאני לא משלמת שקל. לפחות שיכאב לו בכיס, לבן זונה.

גם הוא שונא אותי. הבובה המפוטמת הפכה למכשפה רעה. כבר שכח שלפני שנה וקצת הציע לי להתחתן איתו מרוב שאהב אותי. איך הדברים משתנים. מה אמיתי ונכון ומה שקרי ושגוי?

בימים הבאים אני נשטפת בתחושות של כעס ורצון לנקום בו ובכל המין הגברי. בא לי לשחרר את המפלצת לחופשי. שתנשוך, שתפגע, שתרמוס. לא אכפת לי שכולם ישנאו אותי, יגעלו ממני. נמאס לי להחביא אותה ולהיות ילדה טובה, נמאס לי לדאוג שלא תבצבץ וכבר לא אכפת לי. אין לי מה להפסיד יותר.

בן יהודה, תל אביב

עברתי לגור בדירתה של סבתא רוזה בתל אביב. בן יהודה פינת ארלזורוב. דירת שני חדרים ומרפסת הפונה לרחוב. היא נותרה ריקה לאחר שסבתא הכירה גבר חדש, ואחרי כמה שבועות הם החליטו לגור יחד בדירתו שבחולון. "מישהו נחמד", היא אמרה, "רק בשביל לא להיות לבד." כולנו מחפשות איך לא להיות לבד.

התהלכתי בכית העמוס באווירה אירופית מחניקה. שטיחים כבדים, מזנון מסוגנן, ועליו בובות חרסינה וצלחות מעוטרות. ריהוט מעץ חום וכבד. התעצבתי אל לבי. בלילות בהיתי בתקרה הגבוהה. "אהוב יקר", שרה רונית שחר, ואני בכיתי אל הכרית. בלילות הקשים, אחרי שנגמרו הדמעות, נהגתי להקשיב ליוסי סיאס בתכניתו ברדיו, מתנחמת בידיעה שאני לא היחידה שערה ובודדה.

בבקרים שנאתי את תל אביב. פסעתי ברחוב בן יהודה והרגשתי אטומה, כאילו שאני חיה בבועה מנותקת בשעה שכולם סביבי צעירים ומאושרים. הרעש מחריש האוזניים שמסביב חדר לבועה שלי באלומות וערבל אותה. אמבולנסים, אופנועים, אוטובוסים. חרא של כלבים היה בכל מקום, ואנשים עברו מולי בהבעה חתומה, עם מבט חלול בעיניים. כולם הולכים לאנשהו, למישהו אולי, חשבתי, ורק אני הולכת לשום מקום.

שלושה ימים בשבוע דהרתי בטוסטוס המסוכן שלי לרחובות על הכביש המהיר. זוגגתי בין מכוניות, חציתי נתיבים כאילו שאני במשחק וידאו מסוכן. התגריתי בו, באלוהים.

החיים שלי הם לא משחק וידאו, אלוהים הבן זונה, ואם אתה רוצה אז תיקח אותי כבר.

אני לא מפחדת ממך. ואני לא מפחדת למות.

בלימודים חיכו לי אנשים נורמליים שאילצו אותי להיות חברותית, אנושית, אבל כששבתי לדירה בתל אביב חשתי שוב בבדידות המכרסמת.

הייתי חייבת לסיים את השנה ורק אז לחזור לירושלים, לשנה השלישית והאחרונה של התואר. הרגשתי שאני לא שייכת לשום מקום. לא לירושלים ולא לתל אביב. בחוץ החיים המשיכו, צעירים וסוערים, ובפנים הבית זקן כל כך. כמוני. שנאתי את האנשים, את הקולות המבלים שלהם. בלילות התקשיתי להירדם ברעש החזק של רחוב בן יהודה. התעוררתי משנתי בבהלה שוב ושוב. הרגשתי שבעל כורחי הפכתי לחלק מהרחוב, אבל החלק הזר והמנותק, שלא מחובר לקצב הכללי, חלק שתוקע את הזרם ושט לאט בצדו, מעכב את התנועה. כשבתקשורת התחילו לדבר על האנס הסדרתי שעקב אחרי בחורות צעירות ופגע בהן באלימות לא הצלחתי להירדם בלילות. מנעתי מלחזור בשעות החושך לבד לחדר המדרגות התל אביבי המוזנח. הקפדתי לנעול את הדלת ולבדוק שוב לפני השינה שהתריסים מוגפים. ליתר ביטחון הנחתי סכין מתחת לכרית וגז מדמיע על השידה לידי. הרגשתי מוכנה למלחמה ולא נרדמתי על משמרתי בלילות, רק שלא ידעתי מי האויב - כולם נראו לי מסוכנים פתאום.

לא רציתי בני זוג. לא יכולתי לסמוך יותר על גברים - הם באמת רצו רק לזיין אותי. מכל הבחינות. והגברים בתל אביב היו הכי גרועים - הם אפילו לא הסתירו את זה.

דמות חדשה שלא הכרתי נולדה יחד עם המפלצת ששחררתי לחופשי. היא הייתה חזקה ומושכת, אבל גם רעה וחצופה. זיינתי אותם בחזרה. העלבתי, השפלתי, שיחקתי ברגשותיהם. לא נקשרתי

לאף אחד מהם. הגברים. האויבים שלי. כל אחד עם הקולות המשונים שלו כשהוא גמר. ערב אחד יצא לי לצאת ולהתנשק עם שני גברים שונים בהפרש של כמה שעות. זה היה השיא מבחינתי. הרגשתי כמו מלכה וכמו שפחה. מורמת ומושפלת בו-זמנית, ובעיקר לבד.

בסופו של יום נהגתי להגיע לדירה ולהחליף את הבגדים המפתים לנוחים ורכים. שש בערב הייתה שעת ההטענה שלי. השקיעה בים. השלתי מגנים ומסכות וצעדתי בכפכפי אצבע לחוף הילטון. אט-אט התחלף שאון הרחוב בשקט ובציוצי הציפורים של גן העצמאות. הים נחשף מולי בכל הדרו, ואני נפעמתי מעוצמתו. בכל פעם מחדש כאילו זו הפעם הראשונה. חיפשתי מקום רחוק ומבודד לשבת בו ולהתמסר לשקיעה שלי, מאפשרת לעצמי להיות רכה ואוהבת כלפי העולם. הלב שלי התרחב מאושר, והגוף שלי נרגע. שם היה השקט שחיפשתי, שם מצאתי את הספה שלי.

שנת הלימודים ברחובות הסתיימה, וחזרתי בצער רב לירושלים. בדיוק כשהתחלתי להרגיש שייכת נאלצתי לעזוב. ככה זה, החיים אף פעם לא עובדים לטובתי, חשבתי.

הייתי סטודנטית שנה שלישית לספרות עברית ובי-איי כללי באוניברסיטה העברית הר הצופים, ושכרתי דירה עם שני סטודנטים חמודים, בן ובת. חננים כאלה, שהיו שקועים כל היום בלימודים לבחינות ובעבודות מייגעות. הימים שלי היו שגרתיים וחסרי ריגוש. קיוויתי שמהווה טוב יקרה לי בקרוב.

בבקרים רכבתי בטוסטוס לאוניברסיטה ופגשתי שם אנשים שפעם היו חברים שלי, ועתה היו מרוחקים ומרוכזים בחבורות החדשות שהקימו להם. חלקם שמחו לפגוש אותי שוב, וחלקם היו אדישים

כלפיי, אבל לא היה לי אכפת. לא חיפשתי חברים ולא חיפשתי אהבה.

בשעות אחר הצהריים הגעתי הביתה כדי לאכול משהו לפני משמרת ערב בעבודה שמצאתי - מוכרת בחנות חיות. שם פגשתי אנשים, ילדים וחיות שמילאו את חיי ברעשים שלא איימו עליי, לא ריגשו, לא הכאיבו.

ולמרות זאת חשתי חמיצות בפה. זה הכול? זה מה שיש לחיים להציע לי?

השתוקקתי לסיים את לימודיי ולחזור כבר לתל אביב, לשקיעות שלי, לרעש שלמדתי לחבב. חשתי שבירושלים אני מזדקנת טרם זמני. היו בינינו יחסי אהבה-שנאה שנמשכו עוד שנים רבות.

אף על פי שגרתי קרוב להורים לא ביקרתי אצלם. לא הרגשתי די חזקה כדי להיחשף לאנרגיות בבית שלהם. הייתי צריכה זמן צינון נוסף. ואולי נצחי.

ואולי לעולם לא אהיה מוכנה לחזור לשם, חשבתי. המחשבה העציבה אותי ויצרה בי תחושת יתמות, אך "אני החדשה" הייתה שכלתנית. "זה מה שיש", היא אמרה לי. "את חייבת להמשיך הלאה. מי יודע מה החיים יזמנו לך..."

נִיר

דבר אחד הייתי חייבת לעשות לפני שאעזוב את ירושלים, לפני שאשוב לתל אביב - לתת סיכוי אחד לאהבה, להכיר את הגבר שלי. עמוק בתוכי ידעתי שאם קיים גבר אמיתי עם אהבה אמיתית עבורי, אמצא אותו בירושלים. עם כל אהבתי לעיר תל אביב, לא נמצאו בה גברים כאלה. גברים אמיצים, שרוצים לאהוב, שלא מפחדים מלכלוך, מרגש. גברים שאוהבים לצאת לטבע, אלה לא גרים בתל אביב. בדקתי.

באחת המשמרות בעבודה ראיתי פתאום שהופיע שם חדש ברשימת העובדים, שם שלא הכרתי. ניר. "ילדון שסיים צבא לא מזמן וחזר מטיוול בחו"ל", אמרה מנהלת המשמרת.

הוא נמחק מיד מרשימת המועמדים. ילדון, צעיר ממני כמעט בשנתיים. הוא בטח אינפנטיל, חשבתי.

לאחר כמה ימים פגשתי אותו במשמרת. הוא חיך אליי מיד. "אני ניר, "הושיט לי יד בביטחון. סקרתי אותו בסקרנות. פנים נעימות, שיניים ישרות ולבנות עטופות בחיוך חם, כתפיים רחבות. בדיוק כמו שאני אוהבת. חייכתי אליו בחזרה.

עבדנו יחד במשך כמה משמרות. אהבתי לראות אותו מטפס על הסולם ולהציץ מלמטה על ישבנו המוצק. בכל פעם שלקוה ביקש חבילה גדולה של מזון לכלבים ביקשתי שיוריד לי אותה ממדף גבוה.

בתל אביב הרי הפכתי לטורפת גברים. הייתי מיומנת והכרתי היטב את המשחק.

אנחנו מפִּלְרִטִּים בדיבורים, במגעִים אקראיים, במבטים. יש בינינו משהו חם ובוֹעֵר. אני משתעשעת איתו ומשתפת פעולה במשחק.

אחרי שבועיים בערך הוא מזמין אותי לצאת למסיבת סטודנטים. אני נענית לו בשמחה, אוהבת לרקוד ואוהבת מסיבות, חוץ מזה שברור לי שאנחנו הולכים לשבור את הקרח. אני לובשת בגדים סקסיים, תחתוני תחרה וחזייה שחורה. אנחנו הולכים לבלות הערב ואני רוצה להיות הכי יפה שיש.

הרגשות שלי מעורבים. אני יודעת שיכול להיות שהוא רוצה, כמו כולם, רק לזיין אותי, ומצד שני אני רוצה להיות מושכת בשבילי, אני רוצה שהוא ירצה אותי בטירוף.

ביני לביני אני מודה שיכול להיות שהיום זה היום. אני מעדיפה לגמור עם השאלה הזו כמה שיותר מהר. אם הוא יישאר בתמונה גם אחר כך הוא יעמוד במבחן השקוף והבלתי נראה שלי.

הוא מחכה לי בכניסה, מחייך אליי ועיניו טובות. אני אוהבת אותו. אני מחייכת אליו חזרה. הוא מושיט לי יד. ידו גדולה ומחוספסת, גברית וחמה. אני מרגישה שנעים לי ובטוח בתוכה. הוא מושך אותי אחריו פנימה לתוך המועדון. לא שואל אותי, בטוח בעצמו. מוביל אותי. אני אוהבת את זה.

אנחנו נכנסים לתוך הקמפוס, מועדון הריקודים הכי לוחט בירושלים. עוברים בין האנשים ומגיעים לבר. הוא מזמין אותי למשקה, ואנחנו שותים לחיינו. המוזיקה מעולה. אני רוקדת בחושניות מולו ורואה אותו מביט בי בתאווה.

אחרי כמה שעות של ריקודים לוחטים אני מושכת אותו אחריי. הטורפת. הגיעה שעת המבחן. הוא מוצא חן בעיניי, ואני רוצה לדעת כמה שיותר מהר את התשובה האמיתית.

אנחנו עולים לגג ומזדיינים שם בפעם הראשונה. אני רוצה לגמור עם זה וזהו, אבל תוך כדי מרגישה גם תשוקה גדולה אליו. אני מביטה בעיניו ומתרגשת לראות להט שבוער בהן. יש שם משהו אחר נוסף על הלהט. הוא מתפעל ממני. הוא רואה אותי.

אנשים מחכים בתור בכניסה למטה, ואם רק היו מרימים את ראשיהם היו רואים אותנו מזדיינים. זה מרגש אותי. אני אוהבת להרגיש מופרעת. חסרת גבולות. ילדה רעה.

זה לא בדיוק לעשות אהבה, אבל משום מה אני לא מרגישה מטונפת. הוא מנשק אותי בפניי, על עיניי, על מצחי, מחדיר לשון רכה לפי, מוצץ את לשוני בעדינות. מלטף אותי, את גבי, את ישבני, את רגליי.

כשאנחנו גומרים הוא מחבק אותי ברוך ומושיט לי את התחתונים. אחר כך הוא מוביל אותי בידו הבטוחה והחמה בחזרה אל המועדון. אני מסתכלת עליו, מבולבלת, יכול להיות שהוא יעמוד במבחן?

למחרת במשמרת שלנו אנחנו מבווישים קצת, מחייכים. אני בוחנת אותו, בודקת את השתקפותי בעיניו. בסוף המשמרת הוא שואל אם בא לי ללכת לסרט ואני צוהלת בלבי. כשאנחנו נפגשים בערב אני מתאמת ציפיות ליתר ביטחון: "ניר, חשוב לי שתדע, אני לא מחפשת משהו רציני," אני אומרת. ההגנה הטובה ביותר היא ההתקפה. אני מתבוננת בעיניו ומחפשת סימני אישור, הסכמה, התנגדות, כל דבר שיסגיר את כוונותיו האמיתיות. "תבין, נכוויתי, היו לי מערכות יחסים, ורוב הגברים בגדו בי ושיקרו לי. קצת קשה לי להאמין בכם, הרי כולכם רוצים בסופו של דבר רק לזיין, לא?" אני מגחכת ובודקת, מבולבלת אותו. "חוץ מזה שאני לא מאמינה בזוגיות ארוכה או בחתונה," אני יורה, "חתונה או ילדים זה לא משהו שאני חולמת עליו, אני לא מהבנות האלה..." אני מרגישה

קולית כשאני אומרת את זה. אני לא מהטיפשות שמאמינות באהבה מהאגדות ובנישואים מאושרים, במשפחה עם ילדים מחייכים, אלו שנפלו במלכודת הסרטים האמריקניים. "רק שתדע שזו אני, וחויך מזה, בעוד כמה חודשים אני חוזרת לגור בתל אביב, חשוב שתדע גם את זה, כך שלא יכול להיות בינינו משהו רציני גם ככה."

השארתי אפס סיכוי.

עיניו מתבוננות בי, עדיין מחייכות. אני לא רואה בהן כל פחד. בתל אביב נתקלתי בהרבה גברים בוגדניים: בחברות שלהם, בנשים שלהם, באמת שלהם. חלקם בגדו איתי ואני הייתי הרעה, זו שבוגדים איתה, זו שמסיטה מדרך הישר. נדמה היה לי שכולם בוגדים בכולם. זה הגעיל אותי ברמות עמוקות וניפץ לרסיסים את החלום הוורוד מהאגדות, שחלמתי כשהייתי ילדה קטנה. אני אומרת לניר את כל זה. שופכת בפניו את כל דעותיי ותפיסתי על זוגיות ואהבה. שלא יגיד שלא ידע עם מי יש לו עסק. לא רוצה לפגוע בילד, ובעיקר לא רוצה שיפגע בי. אנחנו מסכמים שנהיה ביחד כל עוד כיף לנו, וכשלא יהיה נעים - נפסיק, בלי דרמות.

"תני לי זמן, אני אוכיח לך שאני אחר," הוא אומר ומחייך, ואני תוהה אם יכול להיות שהילדון הזה הוא בעצם הגבר שחייכתי לו.

זה מפחיד אותי. אני רוצה להוכיח לעצמי שהוא שקר שאני מספרת לעצמי.

"תקשיב, אם בא לך לזיין מישהי אחרת, תעשה את זה, בכיף, אני לא מקנאה," אני אומרת ונזכרת בתחושה השורפת עם רן. אני מוכנה לספוג הכול, רק שלא ישקר לי.

שיגיד לי את האמת. זו התקווה היחידה שלנו. שלי. לאהבה.

שבת בבוקר. אני יושבת בחדרי הקטן. השמש הירושלמית רכה וחודרת מבעד לווילון הבהיר שתלוי על החלון מעל מיטתי. ציפורים מצייצות בחוץ, ואני שומעת קולות של ילדים משחקים, הם מרגיעים אותי. מזכירים לי שהכול בסדר, שהחיים ממשיכים. שותפיי לדירה נסעו להוריהם לסוף השבוע ונתרת לי לבד. ניר עדיין ישן בדירתו אחרי הבילוי של אתמול, ואני מתעוררת מוקדם כרגיל, לא מסוגלת לישון הרבה. לא רציתי ללכת לישון אצלו, הרגשתי צורך להיות שקטה, להתמסר לספר "מיכאל שלי" של עמוס עוז. קראתי אותו לבגרות, אבל החלטתי לקרוא אותו שוב - הטירוף של חנה משך אותי. ההרס העצמי שלה זעזע אותי אז, ושוב בקריאה החוזרת. אני קרובה אליה. אני מזדהה איתה וזה מבהיל אותי. זה משקף את תוכי. חנה דומה לי במובנים רבים. אני דומה לה.

סטודנטית מטורללת לספרות פוגשת את מיכאל הנורמלי, השקול, היציב. היא עושה הכול כדי לחרב את יחסיהם. היא מפנטזת על התאומים הערבים שלה, על חיים פרועים ושלוחי רסן, היא רוצה להיות חולה, היא רוצה למות. אני מפחדת להרוס, לקלקל את מה שיש בינינו. ניר כל כך טהור. כאילו שהחיים לא נגעו בו, לא פגמו בו. הוא מתרגש כמו ילד ואוהב כמו ילד.

"אף פעם לא הרגשתי ככה כלפי אף אחת!" הוא לחש לי פעם בהתפעלות אחרי סקס של בוקר, ואני חייכתי לעצמי.

ניר מנקה אותי מבפנים. ומולו נפשי סוערת - כל הפחדים, המפלצות, כל השיגעונות שלי צפים ועולים. לא מאמינים שקורה להם משהו טוב. כמו חנה.

ניר חשב שהוא זכה באוצר נדיר, ואני הייתי מאושרת להיות האוצר הזה, לפחות כל עוד הוא לא גילה מי אני באמת מתחת לכל השכבות. כשהזמנתי פעם קוקה קולה באיזו ארוחה הוא אמר: "נחמד שאת לא כמו כל הבנות שמתעסקות כל הזמן במשקל שלהן." הבטתי בעיניו וחיפשתי את הבחורה שהוא מדבר עליה. אני? הבולמית? השמנה ששקלה את עצמה כל בוקר וערב וייסרה את עצמה על כל מאה גרם שנוספו למשקלה? נכון שפחות ופחות צבטתי בשנאה את הכפלים בבטן ואיכשהו השלמתי עם קיומם, נכון שאהבתי להביט בעצמי במראה אחרי סקס עם ניר שבו רק הוחמאתי ונאהבתי, אבל המרחק מכאן ועד להיות הבנות האלה היה רחוק להפליא. הלוואי שההיא של פעם תיעלם, וזו שבעיניו תחיה לנצח.

ניר הבריא אותי. לצדו הרגשתי שאני נורמלית. הוא אהב את הגוף שלי. גם את הקפלים שלי בבטן. גם את השדיים הלא מושלמים שלי. מעולם לא הרגשתי כך לפני כן. כל כך חשופה ועם זאת יפה ונחשקת. בכל פעם שיצאנו לטבע הבחנתי שהוא מחובר אליו מאוד, שהוא אמיץ ולא מפחד כמעט מכלום, ודאי שלא להתלכלך עם מה שהחיים מזמנים לו, וקיוויתי שבבוא היום, כשיגלה אותי על כל גווניי, לא יפחד ממני.

נסענו לטייל בפירנאים שבספרד, לטרקים ארוכים ומאתגרים. אהבתי להיות איתו בטבע הפראי, לישון באוהל, להרגיש קרובה לאדמה כשאני מחובקת בזרועותיו. הרגשתי שאני מוגנת. דרכו למדתי לא לקחת את הדברים קשה מדי. אהבתי את האווירה הקלה

של חיים חסרי משקל, נטולי מחשבות כבדות, נהגתי מההווה, ללא פחד ממה שעתיד לקרות ועם פחות חפירות בעבר שניסיתי לשכוח. באחד הטרקים שעשינו עלינו ברכבל לראש ההר וירדנו ממנו במהירות מסחררת, רכובים על אופניים. אמנם היו לי אופניים בילדותי, אבל מעולם לא רכבתי במקצועיות. ואף על פי כן עלינו אל ההר, נהנים מחוסר הוודאות ומההתרגשות שאפפה את המסלול. לא היה אכפת לי מה יהיה או מה יקרה, לא היה אכפת לי למות כאן ועכשיו, דווקא כשכל כך טוב לי.

במהלך הרכיבה שחררתי צעקות התלהבות מאושרות. הרגשתי שאני עפה, חופשייה. ניר חיכה לי בקצה של אחת הירידות התלולות.

"את לא מפחדת מכלום, הא?" שאל אותי, מתנשף. שתקתי והבטתי בו, מנסה לברר את פשר דבריו. הרי אני הכי פחדנית בעולם. אני מפחדת מאנשים, מפחדת מאבא, מפחדת להיפגע.

"אתה צוחק עליי?" שאלתי בהיסוס.

"לא, אני רציני, את לא מפחדת מכלום..." חיבקתי אותו בלי לענות. המילים שאמר חלחלו בי כרסיסים של אור. אהבתי את ההשתקפות שלי בעיניו - לא מיה החלשה, המושפלת, אלא אישה חזקה ואמיצה. היה לי טוב להיות כזו. היה לי טוב איתו.

רציני לטרוף את החיים בלי לפחד. ככה החלטתי לחיות. הגרוע מכול היה מאחוריי, ומה שלא הרג אותי, חישל אותי. כלום לא ישבור אותי יותר, כמה פעמים בעבר כבר נגעתי במוות. בפעם הראשונה בחיי הודיתי לאבא על כל מה שלימד אותי, שבזכותו אני מי שאני. הרגשתי שעברתי את הקטע הקשה של חיי, שסיימת איתו. ושאוּלי משהו טוב מחכה לי מעבר לפינה.

נשענו על אחת המכוניות בחניה ברחוב שלי ושתקנו. כמה דקות קודם צרחתי עליו כמו שלא צרחתי מעולם. בכיתי. זה היה הריב הרציני הראשון שלנו, ואני כבר ראיתי את הסוף. היה שבוע מעצבן. היינו עסוקים בעבודה, ואני עמלתי קשות על הסמינריון שלי לתואר. ניר בקושי התקשר, והתחלתי להרגיש את הרגעים המוכרים לי כל כך, קצת לפני שמתחילים לשנוא ולזלזל, רגע לפני שמפסיקים לאהוב. כשהתקשרתי אליו הוא היה אדיש. הוא כבר לא אוהב אותי יותר, חשבתי. זהו. ביקשתי שיגיע בדחיפות, רציתי להיות דרמתית כדי להבהיל אותו. נפגשנו בחניה. אמרתי שאני מרגישה שכבר לא כיף לנו ביחד, שאני לא בטוחה שאני אוהבת אותו. בחנתי את תגובתו בחשש. הוא השפיל מבט. לא ענה. "אני חושבת שכדאי שניפרד," הוספתי. הוא שתק. "יו, אתה כזה מטומטם! מה, אין לך מה להגיד? מה אתה שותק? לא אכפת לך בכלל? אתה בכלל לא אוהב אותי!" הוא נראה מבולבל, נזוף. הכאב המופתע בעיניו ייסר אותי. איזו רעה אני. ככל שהוא שתק צעקתי יותר. התפרצתי, קיללתי, השפלתי. ידעתי שאני הורסת ולא יכולתי לעצור את זה. לא... לא רציתי להיות שוב לבד, להינטש, לא רציתי לוותר על האני שנשקפה מעיניו - החזקה, היפה, האמיצה. לא רציתי לזרוק את כל אלו, אבל המשכתי לצרוח בלי יכולת לבלום את הדברים שאני אומרת, ידעתי שכל דקה כזאת רק מרחיבה את התהום בינינו, שהלב שלו הולך ונאטם כלפיי.

ואז התחלתי לבכות. ביקשתי סליחה, אמרתי שאני אוהבת, שאני מצטערת. ניר לא ענה. רק הביט בי במבט אחר, כמו רואה בי משהו שלא ידע על קיומו - הוא ראה את המפלצת.

זה הסוף. איך נוכל להמשיך מכאן?

ניר הדהים אותי. הוא סלח לי. קיבל את ההתנצלות שלי. לא הבנתי איך הוא מסוגל. בכל פעם שחשבתי שזהו, שנמאס לו מההתפרצויות שלי, מהאימפולסיביות שלי, בכל פעם כזו הוא הפתיע אותי מחדש והתקשר והיה רך כלפיי. המחשבה שיכול להיות שהוא באמת אוהב אותי, את כל כולי, ריגשה אותי עמוקות. התאהבתי בו. הייתי מוכנה, רציתי להשתנות בשבילו - להיות זו שהוא חושב שאני. אני חייבת להיות טובה וראויה לאהבה שלו.

סם האהבה

"יאללה, שנבלע?" הוא מחייך ומחבק אותי בחיבה ובאהבה. "איזה כיף יהיה, אה?" הוא מפריח שאלה רטורית. אני מחייכת אליו, משתדלת להיראות מגניבה וקולית ובעיקר להסתיר את הפחד הגדל בתוכי. אני מסכימה בלי להפגין היסוס. רוצה שיחשוב שאני קלילה, שאני אמיצה.

"מעולה," אני עונה ומחייכת במתיחות, מרגישה רעידות בכל גופי. רוצה שיאהב אותי. רוצה לפצות אותו על חשיפת המפלצת. אני אעשה הכול. אולי הכדור הזה דווקא יתקן אותי. אומרים שזה סם האהבה, זה בדיוק מה שאני צריכה.

"מה קורה, קר לך?" הוא שואל בדאגה.

"אני קצת מפחדת," אני לוחשת לאוזנו. ידעתי שאנשים מעורערים בנפשם מועדים לפורענות כשהם לוקחים סמים קשים. ידעתי שאני בן אדם מעורער בנפשי, שניסיתי להתאבד ורוב חיי בכלל לא רציתי לחיות. חוץ מזה שישנה המפלצת, מה הכדור הזה עלול לגרום לאנשים כמוני? אני חושבת על המשפחה שלי. כבר חודשים שלא ביקרתי בבית. את השיחות מאימא אני מסננת ואבא בכלל לא מתקשר. מדי פעם מוסר לי דרישת שלום דרך אימא כשהיא מצליחה להשיג אותי. עם האחים אני בכלל לא מדברת. גלי כבר כמעט בת שש-עשרה, ובן עתיד להשתחרר בקרוב. המשוואה שלי פשוטה - נראה לי שהם בסדר, אני לא רוצה לדעת אם לא, אני צריכה לדאוג לעצמי ולחיים שלי, יש לי את סבתא ואת ניר, תכלס, אני די לבד בעולם. כשחושבים על זה ככה, אין לי מה להפסיד.

אני מוכנה לעשות הכול בשבילך.

"אל תדאגי, אני איתך, אנחנו ביחד," הוא מחבק אותי. "יהיה בסדר," הוא מנשק אותי בקלילות ועיניו עליזות. אני לא יכולה לוותר על אהבה כזאת.

אני בולעת את הכדור עם שוט חריף של וודקה. אם כבר אז כבר. נזכרת איך פעם, מזמן, בלעתי חופן של כדורים עם אלכוהול, וגם אז לא ידעתי מה יהיה בעוד רגע, וגם אז פחדתי נורא. אבל אז לא היה ניר לצדי.

יצאנו למסיבה. חיכיתי בפחד ובסקרנות לראות איך הגוף והמוח שלי יגיבו לכדור האהבה.

ידעתי שזה קורה כשפתאום משהו התפקע בתוכי. בשיאו של שיר האוס של טיאסטו, שהיה אהוב עליי במיוחד, הרגשתי שהמוח שלי מתפוצץ ומתרחב, משתחרר מכל מועקה או מחשבה שחורה לאלפי זיקוקים, והופך קל כמו פרפר צבעוני ומרהיב. פערתי את עיניי והמוזיקה זרמה אליי בקשת מרהיבה של צבעים שחדרו מאוזניי ועברו בגרוני, ממלאים כל תא בגופי. רקדתי בלי שליטה. הגוף שלי זז מעצמו. ואהבתי. הרגשתי שאני נשטפת בגל של אהבה אין-סופית ובלתי מותנית לכולם. לדי.ג'יי, לאנשים הרוקדים סביבי, לניר, אפילו לעצמי. זו הייתה הפעם הראשונה שהרגשתי אהבה טהורה לעצמי. עצמתי שוב עיניים והמוזיקה מילאה אותי וסחפה את גופי בהרמוניה. רקדתי בעיניים עצומות, מתמסרת לחלוטין לתנועה, מאושרת וחופשייה.

כשהשפעת הכדור חלפה פרצתי בכבי בלתי נשלט. הזהירו אותי שיש ירידה תלולה אחרי, אבל העצב שטף אותי כמעט באותה

עוצמה שבה שטפה אותי האהבה קודם לכן. היה לי כל כך טוב ואז כל כך רע. עד אותו היום היה האושר ניצוץ רגעני שהגיח מדי פעם בלי סיבה, ובעיקר נעלם באותה מהירות שהופיע, משאיר אחריו טעם מתוק וכמיהה לעוד, אך באותו יום טעמתי אושר אחר, עוצמתי ומטלטל, חוצה גבולות ואנשים, אושר שנמשך שעות, אושר המוני, נטול אינטרסים. אושר ספוג באהבה בלי די. בלי תנאי.

בפעמים הבאות כבר לא פחדתי לבלוע. להפך. חיכיתי לסופי השבוע, ולפעמים הלכנו בסוף שבוע אחד לכמה מסיבות, בולעים כדור אחר כדור ברצף כדי להמשיך להיות דלוקים, לא לנחות לעולם.

ניר אפשר לי לאהוב בחופשיות. לאהוב את עצמי, את כולם. אהבתי את הגוף שלי ורקדתי בחופשיות ובסקסיות, לא התביישתי לחשוף שדיים, תחת, לכל מי שהחמיא לי ורצה לראות או לגעת. התחבקתי, התנשקתי והזדיינתי עם כולם. עם כל מי שרצה לתת לי אהבה - עם זרים, עם חברים, גברים ונשים שלחשו לי כמה אני יפהפייה.

הייתי צמאה לאהבה ופתאום קיבלתי אותה בכמויות ומכולם. המסיבות שחררו אותי מעול כבד שסחבתי איתי במשך שנים. המוזיקה הזאת, ההאוס שעולה בהדרגה ומגיע לשיא מרגש, פירקה אותי, שחררה ממני חוויה שלא הכרתי, אישה חדשה. נהניתי לאבד שליטה, לאבד את המושכות של עצמי. לרקוד בפראות בלי לחשוב על אתמול או מחר, נהניתי ממגע ידיים זרות שהחזירו לי את כל אותם חיבוקים שפספסתי במשך עשרים שנה מחיי.

ניר לא קינא לי, או שלפחות לא אמר לי על כך דבר. מדי פעם הוא קרב אליי וסחב אותי הצדה, ממשש אותי בתשוקה ומנשק אותי באהבה וברוך. הוא היה חלק מהתמונה הכוללת - מבטיו ליוו אותי ושמרו עליי. הוא אהב לראות אותי מאושרת וחופשייה, פורחת,

נאהבת. הוא שחרר אותי ושמר עליי מהצד, נראה שהרגיש עד כמה אני זקוקה לאהבה מכל הסוגים, וידע שיום אחד אתמלא דיי, ואז אהיה רק שלו.

סיפרתי לסבתא רוזה על ניר, והיא שמחה מאוד בשבילי. היא תמיד שמחה שקרו לי דברים טובים. השתוקקתי להכיר לה אותו, והיא הציעה שניפגש.

ניר שלי. אמנם הוא התגורר עם חברים בבית משותף במושב ולא סבל עיר וצפיפות, אבל הגיע אליי בכל סוף שבוע לדירה ששכרתי עם שותפים בתל אביב.

סבתא הזמינה אותנו לבוא אליה לארוחת ערב שישי בדירתה בתל אביב, שאליה שבה לאחר שנפרדה מבן זוגה האחרון. היא הכינה את המאכלים האהובים עליי ופינקה אותי בכל פעם שהזדמן לה, אף שגילה המתקדם הקשה עליה לבשל כמו בעבר. התרגשתי לקראת המפגש בין שני האנשים החשובים בחיי.

הארוחה הייתה טעימה. ישבנו שלושתנו מסביב לשולחן האוכל החום והישן, אוכלים את הניוקי והשניצל המפורסם שאהבתי. הצצתי בניר לראות אם גם הוא נהנה כמוני ממעשה ידיה. הוא לא השיב לי מבט, אבל לחץ את ידי מתחת לשולחן. דיברתי ללא הפסקה, מנסה לכפר על השתיקות ועל השאלות המביכות של סבתא: "במה ההורים שלך עובדים?", "איפה הם גרים?", "אתה הולך ללמוד באוניברסיטה, כן?" קצת התביישתי בה על כך שהיא מתנהגת כמו פולנייה זקנה ומעמידה אותו במבוכה מול שאלות מתנשאות. קנחנו בעוגת תפוחים חמה ובקפה.

כשחזרנו לדירתי שאלתי את ניר לדעתו על סבתא. הוא היה מסויג, חשב שהיא ביקורתית. נזכרתי בדבריה של אימא, שנאמרו פעמים כה רבות: "את כל כך אוהבת את סבתא עד שאת לא רואה איזו אישה קשה היא!" אבל זו סבתא רוזה, שבמובנים מסוימים הצילה את חי.

הבנתי שאני רואה בסבתא משהו שאחרים לא רואים בה. היא הייתה המלאכית המושיעה שלי, היא הייתה האור והתקווה שלי, המקום הבטוח שלי לאהבה ללא תנאי. ועל כך אהיה אסירת תודה לה לעולם.

ולא משנה מה כולם מסכיב חושבים.

חשיפה ראשונה

שבת בערב. אנחנו מפורקים אחרי עוד מסיבה, אחרי שלושה כדורים ברצף, אחרי אין-ספור זיונים. אנחנו מותשים. ניר מציע שניקח סרט מבלוקבאסטר ואני נענית בשמחה. שמעתי המלצה על הסרט "רקוויאם לחלום", ואנחנו מתיישבים מחובקים ומתחילים לצפות בו. הסרט מתקדם ואני מפסיקה לנשום. כל הגוף מתכווץ לי, הלב, הריאות, העיניים. אני צופה בזעזוע בשרה, שקצת מזכירה לי את סבתא רוזה, אישה שמחה, מטופחת וחברותית שמתמכרת לכדורי הרזיה ומתחילה לאבד את שפיותה, לחוות פחדים, הזיות, בדידות, והופכת לחורכה אנושית. שיערה אפור, ופניה רוזת ומצומקות, מבטה מוטרף ומורעב, מפחיד נורא.

ומריון, הנערה ירוקת העיניים, היפהפייה הסקסית, החזקה, שהגבות שלה מזכירות את שלי, וצבע עיניה דומה לשלי, מתמכרת לסמים, לכסף, והופכת לשפחת מיין מושפלת, מקולקלת, מכוערת.

אני יושבת מול הטלוויזיה פעורת עיניים. הכאב שאני חשה באוזניים, בעיניים, בלב, מכה בי ללא רחמים, המוזיקה, התמונות, המין והטירוף מכווצים אותי ככל שהסרט מתקדם, עד שאני לא יכולה לנשום עוד. כאילו שמישהו ליקט את כל פחדיי וריכז אותם על המסך. מכות חשמל, מיין מלוכלך, סמים קשים, עיניים פעורות, ככי, כאב, אובדן. דמעות זולגות מעיניי. אני קפואה. לא זזה.

כשהסרט מגיע לסופו ונחתך באכזריות ובלי להותיר תקווה אני פורצת בבכי בלתי נשלט ולא מצליחה להירגע במשך דקות ארוכות. ניר אוסף אותי אליו, מנחם אותי, וכשהוא רואה שאני לא נרגעת הוא מנסה לברר למה זה כל כך מכאיב לי.

"לא, יודעת... אני מפחדת להיות משוגעת," אני עונה ומתחמקת ממבטו, מנסה להרגיע את עוויתות הבכי. הוא לא יבין...

"למה שתהיי משוגעת?" הוא שואל ברוך ומסיט את שיערי מעיניי הדומעות. שאלות מתרוצצות בראשי. לספר לו? בשביל מה? זה הרי מאחוריי, מה זה משנה עכשיו? ואם הוא ייבהל? שלא יפרד ממני, אני, הבחורה המשוגעת עם העבר הנורא הזה, דפיקות ראש בקיר, צרחות לא אנושיות, ניסיון התאבדות, מכות, השפלות, מה הוא צריך את כל אלו, הבחור הזה הבריא בנפשו, התמים? למה לקלקל עכשיו? אבל זה חלק ממני, עולות תשובות, אולי הוא צריך לדעת, אולי הוא יצליח לתקן אותי, לאחות את רסק האדם שנמצא בתוכי ואין לו סימן בחוץ, אולי הוא יצליח לעזור לי להבריא, להיברא מחדש. אם עד עכשיו חייתי באשליה שכל זה מאחוריי, כעת ידעתי שזה ירדוף אותי תמיד.

עיניה של שרה המכווצות בכאב כשהיא מקבלת מכות חשמל מהדהדות בראשי, עיניה הרדופות, הבודדות, החלום הפאתטי שלה להיות מפורסמת, להיות מישהו, לא להיות לבד. כמה פחדתי כשהרגשתי שאני משתגעת, האם זאת אני בעוד כמה שנים? אני נעמדת וצועדת לעבר השירותים. מרגישה שלא יכולה לעצור גל נוסף של בכי. אני חייבת להתייחד עם הכאב המדמם שנפער בי. אני חייבת לבכות את הבכי שאגור בתוכי בנחלים של כאב וקורע אותי עכשיו בנחשולים ענקיים. אני מפחדת, אני משוגעת, אני רוצה אהבה.

אני מחליטה לספר לגיר הכול. זה מה שיש. זו מי שאני. הוא חייב לדעת, ואם יחליט ללכת ממני, עדיף שזה יקרה כמה שיותר מהר.

אני יוצאת מהשירותים אחרי דקות ארוכות. ניר במטבח.

"ניר, אני צריכה לספר לך משהו," אני אומרת.

"אני בא," הוא עונה וחוזר לשבת לידי. הוא רואה שקשה לי להתחיל ואוחז בידי. מלטף אותה. אלוהים, אני מקווה שאני לא עושה טעות איומה.

התחלתי לספר. המילים שיצאו מפני נשמעו קטנות כל כך, בכיניות כל כך. כמו בפעמים אחרות שבהן ניסיתי לספר למישהו. הכול חלש ורופס, בכיני ומתלונן. לא מצליח לבטא את מה שאני מרגישה, רק מוסיף עוד זווית כעורה על עצמי.

ניר אוחז בידי, מחבק אותי אליו מדי פעם, ואני מרגישה מלאכותית. זה היה אמור להיות רגע רומנטי, אמיתי כזה, שבו אני מספרת לו על ילדותי הקשה והוא אוסף אותי אליו ומתקן אותי. אבל איכשהו הכול רדוד, מיותר, רצף של מילים שלא מתחברות לרגש.

"וואו, לא ידעתי את זה," הוא אומר, ואני מתבוננת בו ומרגישה שמילותיו ריקות. לא יכול להיות שזה באמת מזעזע אותנו. מהצד נשמעתי לעצמי שטחית. אולי הוא משתמש ברגע הזה כדי להוכיח לי כמה הוא אוהב אותי, כמה הוא בשבילי, זה מספיק טוב כרגע.

"זהו, משם אני באה ולכן אני קצת דפוקה, אבל זה משתפר עם הזמן," אני מסכמת בחצי חיוך מתנצל ונבוך, מרגישה חלשה שוב. לא אוהבת את התחושה הזו. הוא אוסף אותי אליו לחיבוק חזק. אני מחבקת אותו במכניות בחזרה. לא כך תיארתי לי את הרגעים האלה. אולי יום אחד אצליח לספר לו באמת, ואולי כדאי כבר להניח את כל זה מאחוריי ולהפסיק לחפור בעבר. ניר לוחש לי באוזן שהוא אוהב אותי. אני מתבוננת בטלוויזיה הכבויה ורואה את עיניה המיוסרות של שרה מביטות בי חזרה.

יצאתי מהמקלחת רעננה וריחנית ונעמדתי מול המראה בחדר הענק שלי. התבוננתי בגופי העירום. הסתובבתי ימינה, שמאלה ואז שוב למרכז. הגוף שלי לא השתנה. זה מצחיק ומוזר, אותו הגוף מאז שאני נערה. אותו גוף שהקיא, שנחבט אל הקיר, ודבר לא ניכר בו. עדיין לא השלמתי עם הבטן והשדיים שלי, אבל ניר אהב אותם, ידעתי, וגם את כל הגוף שלי. ניסיתי לראות את מה שראה בי במראה שמולי. להבין. ניסיתי לאהוב את עצמי דרך עיניו.

בכל פעם ששכבנו במיטה הוא תמיד ליטף את כל כולי, החמיא לי על הגוף שלי, אמר לי כמה שאני יפה ואיזה תחת מדהים יש לי ואיך הוא אוהב את החזה שלי.

זה הפתיע והצחיק אותי כל פעם מחדש.

מעכתי את השדיים שלי וקירבתי אותם זה לזה. ככה הם נראו שופעים ומגרים, אבל כששחררתי אותם הם שבו למקומם הטבעי, המרוחק. אסור שהוא יראה אותי עומדת ככה סתם בעמידה רגילה, זה יקלקל את כל הרושם שהשארתי, אבל משהו בכל זאת השתנה בי: כבר לא פחדתי לעמוד עירומה מול המראה ולהתבונן בעצמי, כבר לא הרגשתי כלפי גופי אותה שנאה יוקדת שבערה בי בעבר. יכולתי לראות ולהבין מדוע חושבים שאני אישה יפה.

ניר צלצל ודחה את הפגישה שלנו שנקבעה לאותו ערב. דווקא אחרי רגע האינטימיות שחווייתי עם עצמי. התאכזבתי. חברים שלו יצאו כדי לחגוג למישהו יום הולדת, והוא היה חייב להגיע. שכח מזה לגמרי. הוא כבר יראה אותי מחר. "את לא כועסת, נכון?" הוא שאל. תחושת חמיצות התפשטה בתוכי. הצצתי בשמלה שהכנתי על המיטה והתכוננתי ללבוש לכבודו הערב. מחשבות רעות חגו

בראשי. אני לא מספיק חשובה לו... אחרי העצב החמוץ הגיע זעם שחור. התפשט באין מפריע בתוכי. כועס, מציף, מעוור. דיברתי לעצמי בראשי, תכננתי נקמה. גם אני אבריז לו בדקה התשעים, שיראה מה זה. ניר שלח לי מסרון אוהב לפני השינה, ואני לא עניתי. עדיין כועסת ומוצפת בשחור.

כשצלצל אליי למחרת דיברתי אליו בזלזול, מרגישה את הכוח שיש בצד החזק, המשפיל. למדתי את זה מאבא. כשאתה מזלזל, אתה חזק. או שאתה שולט או שאתה חלש. ואם אתה מראה אהבה, אתה חלש.

איזה שיעור מטומטם, בחיי.

כשהשיחה נגמרה פרצתי בבכי. פגעתי בו. אני צריכה להיות חזקה כדי להיות נאהבת? זה לא יכול להתרחש גם כשאני חלשה או פשוט לא נלחמת? תמיד האשמתי את ההורים שלי במודלים שסיפקו לי, אבל עד מתי אמשך לעשות זאת? אני כבר בת עשרים ושש, חשבת, זה קצת פאתטי להמשיך ולהאשים אותם במי שהפכתי להיות. התכווצתי. היה לי רע לי שפגעתי בניר ושייתכן ששוב הרסתי. הצלחנו להיות מאוזנים, לא חילקנו את התפקידים לחזק ולחלש. היינו יחד על אותו קו והכול הלך חלק...

חייגתי אליו שוב והתנצלתי. אמרתי שפעלתי מתוך חולשה, מפחד, שאני לא אוהבה. גיליתי שכשאני מודה בחולשותיי הוא אוהב אותי חזק יותר, ושאני יכולה להרשות לו. נשבעתי לעצמי לחזור לטיפול. הרגשתי שאני חייבת לעשות הכול כדי שזה יצליח עם ניר - אסור לי לוותר על חבל ההצלה שהוא שולח לי, שעשוי לרסק את מודל הזוגיות הכושלת שהחזקתי בו זמן כה רב.

צלצלתי לפסיכולוגית שנפגשה איתי פעם וקבענו פגישה. היא כבר לא עלתה לי שקל אלא 400 שקלים, לארבעים וחמש דקות. נחרדתי. תהיתי אם אוכל לממן לעצמי טיפול נורמלי.

בפגישה ישבתי מולה אחרי שנים שלא נפגשנו. היא האפירה קצת, אבל עיניה עדיין היו טובות ומחייכות אליי. היא החמיאה לי שאני נראית טוב, עניתי לה שאני מרגישה טוב, שיש לי חבר רציני שאוהב אותי, שמאז היציאה מהבית אני מבריא, משתקמת לאט-לאט. סיפרתי שאני בקושי מדברת עם ההורים, שאנחנו כמעט לא בקשר, שהמעט שיש בינינו בסך הכול יציב וטוב. סיפרתי לה שנייר הוא הבחירה שלי, ושאני מפחדת להתחתן איתו, אם יציע לי בכלל. דיברתי על הפחד להקים בית, משפחה, על כך שלא היה לי מודל לנישואים נורמליים, ושאני מפחדת להיות דפוקה.

היא ירדה והנהנה, ואני קצת התאכזבתי. זכרתי את הפגישות שלנו אחרת. עוצמתיות יותר, מרגשות. בסוף הפגישה היא נפרדה ממני בעלילות ואמרה שיש לה הרגשה שהפעם הבאה שניפגש תהיה כשנרצה להביא ילדים. היא חייכה ואני חייכתי אליה בחזרה. יצאתי ממנה בתחושה של פספוס. לא הרגשתי שקיבלתי משהו, לא הרגשתי שקיבלתי תובנות שיסייעו לי להשתנות. כעסתי. למה היא קבעה שלא ניפגש עד אז? ועל אילו ילדים היא דיברה? קודם נראה אם נצליח בכלל להיות זוג, על ילדים בכלל לא חשבתי. לא התכוונתי להמשיך את השרשרת המטורפת שבאתי ממנה. זה ממש לעשות עוול, לילדים ולעולם. נתקפתי יאוש והתאפקתי לא לבכות. איך אטפל בעצמי? איך אדע להיות בת זוג נורמלית?

שוב חלחלה בי תחושה שאני לבד בעולם. שאין לי אף אחד באמת. זו אני לעצמי, חשבתי, ואף אחד לא יכול לעזור לי. אני חייבת לעזור לעצמי או לוותר לגמרי, ואני לא רוצה לוותר.

הבנתי שאני חייבת להשתנות אם אני רוצה בית, משפחה או אהבה, שאני חייבת לעשות הכול כדי לרסן את התפרצויות הזעם הבלתי נשלטות שמתרחשות בכל פעם שמכעיסים אותי, שאני חייבת להשמיד את המפלצת. נמלאתי ייאוש ורחמים עצמיים. אין סיכוי שאצליח, חשבתי ופרצתי בכי.

אבל אז התעורר בי קול פנימי. הזכיר לי את הדברים שעברתי בחיי, את הנקודות הקשות שבהן חשבתי שזהו, שנגמר, ובכל זאת קמתי מחדש חזקה יותר, מחוסנת יותר, מפוכחת יותר. לפתע הציפו אותי תחושות של גאווה ותקווה. התרגשתי. המחשבות זרמו בנחשול אדיר: אני חזקה, אני בלתי שבירה, אני אמיצה, אפילו ניר אמר.

התמלאתי כוח ואופטימיות. חשתי תחושה חזקה של ידיעה. אמנם דחקתי את ניר לפינה, אבל הוא נלחם עליי. בפעמים הבאות אהיה חייבת לשלוט בעצמי, החלטתי. אני אלחם עליו, אני אשמור אותו לצדי. הוא המלאך שנשלח אליי משמים, אני אעשה הכול בשביל לא לקלקל את זה.

חייכתי לעצמי. אמנם אבא לא התכוון לכך, אך מעשיו חיזקו אותי, חישלו אותי. עשו אותי בלתי מנוצחת, פראית כמו הרוח, כמו סוס בר. אני אדהר עם הרוח ולא אתן לדבר לעצור בעדי. אני כל יכולה, הוא לא הצליח לשבור אותי. הוא חשב שהצליח, אבל אני התרוממתי גדולה יותר, חזקה יותר, כמו בסרטים. התקשרתי לניר והצעתי לו שנצא בערב. ידעתי שאני יכולה. שאני מסוגלת. ושמחה התפשטה בכל גופי.

חייתי בתל אביב. במשך חודשים רבים לא ביקרתי את ההורים. המרחק מהם עשה לי טוב. אפשר לי להכיר את עצמי מחדש דרך עיניים אחרות שראו בי אישה יפה, מצחיקה, חכמה אפילו.

אימא נדנדה שאבוא לבקר, ולאבא לא היה אכפת. אבל הייתי חזקה, הייתי קשוחה מבפנים. פנס של אופטימיות בער בתוכי. בכל יום כמעט הלכתי לחוף גורדון כדי לחזות בשקיעה ולראות כמו עיניי שדבר לא יעצור את הזמן. השקיעה ריגשה אותי תמיד עד דמעות, בכל פעם מחדש. עוד יום נגמר, על הטוב והרע שבו. בים היתמות שלי נאחזתי במראה השקיעות כמו בגלגל הצלה. הוא היה עוגן, ותזכורת יום-יומית לכך שלכל דבר יש סוף. והתחלה חדשה.

ברגעים האלו של לבד עם עצמי החל תהליך עדין של ריפוי וקבלה. המפלצת הייתה רגועה מאוד על חוף הים, אל מול הגלים המנצנצים בזהוב מבטיח הצלחתי תמיד לנהל איתה שיח. שכנעת אותה לא לפגוע בי כמו פעם. וגם לא באחרים שהיו חשובים לי.

חיכיתי בשקיקה לשעות הרכות האלו, בין הערביים בתל אביב. שעות הניקוי וההבראה שלי. ישבתי על החוף קשובה וזקופה, מתבוננת בגלים השבים ומתנפצים על החוף בקצף תוסס ומאפשרת לרחש הים ולרוח לחדור דרכי והחוצה ממני, לגרוף איתם בדרך את כל המלוכלך, המעוות, האלים. פישקתי רגליים, מאפשרת לרוח לחדור לכל פינה בגוף שלי, מאפשרת לי לזיין אותי לאט וברכות, בחמלה, לחדור לבטן שלי ולריאות ולקרביים. הים שטף אותי בקצף לבן ומבעבע, טהור וממלא. נשמתי עמוק שוב ושוב, מרגישה איך הנפש שלי נמלאת אור. תקווה. יופי.

שמחה אמיתית החלה למלא את ליבי.

זוג אמיתי

אחרי חמש שנים של זוגיות עברנו לגור יחד. הפחד להיות כמו אימא היה חזק מתמיד. פחדתי להיות כלואה ביחסים משפילים, רומסים, רוויים באלומות הדדית, שנאה יום-יומית שקמים איתה בבוקר ונרדמים איתה בערב, כאילו מבחירה, פחדתי למצוא את עצמי מול מראה שחורה שמשקפת כל היום, כל הזמן, את הפגמים שיש בי, פחדתי לכרות כמו ידיי קבר שקוף שבו אקבר בעודי חיה. הפחיד אותי לחשוב על נישואים, רכישת דירה, יצירת חשבון משותף שיהפוך למושא למריבות בינינו, והפחיד אותי עד מאוד להביא ילדים לעולם, לחשוב שיצאו ממני ילדים כמוני, ילדים רעים שלא אצליח לאהוב, שיבנו עוד שכבה בקבר השקוף שלי. הטרידה אותי המחשבה שאי-אפשר להיפטר מהם. להתגרש אפשר תמיד, אבל ילדים יהיו תקועים איתי לנצח.

הייתי מרוצה מהזוגיות שבנינו, מרוצה מהחופש שהיה לנו לקום וללכת. לא יכולתי לסבול את המחשבה שנר יהיה איתי רק כי צריך, רק כי הוא נתקע איתי. כך גם אני הייתי חופשייה ללכת כשייגמר לי הכיף. היה לזה מחיר. פחדתי להיקשר מדי, לסמוך, לאהוב. כשראיתי אותו בחברת נשים אחרות, אפילו סתם ידידות, נצבט לי הלב.

נזכרתי בך, בכאב העמוק שבער בי כשגיליתי שבגד בי. יצר קדום התעורר בי, אבל דיכאתי אותו במהירות ובאגרסיביות. לא יכולתי להרשות לעצמי להיות רכושנית, תוקפנית, זה היה עלול לקלקל את כל ההסכמות, להכניס מוטיבים של שליטה לקשר בינינו. לא רציתי לשלוט ולא שישלטו בי. חשתי שאני סוס פראי, סייח שחור.

רוטטת כשאני חופשייה ומסוכנת כשאני כלואה. לא יכולתי לסבול ולו ניחוח של שבי, ולא משנה מאיזה סוג.

הבנק היה זה ששכנע אותנו שכוזג נשוי נקבל הטבות רבות והקלות ברכישת הבית שרצינו. בפגישת הייעוץ נפלו פניי ופרחה נפשי. הוא ירגיש שהוא חייב, אני ארגיש שאני חייבת. חזרנו הביתה שפופים, כל אחד מסיבותיו הוא.

לאחר כמה ימים של ריחוק קריר הוא הציע שנצא לטייל במעיינות. יצאנו ממושב עמינדב, שבו שכרנו דירה קטנה, והתחלנו ללכת במסלול שביל המעיינות. כשהגענו למעיין החמישי התיישבנו לחמם תה צמחים על גזייה. נשמתי עמוק את ריח הסתיו של היער כשלפתע, אחרי פשפש קולני בתיקו, הוא הושיט לי קופסה עם טבעת. הייתי מופתעת כל כך שקפאתי לכמה שניות. יכול להיות שהוא עדיין רוצה להיות איתי? ועוד להתחתן איתי? דמעות עלו בעיניי. הפחדים, החששות מחיי נישואין נוראים, חוסר הביטחון שלי, כל אלו נשכחו לכמה דקות שבהן התמסרת לאהבתו ויכולתי להאמין שזה יצליח, שזה אפשרי.

לא רצינו חתונה גדולה, כזו שלא נכיר חצי מהאורחים. רצינו משהו מיוחד שישקף את הקשר שלנו. שלא יראה כמו הרבה מסיבות אחרות. לאחר משא ומתן ארוך ומייגע עם ההורים, שהבטיחו לממן, נעשו פשרות וויתורים והחלטנו לקיים אותה במדבר לשביעות רצונם של כולם, מול נוף מהפנט ועם מאתיים אורחים שחצי מהם לא הכרנו, אבל החצי השני היו חברים ששמחו בשמחתנו. לא הצטערתי לרגע. היה זה ערב נפלא שקיבלתי בו המון אהבה. כל מי

שראה אותי לחש לי כמה אני יפה. ובאמת הרגשתי שאני יפהפייה.
מלכת הערב. והיה לי נעים כל כך.

אבא ואימא התרגשו מאוד באותו הערב. הרגשתי שהם גאים בי.
בכלל אבא התרכך קצת מאז שהתרחקנו, והתנהלנו כמעט כמו
שני זרים. הוא שמר על נימוסיו. הוא הראה לי את הפרצוף השני
שלו, שנשמר לאלו מבחוץ. כל כך שמחתי לפגוש בפרצוף הזה,
הוא באמת היה נעים. פחות מאיים. גלי נצמדה אליי כל הערב. היא
הייתה יפהפייה ונראתה בריאה בנפשה. ואולי הוא השתנה באמת?
אחרי החתונה נכנסנו לביתנו החדש. בית החלומות שקנינו במושב
בערבה. ואני הייתי מאושרת באמת, לראשונה בחיי. ואופטימית.

חסרת רחמים

היא מסתכלת עליי במבט מטומטם. הלשון שלה זולגת מצדו השמאלי של הפה שלה וטיפות ריר זולגות על הרצפה דמוית אבני המדרך שבמרפסת היוצאת לגינה. היא עומדת ומתנשפת ואני מרגישה איך החום שלי עולה. אני לא יכולה לסבול את הטמטום הזה שמביט בי.

"תעופי מפה!" אני צועקת עליה.

היא מרכינה אוזניה לאחור וזנבה מפסיק לכשכש, אבל נותרת על מקומה, שולחת אליי מבט מטומטם שמלווה בהאשמה.

"לכי מפה, מעצבנת! לא יכולה לראות אותך!" אני נובחת לעברה ונזכרת בניסוי עם גרגירי האורז ששמו בשתי צנצנות מלאות באדמה לחה. על צנצנת אחת מדבקה עם המילה "אהבה" ועל השנייה מדבקה עם המילה "שנאה". לצנצנת אחת דיברו במילים רכות ולשנייה במילים קשות. גרגיר אחד נבט והשני לא העז.

היא בטח מרגישה את המילים הרעות שזורמות לכיוונה גם אם היא לא מבינה אותן, אבל כרגע לא ממש אכפת לי. כרגע הרוע שולט בי, מדבר מגרוני וננעץ מעיניי. התחתנו כדי לקנות את הבית ופתאום נכנסתי להיריון. כשגיליתי על כך כמעט התעלפתי. אמנם הפסקתי את הגלולות, אלוהים יודע למה ועל מה חשבתי, אבל לא תיארתי לעצמי שאכנס להיריון במהירות כזו. חשבתי שיהיה לי זמן לחשוב ולהרהר אם זה בכלל מתאים לי.

בכלל לא רציתי את הכלבה הזו, ניקי, אבל ניר התעקש. הוא אהב את הזן הזה, דני ענק. המגושם ואפילו קצת מגעיל. הבלגתי על רצוני. היה חשוב לי שהוא יהיה שמח.

הבית שגרנו בו, לכאורה כל מה שנר ואני חלמנו עליו, היה ממוקם בחור צהוב וצחיח, ועובדה זו התגלתה כוויתור אחד גדול מצדי. אמנם הייתה לו גינה, וקנינו אותו כמעט בלי משכנתא, אבל בתכלס היינו מוקפים במדבר צהוב ויבש ובאנשים אנטיפתיים ומדכאים. שנאתי את החיים שלי ונמלאתי בכעס גדול.

ויתרתי על עצמי ועל החופש שהיה לי.

התקדמנו לשלב הבא, ופתאום לא הייתי בטוחה שאני רוצה להיות בו, שהייתי בוחרת בו מחדש. למעשה הייתי בטוחה שלא. כעסתי על עבודות הבית שלא נגמרות, על הלקוחות הקשים בעסק החדש שלי, על ההיריון המעיק. התחשק לי לברוח מהכול.

ויתרתי על האומץ שלי. הרגשתי מאולפת, כבר לא פרועה. הייתי סתם אישה שמנה שחיה באמצע המדבר.

ובכל פעם שאני יוצאת לגינה היא שם, מסתכלת עליי במבט המטומטם הזה שלה. לשונה הארוכה רפויה והיא כמו מחפשת אצלי רחמים. אין לי דבר לתת לה.

"לכי מפה!" אני מניפה יד כעומדת להכותה.

היא לא זזה. הלשון שלה ממשיכה להגיר ריר על הרצפות שאחר כך אצטרך לשטוף.

"לכי מטומטמת!" לא אכפת לי אם השכנים שומעים. אני שונאת אותה.

היא ממשיכה להתנשף מולי במבט מטומטם.

אני מכה אותה בחוזקה על אפה. היא מייללת בהפתעה והמבט שלה הופך מפוחד ופגוע, סוף-סוף היא מתרחקת ממני מעט ושוב נעמדת.

זעם גדול שוטף אותי ואני מתקדמת לעברה. "לכי! לכי!" אני רוצה שהיא תסתלק לי מהרשתית, לא רוצה להיקלע למבט שלה, לא רוצה לראות את האישה השמנה והמוטרפת שניבטת מעיניה הכלביות.

אני בועטת בתחת שלה ומזדעזעת בהבזק ממני שהפכתי להיות. ממורמרת. פחדנית. פעם אהבתי כלבים. פעם הייתה בי חמלה. היא מייללת שוב ומתרחקת ממני בריצה כשזנבה בין רגליה. אני מבולבלת. מרגישה שאיבדתי שליטה, אבל באופן מוזר אני גם חזקה. איבדתי שליטה לטובת המפלצת. חשבתי שהיא כבר מזמן מתה, והנה היא כאן, מפחידה, אבל מזכירה לי שאני חיה, שאני אני. אני מרגישה טוב בגוף ורע בלב. הוורידים שלי הומים והנפש מתייסרת. איך בגוף אחד יכולים להתקיים שניים קיצוניים כל כך? פתאום אני נזכרת בעובר. מרגישה אותו זו. אני כזאת דפוקה, זה כל כך לא בריא לו. אני מתחילה לנשום עמוק ולנסות להרגיע את הדופק. אסור לי להיות במתח כזה שעלול לפגוע בו, אולי כבר קלקלתי אותו? קול קדום מטיח בי אשמה ואני פורצת בככי. מה יש לי? מאיפה מגיע כל הכעס הזה? אני משתגעת כאן לבד בבית. אני לא רוצה יותר... אני מפחדת... איזו מין אימא אהיה אם אני מתעללת בכלבה תמימה וחסרת ישע? האם אהיה אלימה כלפי ילדיי בכל פעם שכעס או תסכול יציפו אותי, או גרוע יותר - סתם כך, בלי סיבה? אולי אני עושה טעות גדולה שאני ממשיכה עם ההיריון הזה ועם השרשרת שהייתי אמורה לקטוע? מי מבטיח לי שלא אשרוט את ילדיי לנצח והם יהפכו לאנשים אלימים ודפוקים כמוני?

אני מתיישבת על הספה שבמרפסת.

ניקי מתקרבת אליי בהיסוס, לא יודעת לאיזו תגובה לצפות מאישה מטורפת כמוני. לפתע עולה בזיכרוני דמותה של לילי, כלבת נעוריי שליקקה את דמעותיי הכואבות בחדרי, כשישבת בן מכונסת בתוכי, מוכה וחבולה, מקווה שהעולם ייגמר או שמישהו יציל אותי. היא הצילה אותי בלשונה הוורודה, החמימה והמלטפת, היא מילאה אותי באהבה ובחמלה, היא הוכיחה לי שאפשר לאהוב אותי כמו שאני, בלי תנאים.

אני מושיטה יד לכיוונה של ניקי והיא נרתעת, לא סומכת עליי, מפחדת ממני. הבכי שלי מתגבר. אני אישה רעה וכלבים חשים בזה. היא יודעת שאי-אפשר לסמוך עליי, שיש בתוכי מפלצת. ומה יהיה על העובר הזה? אני חושבת עליו. דם מדמי, בשר מבשרי. ואם לא אוהב אותו? אני מפחדת מרגע המפגש שלנו. ומה אם לא אוצף באהבה הבלתי מותנית שכולן מספרות עליה? ומה אם אחוש דווקא אדישות ואפילו דחייה כלפיו?

כשניר שב מעבודתו התיישבנו לאכול ארוחת ערב.

"ומה יהיה אם לא נאהב אותו?" הפכתי את חששותיי לבעיה משותפת.

"אל תדאגי, יהיה בסדר, ואת תהיי אימא מדהימה," הוא ענה לי בביטחון.

"איך אתה יודע?" שאלתי, מתעצבנת קצת מדבריו חסרי הבסיס. איך הוא יכול לדעת שאהיה אימא מדהימה? אפילו א-נ-י לא יודעת את זה.

"אני יודע, אני מכיר אותך כבר כמה זמן," הוא חייך אליי תוך כדי לעיסה. "כי יש לך לב טוב."

עד היום אני לא באמת מבינה לעומק מה הוא בדיוק רואה כשהוא מסתכל עליי. לפעמים נדמה לי שהוא רואה מישהי שהיא ממש לא אני.

חשבתי לעצמי על הבעיטה מהבוקר והרגשתי רע עוד יותר.

"היום בעטתי בניקי סתם, כי הקיום שלה עצבן אותי, זה נחשב לב טוב?" עניתי בציניות. "כמעט התגלגלתי מהתנופה, כמו איזה נחום תקום!" הוא צחק. לא התרגש מהווידוי שלי. לא נבהל. האמון שלו בי חיזק אותי, הקל עליי.

"למה עשית את זה מצחיקולה? תשמרי על עצמך, היא באמת יכולה להיות מעצבנת, אני מבין אותך." הוא נשאר איתי. הוא לא ברח. "אל תדאגי מיוש, אנחנו ביחד בזה, ואני אשמור עלייך וגם את עליי. נחזק זה את זה ונעשה את זה טוב. אני רוצה שנהיה הורים טובים, אני רוצה שנהיה משפחה מלוכדת שיוצאת לטיולים ביחד, שעושה דברים כיפיים, שהילדים יוכלו לדבר איתנו על מה שהם רוצים בלי לפחד. אל תדאגי, זה לא מה שהיה אצלך בבית, אנחנו מתחילים מחדש, משפחה חדשה."

התבוננתי בעיניו הטובות ושאלתי את עצמי בפעם המאה מה עשיתי שזכיתי ככה. יכולתי להישען עליו, לסמוך עליו. הוא הגיע מבית שלא הייתה בו אלימות, ותמיד היה רגוע ושלוו. לא מחביא מפלצות.

הוא לעולם לא יכה את הילדים שלנו, ואולי יעצור אותי אם אנסה פעם.

משפחה

האמת היא שאף פעם לא אהבתי ילדים. לבי מעולם לא נמס למראה תינוקות - הם נראו לי מעצבנים, מקומטים ומפונקים. ידעתי שהם גדלים להיות ילדים רעים ואז נהיים אנשים אגואיסטים.

פחדתי שאם אלד ילדים הם יגדלו להיות הילדה שהייתי, זו שלא סבלתי ולפעמים אני לא סובלת גם היום. אומרים שזה אחרת כשהם שלי, אבל למה שזה יהיה שונה?

והנה מצאתי עצמי בחדר לידה, עם צירים שנמשכו מיליון שעות, ואיכשהו למרות הפחד התקדמתי, כאילו שהפחד והמעשים שלי פעלו בערוצים מקבילים ולא קשורים זה לזה. המשכתי בלי לחשב כיוון. ידעתי שאני לוקחת סיכון עצום והתפללתי לאלוהים שיתן לי אהבה טבעית כלפיו. שאתאהב בו ברגע שייצא, כמו בסרטים. אפילו הגעתי עם שם מוכן, שניים ליתר ביטחון.

הייתי מוכנה ככל הניתן לקראת בואו עם מחסנים מלאים בחמלה מוכנה לאספקה מיידית. אך אהבה צריכה להיות טרייה, אותה לא יכולתי להכין מראש.

הגוף שלי היה אחוז אימה, מכווץ כולו. אחרי כמעט ארבעים שעות בחדר לידה הפתיחה שלי נותרה על ארבע אצבעות בלבד. הוא הרגיש את הפחד, הגוף שלי, אולי הוא גונן על התינוק ועדיין אפשר לו בחירה נוספת, הורים אחרים. שמעתי צרחות של צירי לחץ מהחדרים הסמוכים, אבל אצלי נותר שקט. כבר עברו שתי משמרות כפולות של מיילדות, אחיות ורופאים. כל אחד דחף ידיים לתוכי, אבל אני כבר הייתי משותקת מהאפידורל, לא הרגשתי כלום, רק תשישות נוראה וייאוש.

הרופאים החליטו על ניתוח חירום קיסרי אחרי שהדופק של העובר ירד פעמיים. מי שפיר נזלו מתוכי והם חששו מזיהום ומסיבוכים, הסבירו לי שהוא נתקע בתעלת הלידה ולא יכול לזוז. הסכמתי לכל דבר ובלבד שהמצב הזה יסתיים כבר, שחררתי את יכולת השיפוט שלי והתמסרתי אליהם, שיעשו בגוף שלי כרצונם. בינתיים התפללתי לחוש אהבה.

הובלתי לחדר הניתוח על מיטה מהירה כשניר ואימא נשאים מאחור, מודאגים. שם, מאחורי מסך ירוק שהסתיר לי את הבטן, אחרי משיכות וחיתוכים וריח של בשר חרוך, שם שמעתי פתאום בכי קטן. הלב שלי ניתר והפך שקט. דמעות שקטות עלו בעיניי. תחושה של הכרה בטוב מילאה אותי עד גדתיי.

בחדר ההתאוששות החזקתי אותו בחיקי והתבוננתי בו. הוא היה נפוח מעט, ועורו יבש ומתקלף. נחשול של חמלה הציף אותי. הייתי כל מה שיש לו בעולם הזה, היחידה שיכולה להגן עליו מכל רע. ההרגשה הזו מילאה אותי בתחושת שליחות וייעוד, פתחה מחסום ואפשרה לרגש חדש להיכנס. רגשות עזים הציפו אותי, רצון להגן, לטפל. הבטחתי לעצמי שאשמור עליו בכל תא מגופי. כשהוא חיפש את פטמתי והתחיל לינוק בקלות הרגשתי שזרם חולף בי, בגופי ובנפשי. הדהימה אותי ההתמסרות שלו אליי, התלות שלו בי. הוא קיבל אותי כאימא בלי היסוס ולא שאל את עצמו לרגע אם אני אוהבת אותו. השתוקקתי לספוג ממנו את האמון הזה, ללמוד ממנו. גם אני רציתי להרגיש בטוחה.

בחודשים שלאחר הלידה אהבתי בהגזמה. הנקתי, טיפלתי וגוננתי. לא היה אכפת לי שהוא ינק סביב השעון, שלא יכולתי להתרחק ממנו ליותר משעה וחצי גם אם רציתי להתאזרר, שהוא סירב

לאכול מבקבוק ושהיה תלוי בי ורק בי. הקדשתי את כל כולי אליו במאה אחוז. הייתי סופר אימא. וכל השאר לא באמת היה חשוב. תחושת האהבה שהציפה אותי בכל פעם שהרמתי או הנקתי את אביתר הפתיעה אותי, שימחה אותי, גרמה לי לחשוב שהכול בסדר, שאני בסדר, שאני אימא טובה.

באחת ההנקות הליליות נזכרתי בשיחה שהייתה לי עם אימא ברגע נדיר של קרבה. "זה לא נכון מה שאומרים, שאימהות אוהבות את הילדים שלהן בצורה אוטומטית," היא אמרה ואז שתקה בצער. ראיתי שעצוב לה להודות בכך, היא לא אמרה את זה כדי לפגוע בי, לא בכעס, דווקא בשקט האינטימי שנוצר בינינו, בתקופה שנוקקתי לאהבתה יותר מאי-פעם. זכרתי כמה בכיתי אחר כך בחדר, כשהבנתי שהיא פשוט לא אוהבת אותי ושהיא הרגישה צורך לשתף אותי בזה. הצמדתי את אביתר אליי ולחשתי לו "אימא אוהבת אותך מאוד, הכי בעולם, תזכור את זה תמיד." הייתי כל כך מאושרת שהאהבה זלגה ממני בטבעיות יחד עם חלב האם המתוק. במפגשים עם חברות ומשפחה הכרזתי בפני כולם שאני קודם כול אימא, אחר כך העסק וכל השאר. שידעו איזו מין אימא אני. אימא שאוהבת את הילד שלה, שלא יהיה להם ספק.

משכתי את חופשת הלידה כמעט שנה, עד שבסוף נגמר לי האוויר והרגשתי שאני נחנקת.

ואז, עם המון ייסורי מצפון והלקאה עצמית, רשמתי את אביתר לארבע שעות ביום עם מטפלת. הקפדתי תמיד לאסוף אותו רבע שעה לפני הזמן.

שידעו שאני אימא טובה.

אני מתבוננת בו כשהוא ישן. ריסיו ארוכים, פיו פתוח מעט, אפו סולד בהתרסה. הגבר שלי - ניר. גופו רפוי בשינה עמוקה וידו מונחת עליו, מסרבת לשחרר אותי גם בשנתו. אנחנו ביחד כבר המון שנים. אני מפחדת לספור. כשהייתי נערה ידעתי שמערכות יחסים ארוכות נועדו להסתיים במפח נפש מתסכל. האהבה נגמרת, השגרה הורסת והשנאה מתפרצת.

יהב, שהיה החבר הראשון והרציני ביותר בתקופת נעוריי, טיפח בי את הפחד הזה בלבטיו הרבים אם הוא עדיין אוהב אותי או סתם רגיל אליי, ואני עמדתי מנגד, מחכה לפסיקתו.

היינו בני עשרה והרגשתי כמו בת ארבעים. ובסוף אני הייתי זו שסיימה את הקשר. אני קמתי והלכתי. ועכשיו אני שוכבת לצדו של ניר ומתבוננת בסיפוק.

כי אני בחרתי בו.

יכולתי לבחור בגבר אחר. גבר שישפיל אותי, שיבגוד בי, שינהג כלפיי בשתלטנות, אבל הצלחתי לבחור טוב. בחרתי בגבר שמחבק אותי גם כשהוא ישן, שמעריך את החופש שלי וכותב לי מכתבי אהבה גם אחרי שנים רבות יחד. בחרתי בגבר שמקשיב לדבריי בתשומת לב ומחשיב את דעתי, שמתגאה בי בפני חבריו ומרגיש בר מזל שהוא איתי. בחרתי בגבר שאני מרגישה בטוחה לישון לידו בלילה וגם להגיד לו לפעמים שאני רוצה להיות לבד. בחרתי בגבר שלא נבהל כשהוא רואה אותי מאבדת שליטה מול הילדים אלא מעיר לי אחר כך בשקט ובאסרטיביות, מנחה אותי לבחור בטוב. בחרתי בגבר שמאפשר לי להתמלא מתי שרק ארצה.

בחרתי בגבר שלא מנסה לשלוט בי.

אט-אט אני מרגישה את המפלצת נרגעת ודועכת. משהו מהעדינות והטוב שלו דבקים בי.

וכשאנחנו נוסעים באוטו שותקים, מלטפים מדי פעם בעדינות זה את ידו של זה, אני יודעת שבחרתי נכון. אנחנו לא מוטרדים מהשנים שעוברות. להפך, אנחנו חוגגים את היותנו יחד ומרגישים את ההשתבחות שלנו עם הזמן שעובר. אני לא צריכה להתאמץ כדי לקבל את האהבה שלו, היא פשוט ישנה שם וזמינה עבורי בכל חיבוק שהוא מעניק לי. כל השנים הסוערות שעברנו במסיבות ובחופש אדיר יצרו אהבה שקטה ובטוחה, ידיעה שאנחנו יכולים לעמוד בכול, שבחרנו בכל יום מחדש להיות יחד, והנה אנחנו כאן, קוטפים את הפירות. אני טובה, חכמה, יפה. כל הדברים שרציתי להיות אי-פעם משתקפים אליי מעיניו כשהוא מתבונן בי. אני אוהבת אותו.

רוצה לסלוח

בוקר אחד התעוררתי בהחלטה שאני רוצה לסלוח. זה קרה לאחר סוף שבוע ארוך שבו בייליתי בסדנת מודעות עם חברה, כמה ימים שבהם ניר הסכים להישאר עם אביתר ושחרר אותי לחופשי. הלכתי בעיקר כי רציתי שקט וחופש, אבל לא ממש ידעתי לאן אני מגיעה. כשנכנסתי חשבתי מיד שעשיתי טעות איומה. היו שם כל מיני אנשים מוזרים, צעירים, מבוגרים, עצובים, קופצניים. מין ערב-רב של אנשים שהגיעו כדי לחוות משהו יחד, לרפא משהו בעצמם. אני לא צריכה ריפוי, חשבתי, רק שקט ומנוחה. לא התאים לי, לא חיפשתי חברים חדשים, אבל כבר הגעתי ולא הייתה לי בררה. נשארתי, צופה מהצד.

עד שהשתתפתי בתרגיל שפירק אותי לחתיכות.

בתרגיל הזה הסתדרנו בזוגות והתבקשנו לדמיין את האדם שמולנו כמישהו שיש לנו עניין לא פתור איתו: כעס, פחד, עצב או כל רגש שלילי אחר. דמיינתי את אבא. הוא היחיד שהתאים לתפקיד. התחלתי להגיד את הדברים ששמרתי בכטן. בהתחלה המילים היו מלאכותיות, הרי עבר זמן כה רב... הבחור שעמד מולי שתק והתבונן לי בעיניים. דיברתי בשקט, התביישתי לצעוק. המנחה עברה לידי וביקשה שאצעק, שאוציא מהבטן החוצה, שאתן לכעס לצאת בלי פילטרים. לאט-לאט התחלתי לצעוק. וצעקתי עוד יותר, ובכיתי, ואמרתי דברים שמעולם לא העליתי על דעתי לומר.

"למה? למה התנהגת אליי ככה?! למה היית כזה רשע? למה אף פעם לא אמרת לי שאתה אוהב אותי?" צעקתי, "למה הרבצת לי? השפלת אותי? אני שונאת אותך! אתה בן זונה! אני שונאת אותך!"

צרחתי, בכיתי והתפרקתי לגמרי. הייתי המומה מכמויות הכעס, העצב, הכאב שחיו בתוכי, עמוק כל כך שחשבתי שאינם עוד. חשבתי שכל זה מאחוריי. ששכחתי. שהתנקיתי. ופתאום הרגשתי את הכעס הצורב, החונק, את ההשפלה, התסכול, הכאב הגופני והנפשי. כשהתרגיל הסתיים לא יכולתי להירגע. תקף אותי בכי עז כל כך שכל הגוף שלי רעד. לא הצלחתי לשלוט בעצמי או בקולות שהשמיע הבכי שבקע ממעמקי בטני. בכי חייתי, קדום, לא אנושי. הרגשתי שאני כאובה, פצועה, מדממת. הרגשתי שדבר לא השתנה, שאני עדיין שם - פרח בעליית הגג.

אנשים זרים שלא הכרתי ראו את תוך תוכי, ראו את קרביי מדממים. לא התביישתי. הייתי מותשת מהבכי וכל כך צמאה לאהבה שאפשרתי להם לנשק אותי, לנחם, לחבק, להגיד לי שאני מדהימה. אני מדהימה? הם באמת חושבים כך? כמה נעים לשמוע את זה, כמה נעים לאפשר למילים כאלה למלא את הריק שהשאיר הבכי שיצא מתוכי.

אחרי שנרגענו המנחה הסבירה לנו שלסלוח למישהו הזה פירושו לרפא את עצמנו, לגאול את נפשנו מרעל שנצבר שם. באותה שנייה החלטתי. וכדי שלא אתחרט התחייבתי, הצהרתי בפני כולם שאני הולכת לסלוח לאבא שלי. החלטתי שאני רוצה להבריא.

כמה ימים אחר כך התקשרתי לאבא וביקשתי להיפגש איתו. רק הוא ואני. הוא מיד שאל כחשדנות אם אני צריכה כסף. כמעט שהתחרטתי, אבל נזכרתי שהבטחתי. להם ולעצמי. נפגשנו בבית של ההורים וישבנו בסלון המסודר.

"נו, מה רצית להגיד לי?" שאל אבא. ניסיתי למצוא מילים. כמה קשה היה לדבר איתו כמו שני בני אדם רגילים. עדיין פחדתי ממנו, מתגובתו הלא צפויה.

"הייתי באיזה סדנה," אמרתי בשקט, בוררת את מילותיי, יודעת מה

הוא חושב על בחירותיי המוזרות. "והמנחה אמרה שכדי להבריא צריך לסלוח." הרמתי עיניים שואלות ונתקלתי בעיניו. הן היו קשובות ומרוכזות בי. "פתאום קלטתי שכל החיים שלי אני כועסת עליך, מאשימה אותך בחוסר הביטחון שלי, בהתפרצויות הזעם שלי, בכישלונות שלי... זה כבר לא נכון, אני כבר מזמן אדם בזכות עצמי. אני אחראית לחיים שלי, לכישלונות שלי, להתפרצויות שלי, וגם לדברים הטובים שלי." לא עצרתי, ידעתי שאם אפסיק לדבר לא אוכל להמשיך. לא היה לי אכפת אם הוא מבין על מה אני מדברת. עשיתי זאת בשביל עצמי. "אז רציתי להגיד לך את זה אבא, שהיה לי קשה בבית, אבל אני לא רוצה לכעוס יותר, אני רוצה לשחרר אותך מכל הדברים שהאשמתני אותך, אני רוצה להמשיך הלאה ולא להביט יותר לאחור, להתחיל דף חדש. אני רוצה לאהוב אותך..." פרצתי בבכי. המילים שרטו אותי, את לשוני, את שפתיי, את לבי. הן היו לא טבעיות בפי וכל כך רציתי שיהיו. הוא לא חיבק אותי, אבל הוא כן הושיט לי טישו. ואז קם וטפח על גבי במבוכה. ואני התחלתי לצחוק מתוך הבכי. הרגשתי מטופשת במערוומי הנפשיים, עושה עניין גדול מכל דבר.

"אני אוהב אותך, ולא התכוונתי לפגוע בך. את היית ילדה קשה וזה די הגיע לך. חוץ מזה, אני לא זוכר שהיית רק אבא כזה גרוע, אני זוכר שגם שיחקתי איתך, שנסענו לטייל הרבה..."

כיווץ. חמיצות. אכזבה.

הוא לא מבין. הוא לא זוכר.

תקווה. הבזק של שמחה. אופטימיות.

הוא אמר לי שהוא אוהב אותי. ובכל זאת אנחנו מדברים על הדברים ומתחילים דרך חדשה.

זה כל כך ריגש אותי שהתחלתי לבכות שוב.

אימא לשניים

שוב נכנסתי להיריון. הפעם זו הייתה החלטה ברורה ומודעת של שנינו. כבר הוכחתי לעצמי שאני אימא טובה ושמחתי שזה עוד בן ולא בת - לא ידעתי אם אני מוכנה לבנות ואם אהיה אי-פעם.

אביתר היה ילד מאתגר. הוא היה היפראקטיבי, תזזיתי מאוד, הגנות כל הזמן זימנו אותנו לשיחות, בדקו אם אנחנו מציבים לו מספיק גבולות, אם כבר הלכנו להדרכת הורים. הן התלוננו שהוא מציק, דוחף, אימפולסיבי. הוא היה מתוק ויפה, ושובה לב, ובכל פעם שהתבוננתי בו אהבתי אותו כל כך. אבל כשהוא נתקף בהתקפי זעם וצרח ונשכב על הרצפה רציתי להרוג אותו. ידעתי שהתקפים כאלה שכיחים בגיל הזה, אבל ההיגיון לא מנע מהזעם להתפוצץ בתוכי לרסיסים.

הרגשתי שנשרפים לי פיוזים, כאילו שנהיה לי קצר בראש. כעס מטורף וילדותי הציף את כל התאים שלי ולא השאיר מקום לאהבה. רציתי לנער אותו, להכניס לו סטירה שתלמד אותו דרך ארץ וכבוד למבוגרים. קולות מרושעים בראשי הסיתו אותי נגדו.

"הוא מזלזל בך," "הוא לא שם עלייך." פחדתי מהרגעים האלו. שנאתי להרגיש שמתעלמים ממך שיש לי להגיד, וכשהרגשתי ככה השתוקקתי להחזיר את השליטה לידיי. בכוח. למזלי עדיין מצאתי בתוכי מעט שליטה עצמית ורק אחזתי בו חזק והתפללתי שההתקף ייגמר לפני שהיא תיגמר.

הדחפים האלימים האלה שזרמו בתוכי הפחידו אותי. הדליקו נורה אדומה. בכל פעם שחשבתי שאני בריאה, שהכול מאחוריי, גילית

שטעיתי. לא רציתי להיות כמו אבא, אבל יכולתי להבין אותו. וזה הפחיד אותי עוד יותר. לעבור צד.

התחלתי להבין את חוסר האונים הזה מול ילד צורח, חצוף, שמסרב להקשיב, את הצורך להרים יד כשנגמרות המילים. דמיינתי את הסטירה המצלצלת על לחיו המופתעת, ואיך הוא מפסיק מיד להתפרע. התמונה הזו הרגיעה אותי. כשבאמת הכיתי אותו פעם על הישבן, הוא לא הפסיק, רק צרח חזק יותר. זה בלבב אותי. אולי הייתי צריכה להכות חזק יותר?

ניר ואביתר שיחקו יחד על הדשא מולי ואני ישבתי על ספסל והתבוננתי בהם מרחוק. ככה, כשלא שומעים את החוצפה של הקטנצ'יק הזה, הוא נראה כל כך חמוד, עגלגל ושובב, צוחק בקולי קולות. התמונה הזו של שניהם יחד, מתגלגלים, רצים, צוחקים, שטפה אותי בגל של אהבה. הכול בסדר, ליטפתי את בטני התופחת וניסיתי לנחם את עצמי, יצרתי משפחה נורמלית למרות הכול.

שחר נולד. ניר ואביתר הגיעו לבקר בבית החולים. יראתי מהרגע הזה שבו אביתר יפגוש את אחיו. הוא יכעס? יקנא? ייתקף בזעם? הייתי אפופת אשמה על כך שהוא יאלץ לחלוק את האהבה שלי. וכששחר הגיח לאוויר העולם, גם הוא בניתוח קיסרי, והרגשתי שהאהבה כלפיו טבעית וזורמת, נשטפתי בייסורי מצפון על הכעס הכמעט קבוע שלי על אביתר. כמה התאמצתי שם.

בכלל, ייסורי מצפון ורגשות אשם היו הוויייתי היום-יומית בשבועות הראשונים שלאחר הלידה. שחר ינק ללא הפסקה ואביתר קינא נורא. ככה, צרח. ועם זאת היו רגעים של רוך מקסים שהוא הפגין כלפי שחר. הוא אהב אותו וזה שימח אותי. השתדלתי להפגין כלפי

אביתר אהבה רבה מבדרך כלל, אפילו כאשר היא באה על חשבוננו של שחר. רציתי להוכיח לו שדבר לא השתנה, שאני אוהבת אותו אפילו יותר מקודם, ובטח שיותר משחר.

ניר ואני רבנו הרבה. כבר שמעתי מנשמות טובות שהילד השני יכול לפרק משפחות וחשבתי לעצמי שהנה, אשר יגורתי בא לי. כמה זמן באמת יכולים להימשך נישואים מוצלחים? ועוד חשבתי, שאם נצלח את הילד השני ונישאר ביחד, זה אומר שאנחנו חזקים יותר ממה שאני חושבת. ניסיתי להיזכר בעבר שלנו, בפראות ובתשוקה שהיו בינינו. באהבה, במסיבות, בהבטחות. החלטתי לנקוט צעדים מעשיים להתקרבות, ליצור זמן רק של שנינו, זמן שיחזיק אותנו, שלא נתפרק. ניר רצה את אותו הדבר. הוא השתדל לא לבלות שעות ארוכות בעבודה.

שוב גיליתי את הכוח שבזוגיות שלנו. את האהבה.

יצרנו שעות של שמחה. יצרנו ילדים שמחים. שיני חלב שבקעו ונפלו, סייטים בלילות, מריבות שלנו והשלמה שקטה. יצרנו אהבה ארוכה וטובה. יצרנו משפחה. אבא ואימא ושני ילדים.

אימא רעה

היה לי מצב רוח מצוין לפני שזה קרה.

היה יום עבודה מספק מאוד, נפגשתי עם אנשים וסגרנו על עסקה לעיצוב הבית שלהם, ואפילו הגעתי הביתה בזמן כדי להכין ארוחת צהריים טעימה שהבנים אוהבים. ואז הם נכנסו, חמודים ורעשניים. קיבלתי אותם בחיבוקים ובאמת שמחתי לראות אותם. התגעגעתי אליהם. אביתר היה כבר בן תשע, ושחר עלה לכיתה א'.

כמה דקות אחר כך זה התחיל.

אביתר נתפס למשהו שלא יכולתי לספק לו. הטאבלט שלו התקלקל, והוא רצה שיתקנו אותו מיד. כאן ועכשיו. הטונים עלו במהירות והפכו לצרחות. הוא נשכב על הרצפה והתחיל להשתולל ולבעוט לכל עבר. התקפי הזעם שלו החלו בגיל שנה וחצי, ונדמה שלא ייגמרו לעולם. בכל פעם נדהמתי לראות כיצד בתוך שניות ספורות הוא הופך מילד יפה ושובה לב לילדים האלה שהייתי רואה כשהייתי נערה וחשבתי לעצמי שמה שהם צריכים זו סטירה שתזכיר להם מי הבוס. ועכשיו זה הילד שלי שמשטתח על הרצפה, ואני האימא הגרועה שלא הצליחה לחנך אותו כראוי וחושבת מחשבות כאלה. "גבולות, הילד צריך גבולות," אמרו מדריכי ההורים. נשבר לי כבר מהמילה הזאת, חשבתי. כבר לא יכולתי לשמוע את עצמי מציבה גבולות, מאיימת, מנסה לשלוט. בכל פעם שהוא איבד שליטה על עצמו נזכרתי בעצמי, בדפיקות הראש על הקיר, בזעקות הכאב החייתיות שנבעו מגרוני. בנערה האומללה שהייתי. התזכורות האלו הכאיבו לי. לא יכולתי לראות את המפלצת עוברת מדור לדור.

ניסיתי להירגע. הרחקתי את שחר מהזירה לחדר הטלוויזיה, השתמשתי בו כתירוץ לברוח משם, ולו לרגע. הדלקתי את הטלוויזיה וסגרתי אחריי את הדלת, מצטערת על כך שאני חייבת לשוב לזירת התופת, מרגישה את הלב שלי פועם בפראות ואת הרגז משתלט עליי. למה הוא כזה? אחרי כל מה שהשקעתי? אחרי שחשבתי שאני בריאה? למה זה ממשיך לבוא אליי דרך הילד שלי? למה האהבה שלי צריכה לעמוד בניסיון כל כך קשה בכל יום מחדש?

"אני שונא אותך!" הוא צרח. עצמתי עיניים וניסיתי לנשום עמוק, להיזכר במה שלימדו אותי בהדרכת ההורים האחרונה שהשתתפתי בה. איזה גבול לשים עכשיו לעזאזל? אסור להעניש, רק להגיב בצורה הולמת לאירוע, כמה בולשיט, בא לי לכסח אותו.

כלום. בלקאאוט. מסך שחור ומעברו מפלצת.

הוא המשיך לצרוח ואז פרץ בריצה לעבר חדר הטלוויזיה. "אל תיכנס לשם!" ניסיתי להישמע אסרטיבית ומאיימת.

תמיד העירו לי שאני לא צריכה להיות מאיימת. רק סמכותית. אבל אני לא מצליחה להפנים את ההבדל ביניהם. כמו תמיד הוא לא הקשיב לי, פתח את הדלת ונכנס במהירות, מתקדם לעבר אחיו הקטן. "הכול בגללך! מטומטם אחד! הרסת לי את הטאבלט!" הוא סטר לו בכוח. שמעתי את הצלצול מהדהד בתוכי כשהרגשתי שנוזל שחור אוטם אותי בזעם סמיך.

"אל תיגע בו!" פרצה צעקה מגרוני, "הוא לא עשה לך כלום! תעוף מכאן!" תפסתי אותו בידיו, והוא השליך את עצמו על הרצפה, מנסה להשתחרר מאחיזתי בעזרת משקלו, צורח ומשתולל ברעש נורא. ראשי הלך ונאטם בצורה מפחידה, מעיר את המפלצת.

הוא המשיך להשתולל, וכמעט נפלתי כשניסיתי להרים אותו, לסדר את שברי הסיטואציה מהר לפני שיצאו לגמרי משליטה. "מאנייקית! את לא תגידי לי מה לעשות!" נשמתי עמוק. ניסיתי להשתמש בכל הכלים שהכרתי כדי להילחם במפלצת, אבל היא רצתה לצאת, להשליט סדר, להראות מי הבוס. "מה יהיה בגיל שש-עשרה כשהוא יהיה חזק ממך?" היא לחשה. אני צריכה לתת לו מכות רצח, שילמד שלא מדברים אליי ככה, שיפחד ממני. מחשבות התרוצצו בראשי במהירות מסחררת. השתוקקתי להכאיב לו, להראות לו מה זה, רציתי להראות לו שאני יותר קיצונית ממנו. רציתי לשבור אותו ולהוציא לו את הרוח מהמפרשים. שיפסיק.

איבדתי שליטה.

התחלתי לחבוט בו בפנים, בידיים, בישבן. משחררת את כל הזעם שהיה אצור בי. הוא שכב על גבו, מכורבל, ידיו על ראשו, מגנות עליו מפני טירוף נורא. מה אני עושה?! ידיי התעופפו ללא שליטה על איברי גופו, שישתוק כבר, שיפסיק. אבל הוא לא שתק. המכות גרמו לו לצרוח עוד יותר.

"אני אהרוג אותך!" צרחתי ממעמקי בטני בעיניים סומות והושטתי ידיים לעבר גרונו.

"אימא די!" הוא התחיל לבכות והביט בי במבט מבוהל, "די, תפסיקי, מבטינו נפגשו, ולפתע ראיתי את התהום הפעורה מאימה. תראי אותו, את הילד הקטן שלך, כמה הוא מפחד ממך, שוכב על הרצפה מושפל כמו חיה קטנה ונרעדת, מתחנן שתפסיקי. הוא כבר לא אויב. הוא ילד יפה, תכול עיניים ומבוהל שלא מבין איך הפכתי מאימא אוהבת שמחכה עם חיבוק וארוחת צהריים חמה למפלצת רעה וזועמת.

עיניי נמלאו בדמעות ולבי בצער. נמלטתי לחדרי, למיטתי, לחושך שבין השמיכות. איך הגעתי למצב כזה? אני בדיוק כמו אבא. אלימה, מטורפת, מאיימת ופוגעת בילדים שלי... ידעתי שאני לא צריכה להעביר את הטירוף הזה לעוד דור אומלל. אני מתכרבלת לתנוחת עובר ורוצה שמישהו ייקח אותי מכאן, יסדר את חיי אחרת, מחדש. איך בחרתי להיות אימא? אני מטורפת, זה טבוע לי בגנים. מה חשבתי לעצמי? שמעתי אותו ממשיך לבכות בשקט בסלון, נרגע לאטו. אולי כדאי שפשוט ייקחו אותם ממני, שמישהו נורמלי יגדל אותם במקום בטוח. אני פוצעת אותם כמו ידיי. התנשפתי בכבודות, כמו אחרי ריצה מאומצת.

דפיקה קטנה בדלת. "לא עכשיו," ניסיתי להסתיר את הבכי.

"אימא, בבקשה, תפתחי לי..." קמתי ופתחתי את הדלת. הוא עמד בפתח, קטן ורזה ומבט עצוב בעיניו. "אימא, אני מצטער..." הוא מצטער? אלוהים, איך יכול להיות שהוא מייסר את עצמו? זה לא צריך להיות ככה...

התכופפתי אליו ואימצתי אותו אל לבי. ניסיתי לספוג את כל הפציעות לתוכי, להעלים אותן מנפשו. למה אי-אפשר לעשות Undo ופשוט לחזור אחורה?

"לא מתוקי, אני מצטערת. לפעמים כשאני כועסת אני מאבדת שליטה, אני מבקשת סליחה... עוד כואב לך?" אמרתי וליטפתי את תלתליו, הרגשתי כמו גבר מכה המבקש מחילה בידיעה עמוקה שיכה שוב, שזה בכלל לא בשליטתו, אבל לא ידעתי מה לומר, איך לכפר על מעשיי הנוראים, איך למחוק את ההיסטוריה שיצרתי כמו ידיי. "אני כל כך אוהבת אותך מתוקי, אני ממש אשתדל לא להתנהג ככה שוב."

אבל אני לא יכולה להבטיח.

כשנר הגיע הם כבר ישנו במיטותיהם. הבית היה מסודר וארוחת ערב חכתה לו בסיר. אישה למופת. מטייחת. כמו תמיד הוא חיבק אותי ושאל איך היה היום שלי. התביישתי. "בסדר", מלמלתי.

"בואי שבי לידי, ספרי לי משהו." הוא התיישב לאכול וביקש את חברתי. אני חייבת לספר לו. שיחליט מה עושים איתי. אולי אני לא אימא כשירה, אולי אני משוגעת. הוא הקול הנורמלי בבית, שהוא יחליט.

"הרבצתי היום לאביתר, שוב." שיחקתי בפירוורים שעל השולחן, מפחדת להביט בו. לראות אכזבה בפניו.

"למה, מה קרה?"

"הוא התחיל להשתגע, להשתולל, וכשניסיתי להרחיק את שחר הוא נכנס לחדר והתחיל להרביץ לו. אני לא יכולה איתו לפעמים..."
רציתי שהאדמה תבלע אותי. איזו אימא עושה דברים כאלה לילד שלה?

"בסדר, הוא באמת יכול להיות מאוד אינטנסיבי," הוא אחז בידי ומשך אותי אליו. מחבק אותי. מרכך אותי מפני העתיד להיאמר. "אבל את חייבת לשלוט בעצמך מיה, את לא יכולה לאבד שליטה ככה. אולי תנסי למצוא טיפול או מישהו שיעזור לך?" מיד הרגשתי לא נורמלית. הוא צדק. לא יכולתי לבד, הייתי חייבת עזרה. שנאתי לחפש עזרה. רציתי להצליח לבד.

נר חיבק אותי חזק ואני נרגעת. הרפיתי. הרגשתי שהגוף שלי קל יותר. לפחות אני כבר לא לבד עם זה. עכשיו גם נר יודע.

"תודה נירוש," אמרתי. "על שאתה בחיים שלי. זכיתי בך," התכוונתי לכל מילה.

למחרת ישבתי בגן השעשועים על הספסל המוצל והתעסקתי בנייד בחוסר מנוחה. החלטתי לצאת איתם יותר החוצה, לנסות לאוורר את המתח בבית. זפזפתי מפייסבוק, לאינסטגרם, לאימייל - אולי משהו חדש הגיע בינתיים, הייתי חסרת מנוחה ושקט. השתעממתי בתפקיד של אימא בגן שעשועים. ברקע נשמעו קולות הילדים המשתוללים עם חבריהם. קולות של ילדים משחקים תמיד משרים תחושה של נורמליות, של עולם שילדים יכולים לשחק בו בבטחה ומישהו שומר עליהם, שלא יאונה להם כל רע, אבל כשהיו אלה קולותיהם של ילדיי, שלוותי הופרה. כל בכי, כל צעקה, כל צחוק רם מדי הקפיץ אותי. לא יכולתי להתעלם. הרעש שיגע אותי. כנראה ירשתי את הלחץ הזה מאבא. ראיתי איך הוא הגיב כשלאחד הנכדים היה חום או סתם פציעה קלה - הוא היה היסטרי לגמרי ולא הפסיק לחפש אשמים.

אביתר קרא לי לראות פעלול חדש שביצע וניער אותי מזיכרונותיי. חיכתי אליו. "כל הכבוד מתוקי!" קראתי. אהבתי לראות איך אני נראית מהצד - אימא משקיענית שלוקחת את ילדיה לגן השעשועים, ממש כמו כל האימהות הנורמליות. צילמתי אותם לראיה והעליתי לפייסבוק. אנשים הגיבו, כתבו "אימא מהממת" ו"אימא מדהימה".

גיחכתי לעצמי. מעניין איך היו מגיבים אם היו יודעים איך אני מדברת לילדיי כשאני כועסת, אילו מילים יוצאות לי מהפה כשאני מאבדת שליטה, איך אני מתעצבנת מהר, והרבה. אני מניחה שכל הילדים מעצבנים את האימהות שלהם, אבל אצלי המאבק הפנימי הוא קיצוני. האלימות מטורפת ומתפוצצת בתוכי. זו עבודת פרך לבלום אותה כמה פעמים ביום. אם רק היו יודעים כמה אני נאבקת לאהוב בלי מעצורים ובלי תנאים. כמה קשה אני עובדת, כמה חסרה בי אותה חמלה בסיסית וטבעית כלפיי ילדיי, שלי. קל להגיד "את אימא מדהימה" בלי לדעת בכלל איזו אימא אני, ומה

פתאום נותנים אישור לאיכותה של אימהותי על סמך תמונה רגעית בפייסבוק? איך אפשר לדעת? התואר לא באמת הגיע לי. אימא מהממת בטח שלא הייתי.

“אימא! בואי לשחק איתנו!” הם קראו לי.

“שנייה חמודים, אני רק מסיימת לשטוף כלים!” עניתי בשמחה מעושה. הייתי עצבנית בטירוף על לקוחה עם כל אימייל נוסף שקיבלתי ממנה. אולי באמת עדיף להתמסר למשחק טאקי סוער ולמשך עשר דקות להרגיש כמו ילדה חסרת דאגות. אחות לילדיי.

נשמתי עמוק, מנגבת את שאריות המים. ניגשתי לסלון.

“מי מחלק?” שאלתי בטון גבוה ובעליצות מזויפת. הם לא קלטו. מצחקי כמה הצגות אני עושה כשאני איתם, ממלאת את תפקיד האם שמשחקת עם ילדיה במשחקי קופסה.

“אני!” צווח שחר בהתרגשות והתחיל לחלק את הקלפים, מסתבך קלות בספירה.

התחלנו לשחק, ולאט-לאט התמסרתי לישיבה הנינוחה בסלון החמים, ביניהם. לחוות את ההתלהבות והשמחה הטבעית שלהם, להרגיש חלק. אני חלק מהם. טבעי.

השתמשתי בטיפ חדש שלמדתי לאחרונה ממטפלת מדהימה שהכרתי - נוכחות ברגע. היא מסייעת להשתיק את כל המחשבות, הלחצים, המערבולות ופשוט מאפשרת לשים לב לרגע שקורה ממש עכשיו. לשים לב למגע של גוף בגוף, לנשימה, לריחות, לצלילים, ליופי שנמצא מסביב. לעציץ הפורח, לקרן שמש מנצנצת שחודרת מבעד לווליון. זה כלי שלימד אותי לשכוח מהכול ולהתמקד ברגע

פצפון שאיכשהו תמיד מצליח לאפס את הסיטואציה, כמו הפעלה מחדש למחשב. ישבתי ביניהם ונשמתי עמוק, נהנית להרגיש את האוויר החודר לנחיריי ולהקשיב לקולותיהם המרוגשים מהמשחק.

"אימא, את יפה..." לחש אביתר לי ונתן לי נשיקה רטובה, מנער אותי בבת אחת משלוותי. התאפקתי לא לנגב וחשבתי לעצמי שהוא לא אובייקטיבי. כל ילד חושב שאימא שלו יפה. "את יפה נורא אימא," חזר, מוודא ששמעתי. תהיתי מה זו האובססיה הזו, להגיד לי כל כך הרבה פעמים ביום שאני יפה, יכול להיות שהוא באמת חושב ככה? יכול להיות שאני באמת יפה?

"תודה מתוקי, גם אתה יפה," חייכתי אליו בתודה.

"חיבוק משפחתי!" נעמד שחר וציווה עלינו כשזיהה רגע נכון. חיבקתי אותם, מתמסרת למגע החמים והרך. הם מניחים את ראשם על כתפיי. אפם בצווארי. נשמתי עמוק את הרגע הזה. מרגישה איך המפלצת נמסה לאטה.

השרשרת נשברת

התבוננתי בכעתה בדם שעל פניו של אביתר. הוא בכה ודמעותיו התערבבו בדם ונמרחו על לחייו, על סנטרו ומשם טפטפו שלא המדרגות. הוא הביט בי במבט נעלב ומאשים, אמר דברים שלא הצלחתי לשמוע. הוא בכה, ורק אחרי כמה דקות של דממה וחירשות הצלילים החלו לחדור לאוזניי.

"מה יש לך, את משוגעת?! תראי מה עשית לי, יורד לי דם בגללך! אני שונא אותך!" זה הכה בי פתאום במלוא העוצמה. פגעתי בו. הוא מדמם בגללי.

אני מריצה במוחי את הרגעים האחרונים - היה בוקר לחוץ, ניר יצא מזמן לעבודה, ואני פחדתי שהבנים יפספסו את ההסעה. צרחת ואיימתי שיזדרזו ויצאו כבר. הרגשתי חסרת אונים מול ההצקות וההתגוששויות שלהם, וכשסוף-סוף הם יצאו מהבית אביתר טיפס לאט-לאט במדרגות. בכוונה.

רציתי להרוג אותו. הרגשתי שאני לא יכולה לעצור יותר. אחרי שבמשך כל הבוקר החזקתי את עצמי כל כך חזק, כבר לא יכולתי לנשום. דחפתי אותו בעצבים קדימה והוא מעד וקיבל במצח מכה מהקיר המחוספס.

הוא בכה ואני צרחת עליי שמגיע לו. לא היו בי כל רחמים כלפיו, רק שמחה לאיד שסוף-סוף הוא בוכה ולא מתחצף.

אבל אז הוא נעמד וראיתי שזולג לו דם מהמצח.

בבת אחת נמלאתי פחד איום. הפסקתי לחשוב. לא הצלחתי לשמוע

אותו. לא יכולתי לזוז. רק המשפט "הוא מדמם בגללך" רץ לי בראש בלופ מסחרר ותקוע. הושטתי יד רועדת אל מצחו הפצוע. הוא נרתע בסלידה. "את דפוקה? מה את דוחפת אותי? תראי מה עשית לי?"

הוא צדק. איזו אימא מתנהגת ככה לילדים שלה? חשבת. אני חסרת סיכוי, אני דפוקה, אני פוצעת את הילדים שלי! מה יהיה עכשיו? אם הוא יספר למישהו? אם ייקחו לי אותם?

ואולי עדיף?

ירדתי על ברכיי ופרצתי בבכי. "סליחה אביתר! סליחה! לא התכוונתי שתיפצע ככה, אני כל כך מצטערת, לא התכוונתי לפגוע בך... אני כל כך מצטערת." ניגבתי את הדם מפניו ואז רצתי לשירותים להביא נייר טואלט. הבכי שלו שכך כשניגבתי את מצחו, ידעתי שהוא פשוט צריך חיבוק.

גם אני הייתי צריכה חיבוק.

חיבקתי אותו חזק וביקשתי מאלוהים שיעזור לי. אני לא רוצה יותר, אני לא רוצה להיות כמו אבא. אני חייבת לעשות משהו, אני חייבת עזרה, שמישהו יציל אותי מעצמי. רק לא להיות דומה לו... למה כל כך קשה לי עם אביתר? לפחות ביקשתי סליחה בסוף... התנחמתי. בקושי.

ההסעה נראתה שולית פתאום. למה הייתי חייבת לעבור את כל הסיוט הזה בשביל ההסעה המחורבנת? איזו מין אימא אני? איך אני יכולה לגרום לילדים שלי את אותו סבל שכמעט הרג אותי כשהייתי ילדה? איך יכולתי לשכוח!?

חיבקתי את אביתר, את ראשו, ולאט-לאט הוא הרפה את ידיו, מוכן להמשיך הלאה.

"אימא, בואי, שלא נפספס את ההסעה," הוא אמר, ושחר הקטן עמד מרחוק, מתבונן. חשבתי לעצמי שגם אותו אצטרך לתקן. "ילדים," אמרתי כשצעדנו לתחנה, "אני מצטערת על ההתנהגות שלי. איבדתי שליטה, זה קורה לי המון כשאני כועסת, אני מנסה לטפל בזה ואני ממש אשתדל שזה לא יקרה שוב, סליחה אהובים שלי..." סיימתי בלחישתה ושמחתי להרגיש שתי ידיים קטנות אוחזות בידיי. הם בוטחים בי. אחרי כל זה הם עדיין בוטחים בי. איך זה יכול להיות? יכול להיות שניתנה לי עוד הזדמנות לתקן? עוד חסד?

תכף אברך בבוקר טוב את השכן שאפגוש בתחנה, חשבתי, וארגיש כמו רוצחת סדרתית שמסתירה ראיות, קוברת גופות בגינה ומעמידה פנים של אישה נורמלית וחביבה. אימא מושלמת מהפרוורים, היחידה שמלווה את בניה בכל בוקר לתחנה וממתינה עד שהאוטובוס מגיע רק כדי לראות שהם עולים בשלום וחוגרים את עצמם.

"אימא, אל תדאגי," אמר אביתר, "פשוט תנסי להיות רגועה יותר, לא להתעצבן מהר, אם את מרגישה שאת עצבנית, פשוט תנשמי עמוק כמה פעמים ותראי איך זה יעבור לך..." נדהמתי לשמוע מילים כאלה יוצאות מפיו של ילד תמים בן תשע וקצת. הוא החזיר לי במתנה מילים שאמרתי לו פעם.

"אתה צודק מתוק שלי, זה בדיוק מה שאעשה בפעם הבאה כשארגיש שאני עצבנית, ותודה שאתה מזכיר לי, ואתה יודע מה? אם אתה רואה שאני מתעצבנת ומאבדת שליטה, תעזור לי ותזכיר לי שוב לנשום, וגם אני אזכיר לך, ככה נעזור זה לזה להירגע ונשמור על עצמנו."

האוטובוס החל לנסוע, ורק אחרי שנעלם במעלה הרחוב הרשיתי לעצמי להתפרק. מסך הדמעות שפרץ ממני כמעט הסתיר לי את הדרך. איך עשיתי את זה? מה קורה לי? אני לא ראויה להיות אימא, אני פשוט מטורפת ומסוכנת לילדים שלי. תמונת הדם על מצחו של אביתר נצרכה בזיכרוני כמו מבט גלוי אל השמש, שמשאיר כתם לבן בראייה זמן רב אחרי שמפסיקים להתבונן. אני חייבת לחקוק את התמונה הזאת בזיכרוני. ומה אם הוא יספר על כך לחבר או למורה, והם ייפנו לעובדת סוציאלית שתבוא הבייתה ותחליט שאני אימא מסוכנת לילדיי? שאני אלימה ומופרעת? נבהלתי מהמחשבה. נזכרתי באבא. כמה פחדתי ממנו, כמה אני מפחדת ממנו עד היום. איך עורי מצטמרר כשהוא מרים את קולו ומדבר לאימא בתוקפנות. כשזה קורה אני רוצה לברוח משם, אבל מתאפקת. שלא להבהיל את הילדים, שלא ליצור מהומה. אני לא רוצה שאביתר יפחד ממני.

"אבל הם נתנו לך ידיים," לחש קול אחר, הקול הסלחני שצמח בי בשנים האחרונות, שאפשר לי לחבב את עצמי הרבה יותר מפעם. "הוא סלח לך, הוא חיבק אותך." הבטתי אל השמים הבהירים, שעננים לבנים קיטטו אותם כמו בציור יפה. עצמתי עיניים והקשבתי לרחשי היער שקראו לי לבוא, לחסות בצלם, לשאוף את האוויר הצח והירוק. הודיתי לאל על כך שעזבנו את הערבה הצחיחה והיער שוב קרוב אליי. נזכרתי בנער הערבי ההוא ובסכנות האורבות בו. אני אצא לצעוד, החלטתי, ומה שצריך לקרות יקרה, ואם אני צריכה להיענש, מגיע לי, ואם אחזור בשלום סימן שסלחו לי ושאני יכולה לסלוח לעצמי.

צעדתי בשביל הרחב, מבריחה מחשבות מפחידות, מאפשרת ליער לעטוף אותי כמו ילדה קטנה בסיפור אגדה. צעדתי במרץ, מפנה

חלל לאנרגיות רגועות ומאוזנות יותר. נשמתי עמוק פעמים רבות והתכוונתי בפרחים. היער אוהב אותי, הרגשתי, ויש לי בית.

הבנתי עוד דבר. שאולי לא יהיו עוד הזדמנויות רבות לסליחה.

נדרתי לעצמי שלעולם לא שוב, ומיד עלו בי ספקות לגבי יכולתי לעמוד בנדר כזה. הותשתי.

כשחזרתי הביתה נכנסתי למיטה וצללתי לשינה טרופה.

הבנים חזרו בצהריים. הכנתי אוכל שהם אוהבים במיוחד, רציתי לפצות אותם, להיות שוב אימא טובה, רציתי שהם יאהבו אותי. לא הזכרתי את הבוקר. ניגשתי לאביתר בשקט וביקשתי לראות את מצחו. הוא הפנה את פניו בחוסר סבלנות והופתעתי לראות שהפצע קטן משחשבתי. אז מה, זה עדיין לא אומר שאת בסדר, נזפתי בעצמי. אל תמעיטי בחומרת המקרה, ושלא תעזי לשכוח את ההבטחות שלך!

סבתא

סבתא רוזה בבית חולים. היא שוכבת אפורה, לא מפסיקה לזוז אבל לא מרצון. עיניה עצומות או פתוחות מעט, אבל היא לא רואה כלום, גם לא שומעת. סבתא רוזה שלי.

בשנים האחרונות היא חזרה לגור בירושלים כדי להיות קצת יותר קרובה להורים. הזקנה הכניעה אותה והיא פחדה להיות רחוקה מבני משפחתה. הקפדתי לבקר אותה פעם בשבוע ולא ויתרתי לעצמי. לא יכולתי לדמיין את חיי בלעדיה. בכל פעם שרק העזתי לחשוב על כך, תקף אותי פחד. והנה היום הזה הגיע.

סבתא הייתה בת תשעים וארבע כמעט. הריאות שלה התמלאו במים, הרגלים התנפחו, הכליות קרסו והרופאים הסבירו שזה כנראה הסוף. מאז נכנסנו למצב חירום.

ישבתי לידה יום ולילה, מנסה לתמרן בין המשפחה והבנים לבין הצורך שלי להיות איתה עד רגעה האחרונים. לא הפסקתי לבכות ולכאוב. לא מול סבתא רוזה המטופחת, החייכנית, האוהבת, אלא מול אישה זרה שהתפתלה במיטתה בחוסר שליטה. זה כאב לי יותר מכול.

רצייתי שהסוף יגיע. לא יכולתי לסבול את הימים שבאו בזה אחר זה ברצף, בלי שינוי ובלי תקווה. חשבתי על כך שבעוד רגע לא אוכל לבקר אותה יותר, לאהוב אותה או להרגיש אוהבה. האישה שאני חבה לה את חיי מהיום שנולדתי ועד עתה, שאהבה אותי בכל רגע ורגע, שהקשיבה לי, שחשבה שאני אחת ויחידה, עמדה לסיים את חייה, למות. לעזוב אותי. להמשיך הלאה.

"סבתא, את יכולה ללכת, הכול בסדר," לחשתי בקול חנוק, נלחמת בכל הפחדים שלי, וקיוויתי שאף אחד לא שומע. ידעתי שלא אלו החיים שהיא הייתה מאחלת לעצמה ולו ליום אחד. היא ביקשה מיליון פעמים שניתן לה ללכת אם תגיע למצב כזה, שלא, חס וחלילה, נחזיק אותה בחיים. "סבתא, אם תלכי אני מבטיחה לך שאשמור על עצמי ועל המשפחה שלי, הכול בסדר עכשיו, הכול יהיה בסדר, אני מבטיחה לך. סבתא..." נישקתי את ידה הזעירה, הכחולה מהעירוים ומשטפי הדם. חיבקתי אותה בעדינות.

שבועיים וחצי חלפו מאז אושפזה, ובית החולים הפך לשגרת יומי. בבוקר נסעתי לבית החולים להחליף את אימא, בצהריים מיהרתי הביתה לקבל את הבנים שחזרו מבית הספר, ואחר הצהריים, כשנר חזר מהעבודה, שוב נסעתי לבית החולים כדי לשחרר את אימא לכמה שעות. נראה היה כי רק לאימא ולי חשוב להיות לידה. כולם קפצו לביקור קצרצר כדי לצאת ידי חובתם. הרגשתי עומס, שאני נסדקת, שהגוף שלי מתעייף מיום ליום, נשבר, גם הלב שלי. רציתי שייגמר כבר. הנסיעות הרבות הרגו אותי. התפללתי שייגמר כבר ומייד ייסרתי את עצמי על מחשבותי.

"סבתא, זה בסדר עכשיו, את יכולה ללכת," התחננתי אליה בכל יום כמעט בלב שבור. היא המשיכה לנוע באי-נוחות בעולם שלה, מנסה לפשוט מעליה את כתונת בית החולים. נראה שחם לה למרות החורף הקריר. החיים שלי נעצרו. המתנתי למושהו שיראתי מפניו והשתוקקתי שיגיע. רציתי את השגרה שלי בחזרה, רציתי לחזור לילדים, לבית, לעסק, לעצמי.

פורים התקרב. ביום שישי בבוקר החלטנו לנסוע לדרום תל אביב כדי לרכוש תחפושות, כפי שעשינו בכל שנה. הסתובבנו ברחובות הצרים של פלורנטין, רכשנו אביזרים מצחיקים, ובדיוק כשהתיישבנו לאכול הטלפון שלי צלצל ואימא הייתה על הקו.

"זה נגמר," היא אמרה בקול רועד. עברו כמה שניות עד שהצלחתי להבין למה היא מתכוונת.

"מה?" יצאתי מהמסעדה חסרת נשימה, מסמנת לניר שייקח פיקוד. "איך זה קרה אימא? היא סבלה? ספרי לי..." דמעות זלגו על לחיי. "לא... לא הייתי לידה כשזה קרה," קולה של אימא נשבר. "באמצע הלילה חזרתי הביתה לכמה שעות כדי לישון, ואז התקשרו אליי ואמרו שלי שזהו, שהיא הפסיקה לנשום. אני כזאת מטומטמת... דווקא אז החלטתי ללכת, היא בטח כועסת עליי שנתתי לה למות ככה, לבד, כשאף אחד מהמשפחה שלה לא לידה..."

בכיתי בקול. לא היה אכפת לי שעוברים ושבים מסתכלים בי בתמיהה.

"מה פתאום אימא, היא חיכתה שלא תהיי שם, כדי שהיא תוכל ללכת..." דמעות הרטיבו את פניי, את צווארי, סבתא שלי. ידעתי שהיא חיכתה שגם אני לא אהיה שם.

"סבתא..." ייבבתי את המילה בקול.

אני כבר לא נכדה של אף אחת.

צעדתי בתשישות אחרי האלונקה. סדין לבן עטף גוף קטן, כמו של ילד. כשהיא נטמנה בקרקע לא יכולתי להפסיק להסתכל וניגבתי את הדמעות ללא הרף, רציתי לראות את הגוף שלה בפעם האחרונה. החול והאדמה שהושלכו עליה הכאיבו לי.

"סבתא," השתנקתי. "סבתא... אני אתגעגע אלייך. אני אוהבת אותך, סבתא... אני מקווה שאת כבר לא סובלת... מה אני אעשה

בלעדייך, סבתא?" ייבבתי כמו תינוקת, ואז אספתי את עצמי. "אני מבטיחה לך, סבתא, שהכול יהיה בסדר, שאהיה חזקה, אהיה טובה... "פתאום נדמה היה לי שאני שומעת את הקול שלה, שהיא נמצאת מאחוריי, מחבקת אותי כמו תמיד ולוחשת לי שגם היא אוהבת אותי מאוד ושתמיד תהיה איתי, שהיא מאמינה בי שאני יכולה.

ארוחת שישי

הגענו לביקור אצל אבא ואימא - סבא וסבתא. מאז גדלנו ועזבנו את הבית הם התחילו לקיים ארוחות שישי. התבוננתי באבא והוצפתי ברגשות מעורבים. היה בי עוד המון כעס, לפעמים גם שנאה, ופחד. המון פחד. אבל גם למדתי שכעס הופך לרעל בגוף. אז ניסיתי למחול לו באמת, לראות את הצדדים הטובים בו, להיאחז בפירווי האהבה שזרק לעברי ברגעים של נדיבות ולחבק אותם בשתי ידיים. הוא האבא היחיד שיש לי.

לפתע נשטפתי בגל של חמלה כלפיו. היה נדמה לי שהוא עצוב, בודד, לוועס בשקט ולא מפטפט עם אף אחד כשאר יושבי השולחן. הנחתי יד על גבו. "אז מה שלומך, אבא?" הוא לא נרתע מידי, כאילו חיכה שמישהו ינחם אותו. "למה אתה כזה שקט?" הוא קם ומזג לעצמו מנה נוספת של מרק.

התחלפנו בתפקידים. הוא החלש ואני החזקה.

אני זאת שהביאה למשפחה את בשורת השיתוף. את הדיבור על רגשות, את האפשרות להיות חלש ושלא יבקרו אותך. בפעם הראשונה שאמרתי לאימא "אני אוהבת אותך" היא הייתה המומה, אבל אחרי כמה דקות ענתה לי שגם היא. אני חושבת שזו הפעם הראשונה ששמעתי אותה אומרת את זה.

כשהנחתי יד על גבו סימנתי לו שהוא מוגן, שאנחנו בימים אחרים עכשיו, שמותר להיות חלש ומותר להביע אהבה. לפעמים אני תוהה איך היו נראים חיינו אם הייתי רכה יותר מלכתחילה, אם הייתי מביאה את הבשורה מוקדם יותר. אבל אז לא היו לי כלים,

בכלל לא ידעתי איך לאהוב. בטח לא אותו. ופתאום נורא רציתי לחבק אותו, לומר לו שאני אוהבת אותו.

מהרגע שהפכתי לאימא וראיתי כמה הוא אוהב את הילדים שלי נזכרתי בצד אחר שלו, שהיה מוכר לי מילדותי. הצד המשתובב, האוהב, המנשק. האהבה שלו מגיעה דרכם עד אליי. פעם גם אותי הוא אהב ככה.

אימא תמיד אמרה לנו שהוא אוהב אותנו בדרכו. זה נשמע לי מטורף ולא הגיוני אז. לא באמת יכולתי לשמוע או להכיל אמירה כזו. אבל היום, כשאני אימא, אני יודעת שהוא אהב.

ולמרות זאת, כשאני יוצאת מבית הוריי אני חשה הקלה. ביתם הוא לא ביתי. אני נושמת בקלות, כאילו מלחציים לפתו את ריאותיי במשך כל הביקור. אני תמיד נחמדה, מחייכת, משוחחת, משחקת את המשחק. הכול נשכח. אין משקעים בינינו. לא היה ולא נברא. אני יודעת שזה שקר.

בכל פעם שאבא מרים את הטון אני חוזרת לשם מיד, כמו פצוע לשדה הקרב. אני נזכרת במטרה שהייתי לטונים האלה, לסגנון הדיבור המשפיל והפוגע הזה. אני זוכרת את המתח ואת כוננות הפגיעה שלי, שהפכה בימי נעוריי לטבע שני. אני זוכרת את הפחד.

בלילה, כשכולם נרדמו, הוצאתי את המחברת החדשה שלי. רשמתי על העטיפה שלה בגדול ובוורוד "תודות וטובים". זה היה כלי טיפולי נוסף שקיבלתי - לכתוב בסופו של כל יום דברים טובים ותודות.

"תודה על סנדוויץ' טעים עם ביצה, תודה על מיטה חמה ונעימה, תודה על לקוח חדש ועל תשלום ראשון, תודה על האיפוק שלי היום כשאביתר צרח, תודה על ניר ששב מוקדם מהעבודה ואפשר לי לצאת להליכה, תודה על אוויר צח, תודה על מלון עסיסי, תודה על הבריאות של כולנו..." "תודה ותודה ותודה, ועם כל משפט שכתבתי הרגשתי אך אני מתמלאת בתודה אמיתית שהאירה אותי מבפנים. הקלה, רפואה. תודה על מי שאני ותודה על מי שהפכתי להיות. תודה על מה שעברתי ותודה על המקום שהגעתי אליו. תודה על השיעורים שאני עוברת ותודה על הלמידה שלי.

קליפה דקה

מותשת אחרי יום ארוך של עבודה, לקוחות שרוצים לבנות את בית חלומותיהם וסידורים. השעה רק שמונה בערב, אבל אני מייחלת לזחול כבר למיטה שלי עם ספר טוב שהתחלתי לא מזמן ולהרגיש את הגוף מרפה ומשתחרר. אני יודעת שזה לא הולך להיות קל עם הילדים, כבר מאוחר, ניר עדיין לא בבית ויש לי עוד חצי שעה למשוך.

אלו השעות הכי קשות לי. השעות שבהן השליטה על המפלצת נחלשת. בדרך כלל אני מצליחה, אבל הערב בכל זאת שונה. הערב אני מרגישה שאני ממש על הקצה. אני מבקשת בלאות מאביתר שילך למקלחת. הוא מתחיל להתווכח איתי, כמו תמיד, ואז נשכב על הרצפה ומתחיל לצעוק.

יש ימים כאלה, שבהם כל צליל חודר לי מתחת לעור ואני לא מסוגלת לדבר או לשמוע אף אחד. "שישתקו כבר וילכו לישון," אני מסננת לעצמי. אני רוצה דממה. אין לי יכולת להכיל אפילו זבוב. אני צריכה הטענה, מילוי מחדש.

אביתר מתחיל להשתולל ולהשמיע קולות צרחניים שמוציאים אותי מדעתי. הקול שלו חודר מתחת לעור שלי כמו סיכות חדות ואכזריות. המפלצת זזה באי-נוחות, מתעוררת. היא רוצה שליטה. היא רוצה להפסיק את הקול הזה מיד.

"די כבר!!" היא צורחת מגרוני בצעקה מחרידה, וכאילו מאליהן הידיים שלי נעות לכיוונו. מאיימות. אני רוצה לסתום לו את הפה בכוח. שיפסיק כבר. הוא קטן ורזה, והשכל יודע שזה אסור, אבל

אין בי כל חמלה שתפעיל את הלב. השכל חסר אונים בסיטואציה הזו. אני אוחזת בו חזק. בכוחות אחרונים מצליחה לשנות את מסלול ידיי מפיו אל כתפיו. אני אוחזת בו בכוח.
 "די כבר!" אני רוצה לחנוק אותו.

הוא ממשיך לצרוח, להשתולל, לעשות דווקא. נראה שזה מה שכל הילדים עושים להוריהם, אבל אצלי חסרה אותה קליפה מחוספסת וסבלנית שמונעת מההורים לעשות מעשים שלא ייעשו. כל צעקה חודרת באופן ישיר ובלי סינון את הקרום הדק הזה שמחזיק את הכול שלם, וכל צרחה יוצרת עוד ועוד קרעים במעטפת הרעועה. ככה כנראה הרגיש אבא בכל פעם שהתפרץ עליי. היום, כשאני אימא, אני יכולה להבין מה עבר עליו במצבים דומים.

אני מתאפקת לא לצרוח. זעם משתולל בתוכי.

אצבעותיי לופתות את כתפיו בחוזקה, רוצות להכאיב. אני מנסה לנשום עמוק. זה לא עוזר.

המפלצת חופשייה.

ופתאום המערבולת נפסקת. המבוגר האחראי התעורר במוח שלי. הצלחתי לעצור. לבלום אותה, את המפלצת. אני מתנשפת במאמץ. אביתר ממשיך לצרוח בכעס ולהיאבק בי, אבל אני יודעת שזה הרגע.

הרגע שאני נלחמת עליו.

הרגע שבו אני בוחרת לא להמשיך את השרשרת, להיות אימא טובה יותר. חזקה יותר.

זה הרגע שבו אני בוחרת להשאיר את לבו של בני שלם ואת נפשו

בוטחת ויציבה. הוא מוגן בצלה של אמו. זה מה שאימא אמורה לעשות. אימא אמורה לשמור על הגורים שלה.

אני רואה אותו בבהירות פתאום. הוא רק ילד. הוא הילד שלי.

אני מושכת אותו לחיבוק חזק שמכיל בתוכו את כל האלימות שבתוכי. הוא מתפתל ומנסה להשתחרר עד שהוא נרגע ומתרכך, לא מבין את השינוי הפתאומי שחל בי, אבל שמח בו.

אני מחבקת אותו ודמעות זולגות מעיניי. הצלחתי! ניצלתי בזכות עצמי.

הצלחתי לנצח את המפלצת. לבד!

אני צריכה לעגן את הרגע הזה ולשכפל אותו לרגעים קשים שיבואו. הנה, אני מסוגלת, אני מספיק חזקה. אני נושמת עמוק. פרץ של חמצן טרי ממלא אותי.

הקלה שוטפת אותי. אני צריכה לחבק במקום להכות. אני צריכה לפקוח עיניים ולראות היטב, בבהירות. הוא לא נגדי, הוא רק ילד ואני אימא שלו, זה הכול. להתרחק ולראות. לא לטבוע בתוך עצמי. זה בדיוק מה שיעזור לי, יתקן אותי, יתפור את כל הקרעים, יגאל אותי מייסוריי וירפא את נפשי הפצועה. הוא מחבק אותי בחזרה ושואל אם עכשיו הוא יכול לסיים את המשחק לפני המקלחת.

אני מחייכת אליו והוא שואל למה יש לי דמעות בעיניים. אני עונה שעצוב לי שאני כל כך כועסת לפעמים ולא שולטת בעצמי, אבל שהפעם הצלחתי, ואני גם שמחה. הוא מביט בי, מבולבל כשאני אומרת לו שאני אוהבת אותו מאוד, שיזכור את זה תמיד.

אני מתמלאת אושר וכוח. הנה סבתא, כמו שהבטחתי, אני בדרך הנכונה.

בן יהודה, ירושלים

הימים חלפו וסבתא המשיכה ללוות אותי בסתר. "סבתא, תעזרי לי..." התחננתי כשהיה לי קשה או עצוב. והיא הייתה שם. זה ניחם אותי. אימא ואני התקרבנו לאחר מותה. סבתא רצתה תמיד שנהיה בקשר טוב יותר ואיכשהו היא תמיד הייתה באמצע. החלטתי לנסות ולמלא את רצונה. קבעתי עם אימא להיפגש בירושלים, לעשות יום כיף עם הילדים.

עמדנו באמצע מדרחוב בן יהודה בירושלים. הבנים השתוללו, רבו, צרחו, לא שעו לקריאותיי ולבקשותיי. אנשים הביטו בנו ואני נדרשתי למלא את תפקידי, להיות אימא. הצרחות והמבטים שיגעו אותי. רציתי להראות שאני שולטת, שאני מחנכת, שאני אימא טובה. נכשיתי עם כל צרחה נוספת ששחררה לאוויר כלועגת לבקשותיי. חשתי מושפלת.

הסיטואציה הזו, שבה גם אימא עמדה מהצד והסתכלה עליי, הציפה אותי ברצון להוכיח לה שוב שהיא נכשלה, שהיא גידלה מפלצת. שזו לא אשמתי, שזו אשמתה.

ברגע אחד חזרתי להיות קורבן.

ניסיתי לנשום עמוק ולהשתמש בכלים שקיבלתי בשנים האחרונות כדי להילחם במפלצת, אבל כששחר הפר שוב את בקשתי והתיז מים על אביתר ראיתי אדום בעיניי.

היא יצאה לחופשי.

הסתערתי עליו כמו שור ומבט מטורף בעיניי. תלשתי מידו בכוח את רובה המים החדש שקניתי לו רק שעה לפני כן בבזאר ושברתי

אותו בחמת זעם. הוא התחיל לצרוח בבכי. אנשים הסתכלו עליי. הרגשתי מטורפת. חזקה. שולטת. אלימה.

"אימא, אני הולכת להירגע. ניפגש כאן עוד רבע שעה," לא האמנתי שאני מצליחה לומר מילים בוגרות, אחראיות. לא חיכיתי לתשובה, קבעתי לה עובדה. התרחקתי במורד המדרחוב לעבר המעבר לגן העצמאות. יש שם ירוק, יש שם עצים. זה בדיוק מה שהייתי צריכה בשביל לחזור לעצמי.

כשחזרתי הייתי רגועה יותר. בדיוק כשרציתי להתיישב בבית קפה אימא משכה אותי הצדה ולחשה לי: "תדעי לך שאת נראית בדיוק כמוהו כשהוא היה מרביץ לך. עשית בדיוק אותו פרצוף שהוא היה עושה."

התרחקתי מהמילים הרעילות שנלחשו אל אוזניי, הבטתי בעיניי ואמרתי לה בכעס שזו אשמתה. אשמתה שהיא נתנה לי לגדול ככה, אשמתה שהיא לא עצרה את התופת בזמן, אשמתה שאני אימא כזו. קיוויתי לשמוע, פעם אחת בחיי, שהיא מצטערת.

שזו לא רק אני שאשמה.

"פשוט תשימי לב יותר ואל תאבדי שליטה. ואולי כדאי שתבררי על טיפול?" היא התיישבה ליד שולחן כקובעת עובדה. "את רוצה לאכול משהו?"

שוב שולחים אותי לטיפול.

"אני לא רעבה, תודה. ילדים, קדימה, הולכים!" הצלחתי לשלוט בגעש שגאה בי שוב ולדבר בקול רגוע. הבנים התחילו לצווח, להתנגד. הם רצו לשבת עם סבתא ולהזמין שוקו ועוגה, לעשות יום כיף כמו שהבטחתי להם. הייתי על הסף. מותקפת מכל הכיוונים. מבפנים ומבחוץ.

"מה? למה את כבר הולכת? תאכלי משהו," היא חייכה אליי. לא קולטת את גודל הזוועה שהתרוצצה בראשי ואיימה להתפרץ בלי ויסות.

"לא תודה, אנחנו הולכים הביתה," הטון שלי עלה. רציתי לברוח משם לפני שיהיה מאוחר מדי. ידעתי שזה לא בסדר, שהבטחתי לבנים, אבל אם אשאר יקרה אסון, מישהו ייפגע.

"נו, למה את הולכת? תני לי להיות איתם, רק הגעתם... כל השבוע לא ראיתי אותם..." כמו תמיד, היא לא ראתה אותי. ארס החל מטפטף החוצה מפיי, מעיניי, מידיי. הייתי חייבת ללכת לפני שיהיה מאוחר מדי.

"תמיד הכול סביבך, נכון? רק את במרכז, לא רואה אף אחד חוץ מעצמך!" צרחתי עליה ומשכתי אחריי את הילדים המתנגדים בכוח. מהר, מהר למכוננית ולנסוע רחוק משם. לא היה אכפת לי שכולם לוטשים עיניים, לא היה אכפת לי שכולם חושבים שאני אימא רעה. הייתי חייבת להגיע למקום המבטחים שלי. הביתה.

הנסיעה השתיקה את כולנו. בדרך אביתר הפר אותה ונוף בי שהתנהגתי לא יפה לסבתא. לא ענית. לא יכולתי לתאר לו את גודל הסערה שפרצה בי כשהיא אמרה שאני דומה לו, שיש לי את אותו פרצוף. שאולי היא חושבת שאני מסוכנת לילדיי. לא יכולתי להסביר לו שאני דווקא גאה ששלטתי בעצמי מולה, שלא אמרת את מה שבאמת רציתי לומר.

רציתי שיהיה להם נחמד לבלות יום שלם של כיף עם סבתא, והנה חזרתי עשרים שנה אחורה.

פתחתי את חלונות הרכב והרוח הקרה ליטפה את פניי, הרגיעה אותי, ניקתה ממני את שאריות הזעם. מחר ארגיש טוב יותר והשגרה הנעימה שיצרתי תאזן אותי שוב.

יש לי בית משלי היום. בית בטוח, שרחוק מכל המילים הרעילות האלו. ואני רוצה לחזור אליו כמה שיותר מהר. להבריא בו שוב.

בבית נעמדתי מול המראה באמבטיה. הבטתי לעצמי בעיניים, עמוק. "את טובה," לחשתי לעצמי בלי קול והרגשתי מטומטמת. "את אימא טובה," לחשתי שוב ולא הורדתי מבט. "את טובה ואת יפה ואת נשמה ואת עושה כמיטב יכולתך." עיניי האדימו. דמעות טשטשו את ראייתי, אבל לא נשברתי. "את טובה ואת יפה ואני אוהבת אותך," לחשתי לעצמי בכי. "אני אוהבת אותך," חזרתי על המילים. רציתי להרגיש את האהבה הזו באמת.

"אני אוהבת אותך, אני אוהבת אותך, אני אוהבת אותך." דמעות זלגו על פניי לכל עבר, אבל לא ויתרתי. אני רוצה לאהוב.

נקודת שבירה

שחר קופץ על המיטה הזוגית וצווח בהנאה, הוא קופץ וקופץ אף שמיליון פעמים הסברתי לו שזו לא טרמפולינה, שהוא עלול לשבור את המיטה, לקבל מכה מהעץ, לעוף לרצפה.

אבל הוא לא מקשיב לי, ספון בתוך רגעים של אושר ילדוטי.

והוא קופץ. המקינטוש החדש שלי מונח שם. יפה וכסוף ודק. כל כך דק שבקושי רואים אותו על המיטה.

אני מנסה להזיז אותו, אבל שחר נמצא בכל מקום, פעם כאן ופעם שם, כל קפיצה נוספת מקלפת עוד שכבה מסבלנותי, ואני מרגישה איך אני הולכת ומתערערת מבפנים.

ואני לא מצליחה להגיע אליו בזמן.

ובאחת הקפיצות הוא נוחת עליו, בשתי רגליים.

אני רואה את זה קורה בהילוך אטי, כמו בסרטים.

מסרבת להבין שזה מה שקורה. מקווה שאולי אני חולמת, שאולי אפשר להחזיר את הגלגל לאחור או לפחות להקפיא לשנייה את הרגע הזה ולאפשר לי להציל את המחשב שלי.

הוא נוחת עליו, והמקינטוש היפה והאהוב שלי, שעלה לי הון, נמעך באמצע, נבלע בין הכריות הרבות שעל המיטה.

נמעך ואיתו כל החלומות, התשוקות שלי, התמונות שלי, הזיכרונות שלי, הכתבים שלי. נמעך ואיתו כל העבודה שעשיתי עבור הלקוחה האחרונה שלי, ששילמה לי עשרות אלפי שקלים עבור עיצוב חדש שעמלתי עליו עד אין קץ.

שחר עוצר לרגע, תוהה מה היה הדבר הקשה שהפריע לו לקפוץ, וכשהוא לא מאתר את הסיבה הוא ממשיך לקפוץ בחדווה ולא שם לב אפילו איך בשנייה אחת של חוסר תשומת לב והשתובבות מעצבנת הוא הרס לי את החיים.

"הילדים האלה הורסים לי את החיים," זו מחשבה שעוברת לי בראש כמה פעמים ביום. כשאני רוצה לשתות קפה בשקט, לצפות לבד במיטה בפרק של סדרה אהובה עליי, לצאת עם גיר לבילוי ולא לקבל בכל שעה עגולה טלפון מתלונן.

אבל עכשיו זה חמור. עכשיו הוא באמת הרס לי את החיים.

המחשב שבכל יום שאני עובדת עליו אני מברכת על מזלי הטוב, הצעצוע הפרטי שלי שלאף אחד אסור לגעת בו, שמאפשר לי לברוח ולהימלט למחוזות רחוקים של אינטרנט אין-סופי, שאני סוחבת איתי על הגב כמעט לכל מקום שאליו אני הולכת כי קשה לי להיפרד ממנו,

המחשב האהוב שלי. נמעך, רוסק. בגלל שחר.

שחר ממשיך לקפוץ. הוא לא רואה את הזעם שעולה בי, את המפלצת מגיחה.

בא לי להרוג אותו. פשוטו כמשמעו. בא לי לתפוס את הגוף הרזה והקופצני הזה ולגרום לו להפסיק להרוס לי את החיים.

"שחר!!! תראה מה עשית! מטומטם אחד, הרסת לי את המחשב!" אני צורחת את הכעס שלי החוצה בצווחה היסטורית וחסרת מעצורים.

הוא עוצר לרגע. "מה? איפה?" הוא שואל בגבות מורמות, מתעלם מהקללה המעליבה. התמימות שלו, שבימים אחרים אני מנסקת באהבה מתפרצת, מעצבנת אותי עכשיו, אותה תמימות גורמת לי לרצות לפגוע בו.

שחר תר בעיניו אחר המחשב, המסווה היטב בכיסוי המיטה, וכשהוא לא מוצא סיבה לצרחה שלי הוא ממשיך לקפוץ, שמח מכדי שמישהו יקלקל לו.

אני מרגישה כאילו משהו משתחרר לי בגוף ואני מאוד מסוכנת עכשיו.

המפלצת פרצה את המחסום החזק שבניתי סביבה ויצאה לחופשי. אין אף אחד בבית שיעצור אותה, שישים לה גבול, מראה, שיגיד לה משהו שיחליש אותה.

זה רק אני והוא כאן, והיא.

"הילד הזה הורס לך את החיים..." המפלצת לוחשת בקול שטני. מחשבות מתרוצצות במערבולת לוחטת, מתנגשות בדופנות ראשי הקודח. אני כמעט יכולה לשמוע את החריקה המטורפת ולראות את הניצוצות בזמן ששחר ממשיך לקפוץ ולצווח בהנאה.

ככל שהוא צווח יותר החריקות מתחזקות וגודשות אותי. אני מרגישה את גופי מתקשח ואת מוחי עולה על גדותיו.

אני הולכת להרוג אותו.

אני אוחזת בקרסוליו ומפילה אותו על המיטה.

הוא צוחק.

הוא לא קולט את הסכנה. הוא לא קולט את העצבים הרוטטים שלי. אני הופכת אותו על גבו ואוחזת בידיו, יושבת על רגליו, מחזיקה אותו חזק שלא יזוז.

הוא מתפתל ועדיין צוחק, בטוח שאני משתעשעת איתו. אם רק היה מביט לרגע בעיניי הנוצצות באלימות היה משתתק באלם.

אבל הוא לא עושה זאת.

הוא עוצם עיניים וצווח בהנאה "אל תדגדגי אותי!" מתפתל תחת ידי האוחזות בו בחוזקה ובזעם. אני מהדקת את אחיזתי במפרקיו הרזים שממשיכים לנוע ללא הרף, בטוחה שעכשיו הוא יפקח עיניים, יביט בי פגוע או כועס.

הוא צוחק צחוק מתגלגל ואני לא מבינה למה הוא לא מביט בי. אולי הוא לא רוצה לראות, חולפת מחשבה בראשי, אולי הוא חושב שכל עוד עיניו עצומות הוא מוגן, כל עוד עיניו עצומות אני אימא אוהבת ומדגדגת. איך הוא לא מפחד ממני?

ופתאום משהו פוקע במוחי. פתאום אני מרגישה צל של חיוך בפניי. פתאום כל המתח משתחרר באחת, כמו אמבטיה שמתרוקנת ממימיה במערבולת רעשנית. פתאום המצב נראה לי מגוחך. הגה אני, אישה בשנות הארבעים לחייה, יושבת על רגליו של בנה הקטן ומתכננת לחנוק אותו. והוא מתגלגל מצחוק. הרי זה אבסורד.

אני משחררת את ידיו ומתחילה לדגדג אותו, בוחנת את תגובתו. עדיין לא בטוחה לגמרי שניצלתי, אולי דווקא עכשיו הוא ישים לב לכל מה שקרה כאן ויתחיל להיאבק בי. אבל הוא מתגלגל מצחוק אף יותר, מדביק גם אותי.

פרץ של אוויר חופשי חודר לריאותיי ואני נושמת עמוק-עמוק, מתפלאת מהקיבולת שיש בתוכי.

הכול בסדר.

אני צוחקת צחוק קצר ומאופק ומדגדגת אותו שוב. הוא פוקח את עיניו ומביט בעיניי. עיניו דומעות מרוב צחוק. אני מודה לאלוהים. אני מדגדגת ומודה לאלוהים על הרגע הזה.

אני מדגדגת אותו ומנשקת אותו על עיניו, על צווארו, על לחייו המתוחות.

הלב שלי מתמלא באהבה גדולה אליו.

ואל עצמי.

הכול בסדר.

פתאום אני שמה לב לקרני השמש שחודרות לחדר ומאירות אותו באור קסום.

הוא מרחרח את חולצתי. "יש לך ריח טוב, אימא." הוא אומר.

אני יודעת שעם כל רגע כזה אני מתקרבת לימים אחרים. ימים שבהם המפלצת תישאר קטנה במקומה, ואולי אפילו תיעלם יום אחד. עם כל מהפך כזה, שקורה ברגע, מהפך מאלימות לאהבה, אני מרגישה שאני יכולה. אני מתאמנת על השליטה בו, ברגע הזה.

הרגע שבו הפכתי ממפלצת למדגדגת.

אחרית דבר

"מזל טוב, נסיכה של אבא" איחל מישהו לבתו האהובה בפייסבוק, ואני קראתי וגיחכתי לעצמי. אבא שלי מעולם לא ראה בי נסיכה, ואני מעולם לא הרגשתי ככה. אפילו לא לרגע. חשבתי על תקופת הצינון הארוכה שלקחתי לעצמי כדי להירגע מהכאב שחווייתי בבית. כמעט עשרים שנה נדרשו לי לשקם את ביטחוני העצמי, את ההתבוננות על עצמי מבחוץ ומבפנים. כמה מדרגות הייתי צריכה לעלות כדי להגיע לקו האפס ורק אז להתחיל לבנות חיים, משפחה, קריירה, דימוי עצמי וחברתי.

לפעמים אני תוהה, אולי דווקא התחתית המעופשת אפשרה לי להעריך אנשים שאוהבים אותי ולדעת שאהבתם אינה מובנת מאליה. איזו מין אישה הייתי אם הייתי גדלה לאבא אחר, בבית אחר? האם היו בי הנחישות והתשוקה לחיים כמו שיש לי היום אם הייתי גדלה כנסיכה?

"מזל טוב נסיכה של אבא." המשפט הזה יהיה לעולם ועד תזכורת לנסיכה שהייתי, שאף אחד לא ראה אז. נסיכה שגדלה כסינדרלה, ויום אחד, כשהיא התבגרה, כולם חזו בעוצמתה האמיתית. אבא שלי כבר לא יקרא לי נסיכה, אבל אני יודעת שבביתי שלי אני מלכה.

יש לי חלום... אני חולמת שבניי יגדלו להיות אנשים טובים, חכמים ונבונים, ובעיקר מאושרים. אני חולמת שבניי יאהבו אותי וירצו בקרבותי גם לאחר שיעזבו את הבית. אני חולמת שהם יגידו שהייתי אימא טובה ושנשמור על קשר הדוק וטוב עד יום מותי.

ובעיקר, אני חולמת שיום אחד, כשהם ישמעו את הסיפור שלי, הם
יאשרו שהצלחתי להיות אחרת.

סוף.